

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก และ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย
ในชีวิตประจำวัน

กองการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์

ปริญญาณพนธ์

ของ

ณรงค์ฤทธิ์ โสภา

16 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177203

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำวันิสิกและคณะกรรมการ สบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน
(รศ.ดร.ประพาศน์ พฤทธิประภา)

..... กรรมการ
(รศ.ประสงค รายนสุข)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รศ.ดร.ประพาศน์ พฤทธิประภา)

..... กรรมการ
(รศ.ประสงค รายนสุข)

...ดร. น.ล.๑๖๗..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผศ.วิฑูร โสภวงศ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศจ.ดร.สมพร นัวทอง)

วันที่.....๑๔.....เดือน.....พฤษภาคม.....พ.ศ.....๒๕๓๑.....

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์
ดร.ประพาศน์ พงษ์ประภา ประธานที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์
ประสงค์ ราชณสุข กรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอย่างมากในการให้
ความรู้ คำแนะนำ และตรวจแก้ไขทุกขั้นตอนของการวิจัยอย่างใกล้ชิด ผู้เขียน
ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทั้งสองไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิพุธ โสภวงค์ กรรมการสอบ
ปากเปล่า ที่กรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์
อาจารย์กิติ กิพร้อม อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านโคกลำควน และคณะครูโรงเรียน
บ้านโคกลำควนทุกท่าน ที่ได้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้ ตลอดจน
ให้ความสะดวกสบายเกี่ยวกับที่พักอาศัย

ท้ายที่สุด ขอออมระลึกถึงพระคุณของ พ่อ แม่ ตลอดจน ภรรยา พี่ ๆ น้อง ๆ
เพื่อน ๆ ทุกคน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ด้วย

ณรงค์ฤทธิ์ โสภ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	30
4 สรุปผล อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	72
บรรณานุกรม	105
ภาคผนวก	108
ประวัติวิทยานิพนธ์	148

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 พฤติกรรมทางภาษาที่จะสังเกตและประเมินผล	9
2 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกดในภาษาไทย	21
3 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกดในภาษาเขมร	22
4 หน่วยเสียงสระในภาษาไทย	23
5 หน่วยเสียงสระในภาษาเขมร	24
6 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกดในภาษาส่วย	26
7 หน่วยเสียงสระในภาษาส่วย	26
8 เสียงพยัญชนะต้นที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรพูดไม่ชัด	77
9 เสียงพยัญชนะควบกล้ำที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรพูดไม่ชัด ..	79
10 เสียงพยัญชนะตัวสะกดที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรพูดไม่ชัด ..	79
11 เสียงสระที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรพูดไม่ชัด	81
12 เสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรพูดไม่ชัด	81
13 เสียงพยัญชนะที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วยพูดไม่ชัด	84
14 เสียงพยัญชนะควบกล้ำที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วยพูดไม่ชัด ...	86
15 เสียงพยัญชนะตัวสะกดที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วยพูดไม่ชัด ...	87
16 เสียงสระที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วยพูดไม่ชัด	88
17 เสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วยพูดไม่ชัด	88
18 สรุปผลการประเมินพฤติกรรมทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว	92

บัญชีภาพ

ภาพประกอบ	หน้า
1 สัญลักษณ์แทนระดับเสียงและเสียงวรรณยุกต์	35
2 ภาพที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล	111

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน ดังนั้นมนุษย์จำเป็นต้องพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ด้านคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ชัดเจน และสามารถสื่อความหมายได้ตรงตามต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะพูด มีความสำคัญมากในชีวิตประจำวันของบุคคล ทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับ ทุกท้องถิ่น และทุกวงการ ถ้าผู้พูดมีข้อบกพร่องหรือมีปัญหาเกี่ยวกับการพูด เช่น ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง พูดไม่ชัดเจน หรือออกเสียงเพี้ยนไป โดยเฉพาะผู้พูดที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาท้องถิ่นหรือภาษาชนกลุ่มน้อย จะทำให้การสื่อความหมายผิดพลาดไป หรือสื่อความหมายไม่ได้ (ประสงค์ วัฒนสุข, 2523 : 1)

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ และทุกคนจะต้องเรียน ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ได้ระบุว่า "รัฐพึงจัดการศึกษาให้ประชาชนชาวไทยทุกคน สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างดีในการติดต่อหาความเข้าใจ" (บุญเหลือ เทพสุวรรณ, 2523 : 3) แต่สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน คนไทยในแต่ละภูมิภาคไม่ได้ใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพียงภาษาเดียว แต่ยังมีส่วนกลุ่มน้อยและประชากรในภูมิภาคต่าง ๆ จำนวนมากใช้ภาษาท้องถิ่น เป็นภาษาที่หนึ่ง และใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สอง หรือไม่ใช้เลย กล่าวคือ ทางภาคเหนือ มีชาวเขาเผ่าต่าง ๆ จำนวนมากที่ใช้ภาษาชาวเขาเพื่อติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะจังหวัดนราธิวาส ปัตตานี ยะลา และสตูล ประชาชนส่วนมากใช้ภาษามลายู เป็นภาษาที่หนึ่ง ส่วนในจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ และศรีสะเกษ ประชาชนส่วนมากใช้ภาษาเขมร ภาษาลาว และภาษาส่วย ในชีวิตประจำวัน (กรรมการจัดทำหนังสือสุรินทร์, 2520 : 31 - 32) ประชาชนเหล่านี้เมื่อ

จำเป็นต้องใช้ภาษาไทยในการสื่อสารจึงประสบปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในระยะเริ่มเรียน

เอกสารและรายงานวิจัยการศึกษา ของคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยแก่เด็กที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนอยู่มาก ผลการศึกษาของคณะกรรมการการประถมศึกษา พบว่า อุปสรรคในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยทั้ง 4 ด้าน ของนักเรียนในเขตการศึกษา 2, 8, 10 และ 11 นั้น เกิดจากภาษาของชนกลุ่มน้อยมากที่สุด

เขตการศึกษา 11 เป็นเขตการศึกษาที่มีปัญหาทางภาษาในระดับสูง โดยเฉพาะในจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ ซึ่งมีผลกระทบต่อกุณภาพการศึกษาในระดับประถมศึกษาเป็นอย่างมาก (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์. 2528 : 1) เมื่อปี 2509 กรมสามัญศึกษาได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดสุรินทร์ พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ต่อมาปี 2511 ได้ทำการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเทียบกับหลักสูตร โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างใน 4 จังหวัดคือ พระนครศรีอยุธยา ลำปาง สุรินทร์ และนครศรีธรรมราช ได้ทดสอบวิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ พบว่า นักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำสุดทุกวิชา (กรมสามัญศึกษา. 2511 : 103 - 104)

การติดตามผลการดำเนินงานตามโครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย พบว่า ในจังหวัดสุรินทร์ โรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิคประจำวันมากกว่าร้อยละ 50 เป็นโรงเรียนที่มีปัญหาทางภาษา (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์. 2528 : 2) การประเมินการเตรียมความพร้อมทางภาษาของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ปีการศึกษา 2526 พบว่า เด็กเล็กที่ใช้ภาษาเขมรและส่วยในชีวิคประจำวันมีความสามารถด้านการจำแนกเสียงคำคำศัพท์และด้านการฟังต่ำกว่าเด็กที่พูดภาษาไทยในชีวิคประจำวัน

จังหวัดสุรินทร์ เป็นจังหวัดที่มีชายแดนติดกับประเทศกัมพูชา มีความยาวตามแนวชายแดนประมาณ 90 กิโลเมตร ประชาชนส่วนมากเป็นเชื้อชาติไทย (กรมการจัดทำหนังสือสุรินทร์. 2520 : 14) ภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในท้องถิ่นของคนได้แก่ ภาษาเขมร ภาษาลาว และภาษาส่วย ส่วนภาษาไทยใช้พูดกันเฉพาะในตัวเมือง แต่ก็ยังมีเพียงจำนวนน้อย ประชาชนส่วนมากพูดภาษาเขมร เด็กที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน เมื่อเรียนหนังสือซึ่งจะต้องใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการเรียนการสอน เด็กจะมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนภาษาไทยมาก เด็กบางคนแม้สามารถฟังและพูดภาษาไทยได้บ้าง แต่ก็มีความขลาดและอายไม่กล้า แต่เด็กส่วนมากยังขาดทักษะในการฟัง การพูด และการทำความเข้าใจในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น ครูสั่งให้นักเรียนจับ "คอ" นักเรียนบางคนอาจจะจับ "กางเกง" เพราะคำว่า "คอ" ในภาษาเขมรสุรินทร์ หมายถึง "กางเกง" ในภาษาไทยกลาง นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กอ่านภาษาไทยกลาง สำเนียงอ่านไม่ถูกต้องตามเสียงวรรณยุกต์ไทย ระดับที่เปล่งออกมาจะคล้ายกับระดับเสียงที่พูดในภาษาเขมร เช่น บางคนออกเสียง "ช" เป็นเสียง "ค" (พัฒนพร สิทธิยานุช. 2524 : 98; อ้างอิงมาจาก วนิกา กองพลพรหม. 2503 : 58 - 60) ภาษาเขมรและภาษาส่วย เป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์เหมือนภาษาไทย (สุพจน์ ประเสริฐศรี. 2527 : 58) เป็นเหตุให้เด็กสะกดผิดเสมอ เพราะเขียนตามที่ตนเองอ่านหรือพูด คุณภาพของสภาพแวดล้อมทางภาษาเหล่านี้ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการทางภาษา และยังส่งผลต่อการพูดภาษาไทยในการสื่อสารของเด็กด้วย (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2524 : 86)

ทว่าเหตุผลดังกล่าว และได้มีการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และการศึกษาเกี่ยวกับทักษะการอ่านของเด็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยมาบ้างแล้ว แต่การศึกษาเกี่ยวกับทักษะการพูดมีน้อยมาก โดยเฉพาะการศึกษา ปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย เพราะฉะนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะทำการวิจัยเรื่องนี้ เพื่อให้รู้ว่าเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน มีปัญหาคำณการพูดภาษาไทยในท้องเรียนอย่างไรบ้าง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสนใจ

ที่จะศึกษาการเตรียมความพร้อมทางภาษาของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษา
ส่วยที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วย

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน
2. เพื่อศึกษาความพร้อมในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบปัญหาการใช้ภาษาไทยในห้องเรียนและความพร้อมทางภาษาของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย ซึ่งจะเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเล็กให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเกี่ยวกับ

1. ปัญหาการใช้ภาษาไทย โดยจะศึกษา
 - 1.1 เสียง
 - 1.2 คำและประโยค
 - 1.3 การสื่อความหมาย
2. ความพร้อมทางภาษา โดยจะศึกษา 2 ทักษะคือ
 - 2.1 ทักษะการฟัง
 - 2.2 ทักษะการพูด

กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษามีอยู่ 2 กลุ่ม ซึ่งเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

1. นักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมร 10 คน ภาษาส่วย 10 คน ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 จากโรงเรียนบ้านโคกลำควน อำเภอศรีธรรมภูมิ จังหวัดสุรินทร์

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว จากโรงเรียนบ้านโคกลำควน จำนวน 1 ห้องเรียน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ภาษาไทย หมายถึง ภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้เป็นภาษาทางการของประเทศไทย

ปัญหาภาษา หมายถึง ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยในห้องเรียนชั้นเด็กเล็กด้านเสียง คำ และประโยค และการสื่อความหมาย ซึ่งเกิดจากการสรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต และยุทธวิธีในการสื่อสาร

การสรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต หมายถึง การขยายกฎเกณฑ์ของภาษา แล้วนำไปใช้กับโครงสร้างที่ไม่ต้องใช้กฎเกณฑ์เหล่านั้น

ยุทธวิธีในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะสื่อสารด้วยภาษาไทย โดยที่ยังไม่ทราบ ไม่เข้าใจรูปแบบทาง ๆ ทางไวยากรณ์ที่ถูกต้อง

การวิเคราะห์ปัญหา หมายถึง การวิเคราะห์ข้อมูลในด้านเสียง คำ ประโยค และการสื่อความหมายของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก

ชั้นเด็กเล็ก หมายถึง ชั้นเรียนก่อนประถมศึกษาปีที่ 1 รับเด็กเล็กเข้าเกณฑ์บังคับเรียนหรือก่อนเกณฑ์ 1 ปี ที่ยังพูดภาษาไทยไม่ได้ มาสอนภาษาไทยและเตรียมความพร้อมเป็นเวลา 1 ปี โดยใช้หลักสูตรของเขตการศึกษา 11 ซึ่งเป็นโครงการของสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ

ภาษาเขมร หมายถึง ภาษาเขมรที่ใช้พูดติดต่อกันในชีวิตประจำวันใน
จังหวัดสุรินทร์

ภาษาส่วย หมายถึง ภาษาส่วยที่ใช้พูดติดต่อกันในชีวิตประจำวันในจังหวัดสุรินทร์
ความพร้อมทางภาษา หมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่ไต่ยืนแล้วเข้าใจ
และสามารถพูดสื่อความหมายได้ โดยวัดจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ขณะ
กระทำกิจกรรมในห้องเรียน

โรงเรียนในโครงการจัดการศึกษาในท้องถิ่นพูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย
หมายถึง โรงเรียนที่เปิดสอนชั้นเด็กเล็กที่มีเด็กพูดภาษาเขมรและภาษาส่วย ในชีวิต
ประจำวันมากกว่าร้อยละ 50 ของนักเรียนทั้งหมด

วิธีดำเนินการศึกษา

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับ

1.1 ระบบเสียงภาษาไทย ภาษาเขมร และภาษาส่วย ตลอดทั้งปัญหา
ทางภาษาในเขตการศึกษา 11

1.2 การจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็ก ตลอดทั้งการจัดการศึกษาใน
ท้องถิ่นที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย และโครงการอนุบาลชนบท

2. ทักท้อกับบุคลากรในเขตการศึกษา 11 และสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดสุรินทร์ เพื่อ

2.1 ขอข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็ก และ
ปัญหาภาษา

2.2 ขอความร่วมมือ และให้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล

3. กำหนดระยะเวลาการปฏิบัติงานภาคสนาม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา
2 เดือน (สิงหาคม – กันยายน) 2530

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ภาพ เพื่อทดสอบการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย โดยใช้รูปภาพ 7 ชุด และพูดซ้ำหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน
2. แบบประเมินพฤติกรรมความพหุทางภาษา โดยศึกษาเพียง 2 ทักษะคือ ทักษะฟัง และทักษะพูด

การเก็บรวบรวมข้อมูล แยกเป็น

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นเด็กเล็ก เพื่อศึกษานิสัยทางการพูดภาษาไทย โดยใช้ภาพ ซึ่งประกอบด้วยคำศัพท์ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว และศึกษานิเทศก์ได้พิจารณาความเหมาะสมของภาพแล้ว และให้พูดซ้ำหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันด้วย มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 สังเกตการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในสัปดาห์ที่ 1 ทุกวัน โดยสังเกตปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสาร (Communicative Interaction) การกระตุ้นให้แสดงออก (Facilitation) การมีส่วนร่วม (Participation) และการสนทนาวิสาสะ (Socialization) ในห้องเรียน (Kosol and Prabha. 1981 : 1) และบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ใช้เวลา 1 วัน บันทึกกิจกรรมการเรียนการสอนในเทปบันทึกเสียง เพื่อ

1.1.1 ใช้เป็นข้อมูลศึกษาเกี่ยวกับ (Classroom Interaction) ของเด็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชั้นเด็กเล็ก

1.1.2 คัดเลือกนักเรียน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่พูดภาษาเขมร จำนวน 10 คน ภาษาส่วย จำนวน 10 คน โดยแต่ละกลุ่มพิจารณาตามความสามารถในการสื่อสารทั้งระดับสูง กลาง และต่ำ เพื่อทดสอบโดยใช้รูปภาพและพูดซ้ำหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน และบันทึกคำพูดของนักเรียนด้วยเทปบันทึกเสียง

1.2 สัปดาห์ที่ 2 – 6 ทดสอบการพูดด้วยภาพ 2 วัน และให้เด็กพูดซ้ำหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน 2 วัน สลับกันไป และอีก 1 วันใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละสัปดาห์

1.3 วิเคราะห์ปัญหาที่ได้จากการบันทึกไว้ในเทปบันทึกเสียง โดย

1.3.1 นำเทปบันทึกเสียงที่บันทึกเอาไว้ไปถอดโดยใช้สัทอักษร

1.3.2 วิเคราะห์ปัญหาคำนเสียง คำ ประโยค และการสื่อความหมายจากเทปบันทึกเสียง

2. สัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นเด็กเล็ก จำนวน 2 คน ครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 คน โรงเรียนบ้านโคกลำดวน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการอธิบาย ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย

3. เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อศึกษาความพร้อมทางภาษาของนักเรียนที่ผ่านการเรียนในชั้นเด็กเล็กมาแล้ว โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมทางภาษาและการสัมภาษณ์ มีขั้นตอนดังนี้

3.1 สร้างแบบประเมินพฤติกรรมทางภาษา เพื่อประเมินความพร้อมทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว โดยจะศึกษาเฉพาะทักษะการฟังและทักษะการพูดเท่านั้น

3.1.1 ทักษะการฟัง จะศึกษา

3.1.1.1 การฟังและการปฏิบัติตาม

3.1.1.2 การฟังและการตอบคำถาม

3.1.1.3 การฟังและการพูดเพื่อสื่อความหมาย

3.1.1.3.1 กิจกรรมที่ใช้ประเมินผลคือ การออกคำสั่ง เล่านิทาน และเรื่องสั้น โดยครูสอนเป็นผู้พูดเพียงคนเดียว

3.1.1.3.2 การประเมินผล สังเกตการใช้
ภาษาเพื่อสื่อความหมายและความถูกต้อง ทั้งจะใช้ประเมินผลการเล่าเรื่องของทักษะพูดด้วย

3.1.1.3.3 ผู้ประเมินคือ ผู้สอนและผู้วิจัย

3.1.2 ทักษะการพูด จะศึกษา

3.1.2.1 การออกเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะควบกล้ำ
และตัวสะกด

3.1.2.2 การออกเสียงสระ

3.1.2.3 การออกเสียงวรรณยุกต์

3.1.2.4 การเล่าเรื่อง

3.1.2.4.1 กิจกรรมที่ใช้ประเมินผลคือ ให้
เด็กเล่าเรื่อง บรรยายภาพ ทดลองการคุยกันระหว่างครูสอนและเด็ก

3.1.2.4.2 การประเมินผล สังเกตการออก
เสียงคำศัพท์ที่ประกอบด้วยเสียงที่เป็นปัญหาเสียงละ 5 คำ ซึ่งคำศัพท์เหล่านี้ได้จากการสุ่ม
คำศัพท์ที่ประกอบด้วยเสียงที่เป็นปัญหาทั้งหมดจากหนังสือเรียนและแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3.1.2.4.3 ผู้ประเมินผล ครูสอนและผู้วิจัย

3.2 พฤติกรรมทางภาษาที่จะสังเกตและประเมินผล มีดังนี้

ตาราง 1 พฤติกรรมทางภาษาที่จะสังเกตและประเมินผล

พฤติกรรมที่ต้องการสังเกต	การประเมินผล
1. ฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามได้	สามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง 4 ครั้งใน 5 ครั้ง
2. ฟังเรื่องที่ครูเล่าแล้วตอบคำถามได้	สามารถตอบคำถามได้ถูกต้องและสื่อความหมาย ได้ 4 ข้อใน 5 ข้อ

พฤติกรรมที่ของการสังเกต	การประเมินผล
3. พังเรื่องที่ครูเล่าแล้วเล่าเรื่องได้	สามารถสื่อความหมายให้คนอื่นเข้าใจได้ 2 เรื่อง ใน 3 เรื่อง
4. ออกเสียงพยัญชนะต้นบางเสียงที่เป็นปัญหาได้	สามารถออกเสียงพยัญชนะต้นที่เป็นปัญหาแต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ
5. ออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดบางเสียงที่เป็นปัญหาได้	สามารถออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นปัญหาแต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ
6. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ว ได้	สามารถออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำแต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ
7. ออกเสียงสระที่เป็นปัญหามบางตัวได้	สามารถออกเสียงสระที่เป็นปัญหาแต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ
8. ออกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงได้	สามารถออกเสียงวรรณยุกต์แต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำ ใน 5 คำ
9. เล่าเรื่องในบทเรียนหรือข่าวหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันได้	สามารถสื่อความหมายให้คนอื่นเข้าใจได้ 2 เรื่อง ใน 3 เรื่อง

3.3 เกณฑ์การประเมินความพร้อมทางภาษาของนักเรียนคือ ผ่านหรือไม่ผ่าน

ผ่าน หมายถึง นักเรียนสามารถผ่านพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างน้อย 7 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม

ไม่ผ่าน หมายถึง นักเรียนสามารถผ่านพฤติกรรมการเรียนรู้ต่ำกว่า 7 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม

3.4 หากคุณภาพของแบบประเมินพฤติกรรมทางภาษา โดยให้ผู้รู้ 3 คน
ตรวจสอบ เพื่อปรับปรุงและแก้ไข

3.5 นำแบบประเมินพฤติกรรมเกี่ยวกับความพร้อมทางภาษาที่ปรับปรุงแล้ว
ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530
โรงเรียนบ้านโคกลำควน จำนวน 1 ห้อง โดยการเข้าสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน
และสัมภาษณ์ครูและนักเรียน ในสัปดาห์ที่ 7 - 8 ของการเก็บรวบรวมข้อมูล เข้าสังเกต
ทุกวัน เป็นเวลา 2 สัปดาห์

3.6 วิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าร้อยละ

4. สรุปและอภิปรายผล

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาจากระดับประถมศึกษา มีความสำคัญมากและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเด็กในวัยนี้ กำลังพัฒนาทุก ๆ ด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา การพัฒนาสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้าต่อไป การพัฒนาจะได้ผลคุ้มค่าและได้ผลดีนั้น ต้องเริ่มตั้งแต่วัยก่อนเกณฑ์บังคับ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2527 : 1) ดังนั้นการจัดการศึกษาก่อนระดับประถมศึกษา ได้มีหลายหน่วยงานเข้ามาเกี่ยวข้องของทุกหน่วยงานทางก็มีหลักการและวางนโยบายให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล ซึ่งได้แก่ นโยบายพัฒนาเด็ก ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) และฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) และฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) และแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520

การจัดการศึกษาก่อนระดับประถมศึกษา ตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 มีเป้าหมาย เพื่อปรับปรุง ส่งเสริมทางด้านปริมาณและคุณภาพ และให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น มุ่งหวังเร่งรัดและสนับสนุนให้ชุมชนร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐบาล อบรบเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน โดยมุ่งกระจายไปยังชนบทท้องถิ่นทางไกล และแหล่งเสื่อมโทรมก่อน สำหรับชั้นเล็กเล็กให้เน้นการจัดการในท้องถิ่นที่มีนักเรียนพูดภาษาอื่น เช่น ภาษายาวี ส่วย เขมร และชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่มีปัญหาต่อการเรียนให้ทั่วถึงทุกโรงเรียน

เมื่อแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 สิ้นสุดลง ได้มีการประเมินผลการจัดการศึกษาระดับนี้ ผลการพัฒนาการศึกษายังไม่สามารถดำเนินการได้ทุกอย่างที่ ตามที่แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติกำหนดไว้

ดังนั้นในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (2530 - 2534) จึงดำเนินการจัดการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษาต่อไป เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 นี้ มุ่งที่จะให้เด็กวัยก่อนเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับได้รับการเตรียมพร้อมในการเข้าเรียนระดับประถมศึกษา ประมาณร้อยละ 25 ของเด็กอายุ 3 - 5 ปี โดยส่งเสริมการจัดชั้นอนุบาล เพื่อเตรียมความพร้อม สนับสนุนให้โรงเรียนร่วมมือกับชุมชน ดำเนินการในพื้นที่ที่มีปัญหาทางภาษา ปัญหาทางเศรษฐกิจและพื้นที่ในชนบท ส่วนในเมืองจะจัดเป็นตัวอย่างและการวิจัย การเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กก่อนเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ มีอยู่หลายรูปแบบคือ อนุบาล 1 อนุบาล 2 อนุบาลชนบท และอนุบาลหลักสูตร 1 ปี (เล็กเล็ก)

ส่วนนโยบายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 มุ่งที่จะเร่งรัดและสนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยก่อนประถมศึกษา โดยให้รัฐสนับสนุนในท้องถิ่นและภาคเอกชนจัดให้มากที่สุด

การจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา มีหลายหน่วยงานเข้ามาเกี่ยวข้องและดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐที่วางไว้ การจัดการศึกษาระดับนี้ โดยเฉพาะในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นหน่วยงานที่นับบทบาทมาก โดยดำเนินการจัดการศึกษาระดับนี้เป็น 2 รูปแบบคือ ชั้นเล็กเล็ก และอนุบาล มุ่งที่จะพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในระดับนี้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และขยายการจัดการศึกษาระดับนี้ให้ทั่วถึง ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 ได้มีโครงการต่าง ๆ เกิดขึ้นเพื่อเป้าหมายเหล่านี้

โครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นผู้รับผิดชอบ เริ่มตั้งแต่แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (2515 - 2519) จนถึงปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมเด็กในท้องถิ่นที่มีประชาชนร้อยละ 50 พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ให้มีโอกาสได้ฝึกทักษะ การใช้ภาษาไทย และ

ฝึกความพร้อมพื้นฐานก่อนเข้าเรียนในระดับประถมศึกษา ดังนั้นจึงได้เปิดสอนชั้นเต็กเล็ก ในเขตการศึกษา 2, 3, 8, 11 และ 12 โดยวิธีจัดสรรงบประมาณให้จังหวัดและเขต การศึกษาเป็นค่าวัสดุการสอน การอบรมครู และเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ การนิเทศติดตามผล ตลอดจนการผลิอุปกรณ์ต้นแบบต่าง ๆ โครงการนี้จะสิ้นสุดเมื่อได้เปิดสอนชั้นเต็กเล็กทุก โรงเรียนในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา

โครงการพัฒนาการจัดการศึกษาชั้นเต็กเล็ก ของสำนักงานการประถมศึกษา แห่งชาติ มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อจัดทำแนวการจัดประสบการณ์ แผนการจัดประสบการณ์ สื่อการเรียนรู้ ต่าง ๆ และคู่มือการประเมินผลสำหรับครูผู้สอนชั้นเต็กเล็ก
2. เพื่อจัดทำคู่มือครูการอบรมครู คู่มือการบริหารและการนิเทศ สำหรับ ผู้บริหาร และศึกษานิเทศก์ใช้เป็นแนวทางการดำเนินงาน
3. เพื่อติดตามและประเมินผลการใช้ผลผลิตในข้อที่ 1 และ 2 ตลอดจน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

นอกจากนี้ยังมีโครงการวิจัยและพัฒนารูปแบบ การจัดการศึกษาชั้นเต็กเล็กใน โรงเรียนประถมศึกษาของสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ ประกอบด้วยโครงการ ย่อย ๆ 4 โครงการคือ

1. การศึกษาความพร้อมของนักเรียนชั้นเต็กเล็ก
2. การศึกษาและพัฒนารูปแบบ การจัดการเรียนการสอนชั้นเต็กเล็กใน โรงเรียนประถมศึกษา
3. การศึกษาแนวการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาที่จัดการศึกษาชั้นเต็กเล็ก ในโรงเรียนประถมศึกษา
4. การพัฒนาแบบการนิเทศ การเรียนการสอนชั้นเต็กเล็กในโรงเรียน ประถมศึกษา

โครงการย่อยทั้ง 4 โครงการนี้ ได้ดำเนินงานตั้งแต่ปี 2524 - 2526 รวมเวลา 3 ปี ซึ่งเป็นโครงการร่วมระหว่างสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติกับคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ การจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็ก ในโรงเรียนประถมศึกษา
2. เพื่อศึกษาและพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษา
3. เพื่อศึกษาและพัฒนาแนวการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาที่จัดชั้นเด็กเล็ก
4. เพื่อศึกษาและพัฒนาารูปแบบการนิเทศการสอนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษา

โครงการต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้จะจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาให้ทั่วถึง และพัฒนารูปแบบการศึกษาใหม่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (2525 - 2529) คุณภาพการศึกษายังไม่เป็นที่พอใจและการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษายังไม่ทั่วถึง มีนักเรียนที่ได้รับการศึกษาในระดับนี้เพียงร้อยละ 14.19 ของประชากร ในกลุ่มอายุ 4 - 5 ปี (กระทรวงศึกษาธิการ. 2529 : 3) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การจัดการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษาในประเทศไทยที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบันน้อยมาก และที่สำคัญคือหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ได้ให้บริการแก่ชุมชนในเมืองมากกว่าชนบท

จากสภาพปัญหาที่เป็นอยู่และเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชนของประเทศให้มีประสิทธิภาพ รัฐบาลไทยได้เร่งขยายการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาให้ทั่วถึง โดยเฉพาะเยาวชนที่อยู่ในชนบท ซึ่งเป็นกลุ่มเยาวชนที่คอยโอกาสทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และบริการทั้งด้านข้อมูล ข่าวสาร และสื่อมวลชนต่าง ๆ จึงได้เกิดโครงการอนุบาลชนบทขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อจัดบริการการศึกษาในระดับอนุบาลศึกษาให้แก่เยาวชนวัย 4 - 5 ปี ที่อยู่ในชนบทเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจิตใจ
2. เพื่อลดความไม่เสมอภาคของโอกาสและบริการการศึกษาในระดับอนุบาลศึกษา ระหว่างเยาวชนที่อยู่ในเมืองและเยาวชนที่อยู่ในชนบท

โครงการต่าง ๆ เหล่านี้มุ่งที่จะพัฒนาการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กให้เด็กมีความพร้อมที่จะเข้าเรียนในชั้นประถมปีที่ 1 อย่างมีประสิทธิภาพ ทางสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ ได้สนองนโยบายของสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ โดยรับเอาโครงการต่าง ๆ มาปฏิบัติอยู่ในขณะนี้คือ เปิดสอนชั้นเด็กเล็กตามโครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย จังหวัดสุรินทร์เป็นจังหวัดที่มีประชากรใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยเป็นภาษาถิ่นมากกว่าร้อยละ 90 เป็นเหตุให้เกิดปัญหาด้านการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์, 2526 : 1)

การเปิดการสอนชั้นเด็กเล็กใน 1 ปีการศึกษา ทางสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ ได้ออกประเมินผลโรงเรียนที่ทำการสอนชั้นเด็กเล็ก ปีการศึกษา 2526 ในโรงเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันและโรงเรียนที่ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ว่าแตกต่างกันในเรื่องภาษาและทักษะอย่างไร โดยทางสำนักงานการประถมศึกษา ได้นำผลจากการวัดและประเมินมาวิเคราะห์ผลการเตรียมความพร้อมทางการเรียน เพื่อเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบคุณภาพและแนวทางที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนในระดับชั้นนี้ต่อไป

ในรอบปีงบประมาณ 2528 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ ได้จัดกิจกรรมตามโครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยดังนี้คือ

1. ทดสอบการประเมินความพร้อมห้องเรียนเด็กเล็ก ปีการศึกษา 2527
2. อบรมครู ผู้บริหารโรงเรียน ศึกษาพิเศษ
3. การประชุมสัมมนาครูผู้สอนเด็กเล็กในห้องเรียนที่เปิดก่อนปีงบประมาณ 2528
4. นิเทศติดตามผลห้องเรียนที่สอนก่อนปีงบประมาณ 2528

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อให้เด็กในท้องถิ่นจังหวัดสุรินทร์ที่มีอายุก่อนเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ 1 ปี ได้เข้าเรียนในชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุรินทร์ และมีโอกาสฝึกความพร้อมด้านภาษาไทยและความพร้อมด้านอื่นก่อนจะเข้าเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา

2. เพื่อให้ครูที่สอนชั้นเด็กเล็ก ศึกษานิเทศก์ และผู้บริหารโรงเรียน มีความรู้ความสามารถที่จะจัดการเรียนการสอน นิเทศ และบริหารโรงเรียนเปิดสอนชั้นเด็กเล็กให้บรรลุจุดหมายตามข้อหนึ่งอย่างมีประสิทธิภาพ

การดำเนินงานตามโครงการ ได้ดำเนินงานตลอดปีการศึกษา คาบเกี่ยวใน 2 ปีงบประมาณ โดยมีกิจกรรมดำเนินงานที่เป็นกิจกรรมหลักดังนี้

1. ฝึกอบรมครู ศึกษานิเทศก์ และผู้บริหารโรงเรียน เพื่อให้มีความรู้ความสามารถที่จะดำเนินงานตามโครงการได้

2. ประชุมสัมมนาครูผู้สอนที่ผ่านการอบรมแล้วเพื่อศึกษาสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะ และวิธีการแก้ไข ให้การดำเนินงานตามโครงการอย่างมีประสิทธิภาพ

3. นิเทศติดตามผลโรงเรียนในโครงการ

4. ประเมินผลการเตรียมความพร้อมด้านภาษาไทย นักเรียนชั้นเด็กเล็กในโครงการ

ผลการดำเนินงาน เนื่องจากการดำเนินงานตามโครงการในปีงบประมาณ 2528 คาบเกี่ยวในระยะเวลา 2 ปีการศึกษา จึงเสนอผลการดำเนินงานตามลำดับเวลาของกิจกรรมที่ดำเนินการ พอสรุปได้ว่า ผลการเตรียมความพร้อมของนักเรียนเด็กเล็กในจังหวัดสุรินทร์อยู่ในระดับดีมาก คือ เรื่องการจำแนกเสียงอยู่ในระดับดี คือ เรื่องการฟังอยู่ในระดับปานกลาง คือ เรื่องคำศัพท์ และการปฏิบัติตามคำสั่ง แม้จะมีนักเรียนในหลายอำเภอที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์. 2528 : 34)

ผลการประชุมสัมมนาในการประชุมสัมมนาครูผู้สอนชั้นเด็กเล็กในท้องถิ่นที่เปิด
ก่อนปีการศึกษา 2528 ครูผู้สอนได้เสนอปัญหาการดำเนินงานโครงการในรอบปีงบประมาณ
2528 พอสรุปได้ดังนี้

1. เงินค่าวัสดุการศึกษาสำหรับท้องถิ่นชั้นเด็กเล็ก โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับ
เบิกความจํานวนที่จัดสรรหรือไม่ได้รับเลย ผู้บริหารโรงเรียนไม่ให้โอกาสครูเด็กเล็ก
พิจารณาข้อ
2. ในท้องถิ่นชั้นเด็กเล็ก ส่วนใหญ่ยังขาดครูชั้น และครุภัณฑ์ในการจัดมุมการ
เรียน เครื่องใช้ และสื่อการเรียนต่าง ๆ ที่ชั้นที่ได้รับจัดสรรโรงเรียนบางแห่งไม่มอบ
ให้ท้องถิ่นชั้นเด็กเล็ก แคนำไปใช้ท้องถิ่นอื่น
3. ครูผู้สอนส่วนใหญ่มีปัญหาในการกรอกแบบประเมินผล ซึ่งยุ่งยากสลับซับซ้อนมาก
4. ครูผู้สอนชั้นเด็กเล็กไม่ได้รับขวัญกำลังใจเท่าที่ควร ครูชั้นอื่น ๆ มองว่าครู
เด็กเล็กเป็นครูที่สบายที่สุด
5. ผู้บริหารมักมอบงานพิเศษอื่น ๆ ให้ครูเด็กเล็กปฏิบัติในกรณีพิเศษ ซึ่งทำให้
ไม่สามารถควบคุมดูแลเด็กได้ดีเท่าที่ควร
6. ครูผู้สอนขาดที่ปรึกษาและผู้ให้คำแนะนำทั้งในระดับโรงเรียน กลุ่มโรงเรียน
เมื่อมีปัญหาในการเรียนการสอนต้องปรึกษาอำเภอหรือจังหวัด
7. ท้องถิ่นชั้นเด็กเล็กไม่ได้รับการประเมิน ผู้ประเมินผลพิจารณาความดีความ
ชอบ ไม่ประเมินท้องถิ่นชั้นเด็กเล็ก
8. ผู้บริหารมักจะให้เอาใจผู้ปกครองโดยให้สอนหนังสือ อ่าน เขียน ไม่
คำนึงแนวจัดประสบการณ์
9. ผู้ปกครองไม่ค่อยให้ความร่วมมือในเรื่องเครื่องใช้และอุปกรณ์ส่วนตัวของ
นักเรียน
10. ขาดผู้นิเทศติดตามจากศึกษานิเทศก์ระดับอำเภอและจังหวัด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยยังมีน้อย จากการศึกษาเกี่ยวกับการรู้จักและการออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กไทยก่อนวัยเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์ (พัฒน์พร สุธิยานุช. 2524 : 88 - 90) ปรากฏดังนี้

1. ด้านการรู้จักคำ (Recognition) มีค่านามบางคำที่เด็กไม่รู้จักและไม่สามารถออกเสียงเป็นภาษาไทยกลางได้ถูกต้อง เป็นเหตุทำให้

1.1 เด็กบางคนไม่สามารถตอบคำถามได้

1.2 มีค่านามบางคำที่เด็กเล็กบางคนตอบคำถามด้วยคำตอบที่นอกเหนือไปจากคำที่เฉลยไว้ และพยายามตอบคำถามด้วยภาษาไทยกลาง เช่น ปู ตอบเป็น งู นก ตอบเป็น สัตว์

2. ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

2.1 ค่านามบางคำที่เด็กรู้จัก แต่ไม่สามารถออกเสียงเป็นภาษาไทยกลางได้ เด็กจึงตอบคำถามเป็นภาษาเขมรสุรินทร์ เช่น

กะทะ ออกเสียงเป็น กะเคียะห์, กะเทียะห์

2.2 ค่านามบางคำที่เด็กรู้จักและพยายามออกเสียงภาษาไทยกลาง แต่การออกเสียงไม่ถูกต้องตามเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทย ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ วนิกา กองพลพรหม พบว่า เด็กในเขตนี้อ่านไม่ตรงตามเสียงวรรณยุกต์ไทย ระดับเสียงจิกวา เป็นเสียงสามัญ (พัฒน์พร สุธิยานุช. 2524 : 98; อ้างอิงมาจาก วนิกา กองพลพรหม. 2503 : 58 - 60) เช่น

ชา ออกเสียงเป็น คา

ไซ ออกเสียงเป็น ไค

แหวน ออกเสียงเป็น แวน

หมา ออกเสียงเป็น มา

2.3 คำนามบางคำมีความหมายเดียวกัน แต่มีสำเนียงผิดเพี้ยนจากภาษาไทยกลางไปบ้าง คำเหล่านี้เป็นคำที่เด็กใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กจึงเกิดความเคยชินในการออกเสียงเมื่อเด็กพูดภาษาไทย จึงออกเสียงตามที่เคยออกเป็นประจำ จึงทำให้การออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงไทยกลาง เช่น

กระโปรง ออกเสียงเป็น ก่าโปรง

กรรไกร ออกเสียงเป็น กันไกร

เก๊า ออกเสียงเป็น เกอ๊

ปากกา ออกเสียงเป็น ปะไก

การวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีผลต่อการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2524 โรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์ (โรจน์ ราชประโคน, 2527 : 71 - 72) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

อิทธิพลต่อขอบกพร่องในการพูด ได้แก่

1. ขอบกพร่องในการออกเสียงในภาษา ขอบกพร่องในการออกเสียงวรรณยุกต์มากที่สุด รองลงมาก็คือการออกเสียงตัวสะกด ยัญชนะต้น และสระ ตามลำดับ เสียงวรรณยุกต์ที่ออกเสียงขอบกพร่องมากที่สุดคือ ออกเสียงวรรณยุกต์โท การออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่ขอบกพร่องมาก ได้แก่ /ก/ ออกเสียงเป็น /ง/ และ /ง/ ออกเสียงเป็น /ก/ การออกเสียงพยัญชนะต้นที่ขอบกพร่องมาก ได้แก่ /ร/ ออกเสียงเป็น /ก/ หรือ /พ/ /ท/ ออกเสียงเป็น /ต/ และ /ล/ ออกเสียงเป็น /ร/ ส่วนการออกเสียงสระ พบขอบกพร่องน้อยมาก

2. ขอบกพร่องด้านโครงสร้างของประโยค ลักษณะที่พบมากคือ การเพิ่มคำในประโยค ชนิดของคำที่เพิ่มมากที่สุดคือ คำกริยา รองลงมาก็คือ คำเชื่อม และคำบุพบท ขอบกพร่องรองลงมาได้แก่ การขาดคำที่จำเป็นในประโยคที่พบมากที่สุดได้แก่ การขาดคำนาม และขาดคำกริยา ขอบกพร่องที่พบมากอีกอย่างคือ การเรียงคำเข้าประโยคผิดลักษณะที่พบ

มากได้แก่ การเรียงคำเชื่อมเข้าประโยคชนิดที่ เรียงบทขยายกรรมชนิดที่ เรียงบทขยายกริยาชนิดที่ และเรียงบทขยายประธานชนิดที่

3. ขอบกพร่องในด้านความคล่องในการพูด มีน้อยมาก นอกจากงานวิจัยเหล่านี้แล้ว ยังมีเอกสารเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาเขมรและภาษาส่วย ซึ่งพอจะชี้ให้เห็นลักษณะบางประการของทั้ง 2 ภาษาที่มีผลต่อการพูดภาษาไทยของเด็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย

ตาราง 2 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกดในภาษาไทย

ฐานเกิดของเสียง ลักษณะของเสียง	ริมฝีปาก	ฟันและ ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ช่องว่าง ระหว่าง เส้นเสียง
เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่พ่นลม	p—p		t—t	tɕ—	k—k	?—?
เสียงกัก ไม่ก้อง พ่นลม	ph—		th—	tɕ h—	kh—	
เสียงกัก ก้อง	b—		d—			
เสียงนาสิก	m—m		n—n		ŋ—ŋ	
เสียงข้างลิ้น			l—			
เสียงลิ้นรียว			r—			
เสียงเสียดแทรก		f—	s—			h—
เสียงกึ่งสระ	w—w			j—j		

ตาราง 3 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะกึ่งสระกในภาษาเขมร

ฐานเกิดของเสียง ลักษณะของเสียง	ริมฝีปาก	ฟันและ ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ช่องว่าง ระหว่าง เส้นเสียง
เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่พ่นลม p—p			t—t	tɕ—tɕ	k—(-k)	?—?
เสียงกัก ไม่ก้อง พ่นลม ph—			th—	tɕh—	kh—	
เสียงกัก ก้อง b—			d—			
เสียงนาสิก m—m			n—n	ɲ—ɲ	ŋ—ŋ	
เสียงข้างลิ้น l—l						
เสียงลิ้นรวิ r—r						
เสียงเสียดแทรก s—						h—h
เสียงกึ่งสระ w—w				j—j		

หน่วยเสียงภาษาเขมร พยัญชนะต้นมี 21 หน่วยเสียง เสียง /b-/ และ /d-/ ในภาษาเขมร จะออกเสียงต่างจาก /b/ และ /d/ ในภาษาไทย /b/ และ /d/ ในภาษาเขมร มีลักษณะของการออกเสียงที่กักไว้ ส่วนที่จะระเบิดลมเข้าอย่างแรง (implosive) เสียง /p/ คล้ายเสียง /j/ ในภาษาไทย แต่ /p/ เป็นเสียงขึ้นจมูก ส่วนเสียง /r/ เป็นเสียงลิ้นรวิที่ชัดเจน

พยัญชนะกึ่งสระก เสียง /-k/ ในบางท้องถิ่นจะไม่มี (ฉะนั้น จันทรพันธ์ และคณะ, 2521 : 7) นอกจากนี้ พยัญชนะกึ่งสระกมักจะมีส่วนสัมพันธ์กับสระและพยัญชนะต้นด้วย เช่น /s/ ไม่ออกเสียง /s/ จะออกเสียงคล้ายเสียงลมหายใจแรง ๆ ถ้ามากับเสียงสระยาวเสียงจะสั้นลง เช่น

[ma˥˥t] ออกเสียงเป็น [ma˥˥ʔ]

[pʰo˥˥t] ออกเสียงเป็น [pʰo˥˥ʔ]

/r/ มักไม่ออกเสียง เช่น การ ออกเสียงเป็น กา

/k/ มากับสระเสียงสั้นไม่ออกเสียง เช่น ปาก ออกเสียงเป็น ประก

/c/ ออกเสียงเหมือน /c/ ความ /ph/ เช่น กาจ ออกเสียงเป็น กัจย
ไม่ใช้เสียงแม่ กค ของเรา

/p/ ออกเสียงเป็นแม่ กน แต่เป็นเสียงขึ้นจมูก

/l/ กระกกลิ้นเหมือนเสียง /l/ ในภาษาอังกฤษ

พยัญชนะควบกล้ำ พยัญชนะควบกล้ำแท้ในภาษาเขมร มี 9 เสียง คือ /pr/ /bl/ /br/ /pl/ /ph/ /tr/ /kr/ /kl/ /kh/ ในภาษาเขมรไม่มีเสียง
ควบกล้ำ /phr/ /khr/ /kw/ /khw/ คาดว่าจะเป็นเสียงที่เป็นปัญหา สำหรับ
เด็กเขมรที่พูดภาษาไทย

หน่วยเสียงสระในภาษาเขมร มีทั้งหมด 34 หน่วยเสียง มีเสียงสั้น-ยาว 34
หน่วยเสียง เป็นสระเดี่ยว 28 หน่วยเสียง และสระผสม 6 หน่วยเสียง การวางต่อไปนี้
จะเปรียบเทียบให้เห็นระหว่างหน่วยเสียงสระในภาษาไทยกับภาษาเขมร

ตาราง 4 หน่วยเสียงสระในภาษาไทย

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i iː	u uː	u uː
กลาง	e eː	ə əː	o oː
ต่ำ	ɛ ɛː	ɔ ɔː	ɔ ɔː

สระประสม

/ia/ /i:a/ /ua/ /u:a/ /wa/ /w:a/

ตาราง 5 หน่วยเสียงสระในภาษาเขมร

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i i:	u u:	u u:
กึ่งสูง	ɪ ɪ:	ʊ ʊ:	ɔ ɔ:
กลาง	e e:	ə ə:	o o:
กึ่งต่ำ	ɛ ɛ:	ʌ ʌ:	ɔ ɔ:
ต่ำ	a a:		a a:

สระประสม

/ia/ /i:a/ /ua/ /u:a/ /wa/ /w:a/

เสียง /ɪ/ และ /ɪ:/ จะออกเสียงคล้ายกับ /i/ /i:/ /ʊ/ /ʊ:/
 จะออกเสียงคล้าย /ə/ /ə:/ /ɔ/ /ɔ:/ จะออกเสียงคล้าย /u/ /u:/
 และ /a/ /a:/ จะออกเสียงคล้าย /ɔ/ /ɔ:/ ในภาษาไทย แคระคัมของลิ้น
 ในการออกเสียงสระเหล่านี้ในภาษาเขมรจะยกค้ำกว่าเสียงของรูปสระปกติ ส่วนเสียง
 /a/ /a:/ นั้น จะไม่ห่อปากเหมือนเสียง /ɔ/ /ɔ:/

การลงเสียงหนักเบา (Stress).

คำในภาษาเขมรส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว เมื่ออยู่ในคำพูดทั่วไป คำพยางค์
 เดี่ยวมักจะลงเสียงหนัก คำประสมที่ประกอบด้วยคำพยางค์เดี่ยวมาเรียงต่อกัน มักจะลง
 เสียงหนักทั้งสองพยางค์ คำสองพยางค์ที่ไม่ใช่คำประสม จะลงเสียงหนักพยางค์ท้าย

ทำนองเสียง (Intonation) ในภาษาเขมร มักจะแตกต่างในพยางค์ของ
แต่ละวลีหรือประโยค ทำนองเสียงแบ่งออกเป็น 3 แบบคือ

1. ทำนองเสียงขึ้นก่อนท้าย จะใช้กับประโยคคำถามชนิดที่คำตอบจะเป็นแบบ
ยอมรับหรือปฏิเสธ

2. ทำนองเสียงตกก่อนท้ายใช้กับประโยคคำถามที่ถามด้วย ใคร ที่ไหน
เมื่อไร อย่างไร

3. ทำนองเสียงขึ้นและต่ำก่อนท้าย จะใช้กับประโยคที่เป็นคำสั่ง
นอกจากนี้แล้วทางหน่วยศึกษานิเทศก์ จังหวัดสุรินทร์ ได้รวบรวมลักษณะพิเศษของ
เสียงภาษาเขมร เมื่อเทียบกับภาษาไทย พอสรุปได้ดังนี้

1. มีคำพ้องกันในความหมาย แต่สำเนียงเพี้ยนไปจากภาษาไทยบ้าง ส่วนมาก
ได้แก่ สิ่งของ วัสดุอุปกรณ์ เช่น

นาฬิกา ออกเสียงเป็น นาละกา

แวนกา ออกเสียงเป็น แวนกา

ทรกยนก ออกเสียงเป็น ทรกยนก

2. โครงสร้างของประโยคเหมือนกับภาษาไทย เช่น ผมกินข้าว เป็น
ยมนินาย

3. เสียงวรรณยุกต์ไม่มีเวลาพูด ใช้เป็นเสียงต่ำ

4. เสียงแมกก ไม่มี เช่น เด็ก ออกเสียงเป็น เค

ระบบหน่วยเสียงภาษาส่วย

หน่วยเสียง พยัญชนะในภาษาส่วยเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะก้น 23 หน่วยเสียง
และหน่วยเสียงพยัญชนะก้นสะกด 12 หน่วยเสียง ตารางต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นหน่วยเสียง
พยัญชนะในภาษาส่วย

ตาราง 6 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะตัวสะกดในภาษาส่วย

ลักษณะของเสียง ฐานเกิดของเสียง	ริมฝีปาก	ฟันและ ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	ช่องว่าง ระหว่าง เส้นเสียง
เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่นพฺลุม	p—p		t—t	tʰ—tʰ	k—k	?—?
เสียงกัก ไม่ก้อง นพฺลุม	ph—		th—	tʰh—	kh—	
เสียงกัก ก้อง	b—		d—	dʒ—		
เสียงนาสิก	m—m		n—n	ɲ—ɲ	ŋ—ŋ	
เสียงข้างลิ้น			l—l			
เสียงลิ้นรวิ			r—r			
เสียงเสียดแทรก		f—	s—			h—h
เสียงกึ่งสระ	w—			j—		

หน่วยเสียงสระในภาษาส่วย มี 24 หน่วยเสียง เป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยว 22 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระผสม 2 หน่วยเสียง ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 7 หน่วยเสียงสระในภาษาส่วย

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i i:	u u:	u u:
กึ่งสูง	e e:	ɛ ɛ:	o o:
กึ่งต่ำ	ɛ ɛ:	ʌ ʌ:	ɔ ɔ:
ต่ำ	a a:		a a:

สระประสม

ia ua

ระบบสระในภาษาล้านนั้ ถ้าสระเดี่ยวและสระประสมสองส่วน ความคล้ายพยัญชนะท้าย ซึ่งเป็นพยัญชนะกึ่งสระ ได้แก่ /-j/ และ /-w/ จะทำให้เสียงสระนั้น ๆ กลายเป็นสระประสมสองส่วน และสามส่วน ตามลำดับ (เอกวิทย์ จิโนวัฒน์. 2526 : 30)

หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำแท้ในภาษาล้านมี 6 เสียงคือ /pɭ/ /ph/ /tr/ /thr/ /br/ /bl/ ส่วนหน่วยเสียงควบกล้ำที่ไม่มีในภาษาล้านคือ /pr/ /phr/ /kr/ /kl/ /khr/ /khl/ /kw/ /khw/

ระบบเสียงภาษาล้าน

1. ภาษาล้านเป็นภาษาที่มี เรจิสเตอร์ (registers) ในระบบเสียงโดยทั่วไป พยางค์ในภาษาล้านมี 2 ลักษณะคือ พยางค์ที่มีสระเป็นเสียงก้องแบบธรรมดา เช่น /miɭɭ/ = แหลม /chuu/ = ครู และพยางค์ที่มีสระเป็นเสียงก้องมีลม เช่น /miɭɭ/ = ลิว /chuu/ = อ่อนแอ สิ่งที่ทำให้ความหมายต่างกันคือ ลักษณะพิเศษบางอย่าง ดังนั้นพยางค์ที่มีสระเป็นเสียงก้องธรรมดา เรียกว่า พยางค์ปกติ เป็นพยางค์ที่มี เรจิสเตอร์ที่ 1 และพยางค์ที่มีสระเป็นเสียงก้องมีลม เรียกว่า พยางค์ก้องมีลม เป็นพยางค์ที่มี เรจิสเตอร์ที่ 2 ภาษาล้านไม่มีความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ แต่พยางค์ก้องมีลม มักมีระดับเสียงคล้ายเสียงวรรณยุกต์ คำ - ขึ้น หรือเสียงจิกว้าในภาษาไทย ส่วนพยางค์ปกติมักมีเสียง กลาง - ระดับ (ประเสริฐ ศรีวิเศษ. 2521 : 16)

การลงเสียงหนัก - เบา คำในภาษาล้านส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดี่ยว คำสองพยางค์บ้างเมื่อออกเสียงมักจะลงเสียงหนัก หน้าพยางค์ที่สอง มีผลทำให้พยางค์แรกซึ่งไม่ได้รับการลงเสียงหนักสั่นลง บางครั้งเวลาพูดจะกัดพยางค์แรกออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพยางค์แรกเป็น /ʔaa/ จะออกเสียง /a/

ทำนองเสียงพอจะสรุปกว้าง ๆ ได้ดังนี้ ประโยคบอกเล่าและประโยคคำถามที่มีคำว่า ใคร อะไร ที่ไหน อย่างไร ทำไม เมื่อไร ลงท้ายทำนองเสียงค่อนข้างเป็นเสียงระดับกลาง ๆ ประโยคคำถามขรรคมคา (ไม่มีคำแสดงคำถาม) การชักชวน แสดงความสงสัยและย้ำความแน่ใจ มักใช้ทำนองเสียงสูงหรือสูง - ขึ้น

จากงานวิจัยและการศึกษาระบบเสียงภาษาเขมรและภาษาส่วย จะเห็นว่าระบบหน่วยเสียงของทั้งสองภาษาคลาย ๆ กัน ทั้งหน่วยเสียงสระ พยัญชนะ แต่ทั้งสองภาษาเมื่อเปรียบเทียบกับหน่วยเสียงภาษาไทย จะเห็นว่า มีหลายหน่วยเสียงไม่ตรงกับหน่วยเสียงภาษาไทย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการพูดภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน จากงานวิจัยดังกล่าวเป็นการศึกษาเพียงด้านเดียวคือ ด้านการออกเสียงไม่ชัดในคำเท่านั้น ยังไม่ครอบคลุมถึงการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) ว่า สามารถใช้ภาษาให้สื่อความหมายได้เหมาะสมกับสภาพการณ์หรือไม่เพียงใด (ลัดดา ศรีเลิศสวลัย. 2530 : 15 อ้างอิงมาจาก Hymes. 1972 : 271)

การสอนชั้นเด็กเล็กของอาศัยกระบวนการพัฒนาทางภาษา (Language Development) เน้นประสิทธิภาพด้านการฟัง (Effective listening) การออกเสียงอย่างชัดเจนและการควบคุมเสียง ตลอดจนการพูดคุยกับคนอื่น (Socialized Speech) และการพัฒนาคำศัพท์ (Vocabulary Development) เป็นหัวใจสำคัญ (ประพาศน์ พุทธิขิประภา. 2529 : 4)

เด็กที่เรียนอยู่ในชั้นเด็กเล็กนั้น ได้พัฒนาทางด้านภาษามาพอสมควร แต่ไม่พร้อม ดังนั้นการสอนในชั้นเด็กเล็กจึงเป็นการสอนเพื่อเตรียมตัวเด็กเข้าไปเรียนในชั้นประถมปีที่ 1 เด็กบางคนคงพูดภาษาถิ่นอยู่ที่บ้าน เมื่อเข้าเรียนชั้นเด็กเล็กจะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้กันในโรงเรียน

ในกระบวนการเรียนการสอน ครูจะทราบพัฒนาการของผู้เรียนได้นั้น จะต้องมีการประเมินผลการเรียนการสอน ตามคู่มือการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดการประเมินผลไว้ 2 ระยะคือ การประเมินผลระหว่างเรียนและการประเมินผลปลายภาคเรียนทุก ๆ ภาค ก็จะขอกล่าวเฉพาะการประเมินผลระหว่างเรียนเท่านั้น เนื่องจากได้นำเอาเกณฑ์การประเมินผลมาเป็นเกณฑ์การประเมินความพร้อมทางภาษาของเด็ก

การประเมินผลระหว่างเรียนนั้น ผู้สอนจะคงทราบว่า นักเรียนมีความสามารถ ความถูกต้องที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยใช้การประเมินหลาย ๆ วิธี เช่น การสังเกต (วิธีทำงาน ผลงาน ความประพฤติ) การสอบถาม และการใช้ข้อสอบข้อเขียน

การวัดผลภาษาไทยเน้นวิธีการสังเกตมากในระยะต้น ๆ โดยสังเกตว่า ผู้เรียน ฟังรู้เรื่องหรือไม่ ลักษณะการปฏิบัติตนในการพูด ในการอ่าน น้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่ มีความชัดเจนถูกต้องหรือไม่ เกณฑ์ที่ใช้ประเมินพฤติกรรม โดยทั่วไปคือ ร้อยละ 80 แล้วอาจจะมีการลดหรือเพิ่มเกณฑ์ได้ ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนที่จะตั้งให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน (สำนักทดสอบทางการศึกษา. 2521 : 1 - 5)

สิ่งที่กล่าวข้างต้น เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กในห้องที่มีปัญหาทางภาษาและแนวคิดเกี่ยวกับการพูดทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองของเด็ก อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาปัญหาการใช้ภาษาไทย เพื่อการสื่อสารของเด็กเล็กที่เริ่มเรียนภาษาไทยในอำเภอสรีขันธ์ จังหวัดสุรินทร์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บข้อมูลในสัปดาห์แรก ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตโดยเข้าไปมีส่วนร่วม (Participant observation) ในห้องเรียน สร้างความคุ้นเคยกับนักเรียนทั้งห้องตลอดจนสัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นเด็กเล็ก พร้อมทั้งหมั่นบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อคัดเลือกเด็กมาทดสอบและวิเคราะห์ ปฏิบัติสัมพันธ์เชิงสื่อสารในห้องเรียน ผลของการสังเกต พอจะสรุปผลปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสารได้ดังนี้

1. การกระตุ้นให้แสดงออก (Facilitation) ครูและนักเรียนร้องเพลงที่เคยร้องมาแล้วด้วยกัน พร้อมกับแสดงท่าทางด้วย เป็นการเตรียมความพร้อมของเด็กเล่นก่อนจะเริ่มกิจกรรมกลุ่ม เช่น เล่นเกมส่กภาพ ลำดับภาพ ตามเหตุการณ์ เป่าส้เป็นคัน นอกจากนี้ให้นักเรียนฟังนิทานจากเทปหรือครู แล้วตอบคำถามทั้งเป็นรายคนและพร้อมกัน

2. การมีส่วนร่วมในกิจกรรม (Participation) เด็กทั้งหมด 45 คน กิจกรรมกลุ่มมีเด็กเข้าร่วมกิจกรรม ร้อยละ 70 - 80 ส่วนกิจกรรมเดี่ยวหรือกิจกรรมคู่มีเด็กเข้าร่วมกิจกรรม 8 - 10 คน ส่วนมากจะเป็นผู้ชาย ผู้ฟังเท่านั้น จะมีเด็กอยู่ 1 - 2 คน ที่ไม่รวมกิจกรรมเลย ถ้าพิจารณาการเข้าร่วมกิจกรรมระหว่างเด็กที่พูดภาษาเขมรและเด็กที่พูดภาษาส่วย มีจำนวนไม่แตกต่างกัน

3. การสนทนาวิสาสะ (Socialization) กิจกรรมต่าง ๆ ภายในห้องเรียน ครูใช้ภาษาไทยเท่านั้นในห้องเรียน และนักเรียนก็ใช้ภาษาไทยสื่อสารกับครู แต่ภาษาที่เด็กนักเรียนใช้สื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน จะใช้ภาษากันสื่อสารกันคือภาษาเขมรและภาษาส่วย แม้มีจำนวนน้อยมากที่ใช้ภาษาไทย ซึ่งพอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

นักเรียนจะใช้ภาษาไทยเมื่อสื่อสารกับครู

ตัวอย่าง

ครู เขาเล่นอะไรคะ

[khǎw lɔ̌n ʔá rǎj khǎ]

นักเรียน เล่นวอลเลย์ เล่นตะกร้อ

[lɔ̌n wǎ:l ɔ̌n tǎ krǎw]

ครู ตะกร้อชื่ออะไรนะ

[tǎ krǎw sǐ ʔá rǎj chǎn]

สมคิด ชีฟ้า คับ

[sǐ fǎ khǎp]

ประจักษ์ (เด็กสวย)

ครู ใครได้ลูกกีฬามาก

[khǎj dǎj dǐn kǐ lǎ ba]

วิเชียร (เด็กเขมร) ผมไม่ได้

[phǎm dǎj dǐn]

วิเชียร ครูขยับไปเล่นกบดาน ไปเล่นกลา

[khǎn khǎp pǎj lɔ̌n kǔt bǎn pǎj lɔ̌n kǐ lǎ]

นักเรียนที่พูดภาษาเขมร จะใช้ภาษาเขมรเพื่อสื่อสารความหมายกับเด็กเขมร

ด้วยกัน

ตัวอย่าง

นักเรียนเขมร 1 นอง ลิง สเคย

[nɔ̌n liŋ sǎk]

ใครเล่นอะไร

นักเรียนเขมร 2 โม่ โม่ ลิง

[m⁵ mo³ li³ŋ]

มะมาเลน

นักเรียนเขมร 3 โม่ โม่ ขเนีย เจริญ

[m⁵ mo³ khāni³ja cār³ŋ]

มะมาเลนด้วยกัน

หลาย ๆ คน

นักเรียนที่พูดภาษาเขมรจะใช้ภาษาเขมร เพื่อสื่อความหมายกับเด็กสวย เด็กสวยจะใช้ภาษาสวย เพื่อสื่อความหมายกับเด็กเขมร บางครั้งจะใช้ภาษาเขมร เพื่อสื่อความหมายกับเด็กเขมร

ตัวอย่าง

นักเรียนเขมร 1 ยัวะ โม่

[j³ɔa³ m³]

เอามา

นักเรียนเขมร 2 อัน นิ ยัวะ โม่

[ʔān nī j³ɔa³ m³]

เออันนั้นมา

นักเรียนสวย 1 แอ เอออ

[ʔe¹ ʔe⁵]

ไม่เอาหรอก

นักเรียนสวย 2 แอ เจา แอ เจา

[ʔe¹ chāw ʔe¹ chāw]

เอมานี้ เอมานี้

นักเรียนสวย 3 (พูดภาษาเขมร) จะ กะบาล นะ

[cā³ kǎ¹ bā³l nā³]

เคี้ยวคั้วหฺรอก

นักเรียนสวย 4 แอะ เจาแลว เกา นิง จะ มัน

[ʔe¹ chāw tɛ³ʔ kǎ³ʔ nīŋ cǎ³ pǎn]

เอามาเร็ว ๆ จะรอ

นักเรียนที่พูดภาษาสวย จะใช้ภาษาสวยเพื่อสื่อสารกับเด็กที่พูดภาษาสวยด้วยกัน แต่บางครั้งจะใช้ภาษาเขมร เพื่อสื่อสารกับเด็กที่พูดภาษาเขมรดังตัวอย่างข้างบน

ในการจดบันทึกเสียงที่ได้ยินจากการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัทอักษรสากลของ
 I.P.A. (International Phonetic Association) ประกอบกับสัทอักษรสากล
 ที่ดัดแปลงโดย กัลยา คิงคภักดิ์ (2526 : 98 - 100) ส่วนสัญลักษณ์แทนวรรณยุกต์นั้น
 ใช้ของ ชีรพันธ์ เหลืองทองคำ (2526 : 64) และวรรณุช พันธุพงศ์ (1973 :
 44 - 45) ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

พยัญชนะ

/p/	แทนเสียง	/ป/
/t/	แทนเสียง	/ต/
/k/	แทนเสียง	/ก/
/ʔ/	แทนเสียง	/อ/
/ph/	แทนเสียง	/พ/
/th/	แทนเสียง	/ท/
/kh/	แทนเสียง	/ค/
/b/	แทนเสียง	/บ/
/d/	แทนเสียง	/ด/
/f/	แทนเสียง	/ฟ/
/s/	แทนเสียง	/ซ/
/h/	แทนเสียง	/ฮ/
/c/	แทนเสียง	/จ/
/ch/	แทนเสียง	/ช/
/m/	แทนเสียง	/ม/

/n/	แทนเสียง	/น/
/ɲ/	แทนเสียง	/ง/
/l/	แทนเสียง	/ล/
/r/	แทนเสียง	/ร/
/w/	แทนเสียง	/ว/
/j/	แทนเสียง	/ย/
/ʔ/	แทนเสียง	พยัญชนะท้ายพยางค์เสียงกัก /อ/

สระ

สระเดี่ยว

/i,i:/	แทนเสียง	อิ อี
/e,e:/	แทนเสียง	เอะ เอ
/ɛ,ɛ:/	แทนเสียง	แอะ แอ
/ʌ,ʌ:/	แทนเสียง	อื อี้
/ɤ,ɤ:/	แทนเสียง	เออะ เออ
/a,a:/	แทนเสียง	อะ อา
/u,u:/	แทนเสียง	อุ อู
/o,o:/	แทนเสียง	โอะ โอ
/ɔ,ɔ:/	แทนเสียง	เออะ ออ

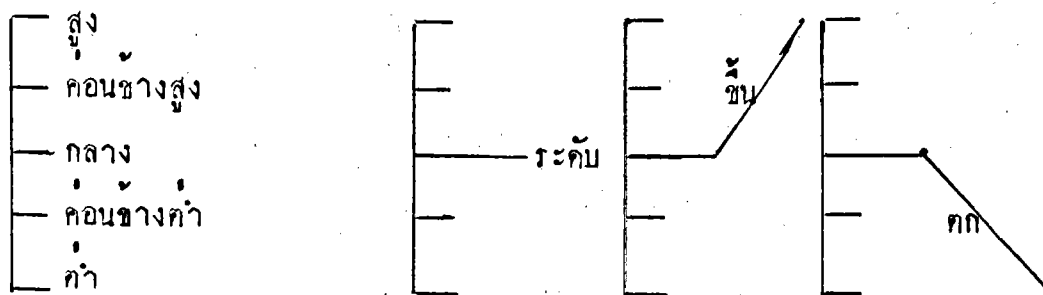
สระผสม

/ia/	แทนเสียง	เอียะ
/i:a/	แทนเสียง	เอีย
/ua/	แทนเสียง	เอือะ
/u:a/	แทนเสียง	เอือ

/บด/	แทนเสียง	อ๊ะ
/บะด/	แทนเสียง	อัว

วรรณยุกต์

สัญลักษณ์แทนระดับเส้นเสียงและเสียงวรรณยุกต์

- 1 แทน ระดับเสียงต่ำ (เสียงเอก)
- 2 แทน ระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำ (เสียงโท)
- 3 แทน ระดับเสียงกลาง (เสียงสามัญ)
- 4 แทน ระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง (เสียงจัตวา)
- 5 แทน ระดับเสียงสูง (เสียงตรี)

สัญลักษณ์อื่น ๆ

→

/ ๘ /

—

ออกเสียงเป็น หรือ เป็น

ไม่ออกเสียง (omission)

ซ้ำคำที่จำเป็น

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แบ่งออกเป็น 3 ตอนดังต่อไปนี้คือ

- ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน
- ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน
- ตอนที่ 3 ศึกษาความพร้อมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทย เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย จะวิเคราะห์ปัญหาในด้านเสียง คำ และประโยค และความหมาย พร้อมตัวอย่างประกอบ 1 - 3 ตัวอย่าง โดยนำมาเสนอดังต่อไปนี้

1. ปัญหาคำเสียง
 - 1.1 พยัญชนะต้น
 - 1.2 พยัญชนะกึ่งสระ
 - 1.3 สระ
 - 1.4 วรรณยุกต์
 - 1.5 จังหวะ
2. คำและประโยค
3. ความหมาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน

1. ปัญหาคำนเสียง

1.1 เสียงพยัญชนะต้นมี 22 เสียง จากการศึกษา พบว่า มีเสียงที่เป็นปัญหาคังต่อไปนี้

1.1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว ได้จัดไว้เป็นกลุ่มดังนี้

1.1.1.1

ตัวอย่าง	ทหาร		ทะหาร
	[thaha:n]	→	[thaha:n]
	/kh-/	→	/k-/

ตัวอย่าง	คน		กน
	[khon ³]	→	[kon ³]
	เขา		เกา
	[khaw ⁴]	→	[kaw ³]
	ขาว		กาว
	[kha:w ²]	→	[ka:w ²]

1.1.1.2 /k-/ → /kh-/

ตัวอย่าง	กระดาน		ชะดาน
	[kra:da:n ^{1 3}]	→	[kha:da:n ^{1 3}]

ตัวอย่าง

กลาย [² klu:aj]	→	ขะลาย [¹ kh <u>al</u> ³ :aj]
กระเป่า [¹ krapaw ⁴]	→	ขะเป่า [¹ khapaw ³]
/s-/	→	/ch-/

ตัวอย่าง

สี่แดง [⁴ si:de:ŋ ³]	→	ชีแดง [³ chi:de:ŋ ²]
สอง [⁴ sw:ŋ]	→	ฌอง [⁴ chw:ŋ]

1.1.1.3 /f/ → /p-/, /k-/, /kh-/

ตัวอย่าง

ฟูกบอด [⁵ futbw ³ :n]	→	กูกบอด [⁵ kutbw ³ :n]
	→	พูทบอด [⁵ putbw ³ :n]
	→	ขบอด [¹ khubw ³ :n]

1.1.1.4 /m-/ → /n-/

มา [³ ma:]	→	นา [³ na:]
---------------------------	---	---------------------------

หมู $\left[\begin{smallmatrix} 4 \\ \text{mu} \end{smallmatrix} \right] \longrightarrow \left[\begin{smallmatrix} 4 \\ \text{nu} \end{smallmatrix} \right]$

/r-/ $\longrightarrow$ /l-/ , /d-/

ตัวอย่าง

โรงเรียน $\left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{ro} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{ri} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{an} \end{smallmatrix} \right] \longrightarrow \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{lo} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{pli} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{an} \end{smallmatrix} \right]$, โกงเคียน $\left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{do} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{di} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{an} \end{smallmatrix} \right]$

รูป $\left[\begin{smallmatrix} 2 \\ \text{ru} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 2 \\ \text{p} \end{smallmatrix} \right] \longrightarrow \left[\begin{smallmatrix} 2 \\ \text{lu} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 2 \\ \text{p} \end{smallmatrix} \right]$

/d-/ $\longrightarrow$ /l-/

ตัวอย่าง

ค่านา $\left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{dam} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{na} \end{smallmatrix} \right] \longrightarrow \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{lam} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{na} \end{smallmatrix} \right]$

คอกไม้ $\left[\begin{smallmatrix} 1 \\ \text{do} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 5 \\ \text{ma} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 5 \\ \text{ja} \end{smallmatrix} \right] \longrightarrow \left[\begin{smallmatrix} 1 \\ \text{lo} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 5 \\ \text{ma} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 5 \\ \text{ja} \end{smallmatrix} \right]$

/l-/ $\longrightarrow$ /d-/

เลน $\left[\begin{smallmatrix} 2 \\ \text{len} \end{smallmatrix} \right] \longrightarrow \left[\begin{smallmatrix} 2 \\ \text{den} \end{smallmatrix} \right]$

1.1.2. พยัญชนะควบกล้ำ

/kr-/ $\longrightarrow$ /k-/

ตัวอย่าง

กระดาน $\left[\begin{smallmatrix} 1 \\ \text{kra} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{da} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{na} \end{smallmatrix} \right] \longrightarrow \left[\begin{smallmatrix} 1 \\ \text{ka} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{da} \end{smallmatrix} \right] \left[\begin{smallmatrix} 3 \\ \text{na} \end{smallmatrix} \right]$

ตัวอย่าง

กระต่าย		กะต่าย
$\begin{bmatrix} 1 & 1 \\ \text{krata} : j \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	$\begin{bmatrix} 1 & 1 \\ \text{kata} : j \end{bmatrix}$
/l-/	$\longrightarrow$	/p-/

ปลั่ง		แปง
$\begin{bmatrix} 3 \\ \text{plɛ} : \eta \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	$\begin{bmatrix} 3 \\ \text{pɛ} : \eta \end{bmatrix}$
ปลา		ปา
$\begin{bmatrix} 3 \\ \text{pla} : \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	$\begin{bmatrix} 3 \\ \text{pa} : \end{bmatrix}$

1.2 พยัญชนะตัวสะกดมี 8 เสียง จากการศึกษ พบว่า มีเสียงที่เป็น
ปัญหาจกกลุ่มไค้กั้กั้กั้

1.2.1 /-n/ $\longrightarrow$ /-ŋ/

ตัวอย่าง

คน		คง
$\begin{bmatrix} 3 \\ \text{khon} \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	$\begin{bmatrix} 3 \\ \text{khon} \end{bmatrix}$
เรียน		เรียง
$\begin{bmatrix} 3 \\ \text{ri} : \text{an} \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	$\begin{bmatrix} 3 \\ \text{ri} : \text{aŋ} \end{bmatrix}$
อาหาร		อาหาง
$\begin{bmatrix} 3 & 4 \\ \text{ʔa} : \text{ha} : \text{n} \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	$\begin{bmatrix} 3 & 4 \\ \text{ʔa} : \text{ha} : \text{ŋ} \end{bmatrix}$
ก้น		กั้
$\begin{bmatrix} 1 \\ \text{tun} : \text{n} \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	$\begin{bmatrix} 1 \\ \text{tun} : \text{ŋ} \end{bmatrix}$

$$/-m/ \longrightarrow /-ŋ/, /ø/$$

ตัวอย่าง

ทำนา $\begin{bmatrix} 3 & 3 \\ \text{tham} & \text{na} \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	ทังนา $\begin{bmatrix} 3 & 3 \\ \text{thəŋ} & \text{na} \end{bmatrix}$
น้ำ $\begin{bmatrix} 5 \\ \text{na:m} \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	นา $\begin{bmatrix} 5 \\ \text{na} \end{bmatrix}$

$$1.2.2 \quad /-p/ \longrightarrow /ʔ/$$

ตัวอย่าง

กัปขาว $\begin{bmatrix} 1 & 2 \\ \text{kəp} & \text{kha:w} \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	กะขาว $\begin{bmatrix} 1 & 2 \\ \text{kaʔ} & \text{kha:w} \end{bmatrix}$
กลัป $\begin{bmatrix} 1 \\ \text{klap} \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	กละ $\begin{bmatrix} 1 \\ \text{klaʔ} \end{bmatrix}$

$$/-k/ \longrightarrow /-ʔ/$$

ตัวอย่าง

ลูก $\begin{bmatrix} 2 \\ \text{lu:k} \end{bmatrix}$	$\longrightarrow$	ลูอ $\begin{bmatrix} 2 \\ \text{lu:ʔ} \end{bmatrix}$
---	-------------------	---

ปลูก ปลูก
 $[plu:k]$ $[plu:ʔ]$

1.2.3 $/-w/ \longrightarrow \emptyset$

ตัวอย่าง

แมว แม
 $[mɛ:ʔw]$ $[mɛ:]$
 แลว แล
 $[lɛ:ʔw]$ $[lɛ:]$
 เขาแถว คะ แถ
 $[kha:w^2 the:w^4]$ $[kha:ʔ the:]$

1.3 สระ จากการศึกษพบว่า มีปัญหาดังนี้

$/a/ \longrightarrow /a: /$

ตัวอย่าง

ปรัชญา ปราชญา
 $[prat^1 ja:~^3]$ $[pra:t^1 ja:~^3]$
 รักษา รากษา
 $[rak^5 sa:~^4]$ $[ra:k^2 sa:~^4]$
 $/i:/ \longrightarrow /i/$

ตัวอย่าง

สี่ ชี
 $[si:]$ $[si:]$

$\begin{matrix} \text{ที่} \\ [thi:]^2 \end{matrix} \longrightarrow \begin{matrix} \text{ถึ} \\ [thi]^1 \end{matrix}$
 $/\text{ว}:/ \longrightarrow / \text{ว} /$

ตัวอย่าง

$\begin{matrix} \text{คอกไม้} \\ [d\text{w}^1 kma^5:j] \end{matrix} \longrightarrow \begin{matrix} \text{เคาะไม้} \\ [d\text{w}^1 ma^5:j] \end{matrix}$
 $\begin{matrix} \text{จอบ} \\ [c\text{w}^1:p] \end{matrix} \longrightarrow \begin{matrix} \text{จอบ} \\ [c\text{w}^5:p] \end{matrix}$
 $\begin{matrix} \text{ออก} \\ [ʔ\text{w}^1:k] \end{matrix} \longrightarrow \begin{matrix} \text{ออก} \\ [ʔ\text{w}^5:k] \end{matrix}$

1.4 นักเรียนสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ไครบทั้ง 5 เสียง แต่นักเรียน
ออกเสียงไคไม่คงที่ โดยนักเรียนออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งอย่างไม่เป็นระบบ ดัง
ตัวอย่างต่อไปนี้

1.4.1 วรรณยุกต์เสียง เอก /1/

1.4.1.1 ออกเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง

$\begin{matrix} \text{ขาว} \\ [kha:w]^1 \end{matrix} \longrightarrow \begin{matrix} \text{คาว} \\ [kha:w]^1 \end{matrix}$
 $\begin{matrix} \text{อาน} \\ [ʔa:n]^1 \end{matrix} \longrightarrow \begin{matrix} \text{อาน} \\ [ʔa:n]^3 \end{matrix}$
 $\begin{matrix} \text{ไก} \\ [ka:j]^1 \end{matrix} \longrightarrow \begin{matrix} \text{ไก} \\ [ka:j]^3 \end{matrix}$

1.4.1.2 ออกเป็นเสียง ตรี /5/

ตัวอย่าง

จบ		จบ
$[cɔ̃^1:p]$	→	$[cɔ̃^5:p]$
กบ		กบ
$[kɔp^1]$	→	$[kɔp^5]$
อก		อก
$[ʔɔ̃^1:k]$	→	$[ʔɔ̃^5:k]$

1.4.2 วรรณยุกต์เสียง โท /2/

1.4.2.1 ออกเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง

แคน		แคน
$[khɛ̃^2: nɪ̃^5:]$	→	$[khɛ̃^3: nɪ̃^5:]$
ชื้อ		ชื้อ
$[chɯ̃^2:]$	→	$[chɯ̃^2:]$
ไห		ไฮ
$[haj^2]$	→	$[haj^3]$

1.4.2.2 ออกเป็นเสียงเอก /1/

ตัวอย่าง

ชื้อ		ชื้อ
$[chɯ̃^2:]$	→	$[chɯ̃^1:]$
ทปาน		ทปาน
$[thĩ^2: bã^2:n]$	→	$[thĩ^1: bã^2:n]$
ขาว		ขาว
$[khã^2:w]$	→	$[khã^1:w]$

1.4.2.3 ออกเป็นเสียงตรี /5/

ตัวอย่าง

เลา		เลา
[la ² w]	→	[la ⁵ w]
ขาว		คาว
[kha ² ɤw]	→	[kha ⁵ ɤw]
นั่ง		นั่ง
[na ² ŋ]	→	[na ⁵ ŋ]

1.4.3 วรรณยุกต์เสียงสามัญ /3/

1.4.3.1 ออกเสียงเป็นเสียงตรี /5/

ตัวอย่าง

คน		คน
[khon ³]	→	[khon ⁵]
ครู		ครู
[khru ³]	→	[khru ⁵]
ทัว		ทัว
[tu ³ a]	→	[tu ⁵ a]

1.4.4 วรรณยุกต์เสียงจัตวา /4/

1.4.4.1 ออกเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง

ผม		พม
[phom ⁴]	→	[phom ¹]
เขา		เคา
[khaw ⁴]	→	[khaw ³]

หนังสือ นังสือ
 $[nāŋsū^{4:}] \longrightarrow [nāŋsū^{3:4}]$
 1.4.4.2 ออกเป็นเสียงตรี /5/

ตัวอย่าง

เขา เคา
 $[khā^{4:p}] \longrightarrow [khā^{5:p}]$
 หนังสือ นะสือ
 $[nāŋsū^{4:}] \longrightarrow [nāŋsū^{5:4}]$
 สอน ขอน
 $[sān^{4:n}] \longrightarrow [sān^{5:n}]$

1.4.5 วรรณยุกต์เสียงตรี /5/

1.4.5.1 ออกเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง

ล่างหน้า ลางหน้า
 $[la^{5:ŋ}na^{2:}] \longrightarrow [la^{3:ŋ}na^{2:}]$
 เขา ขาว
 $[chā^{5:p}] \longrightarrow [chā^{3:p}]$
 ลม ลม
 $[lā^{5:m}] \longrightarrow [lā^{3:m}]$

1.4.5.2 ออกเป็นเสียงเอก /1/

ตัวอย่าง

ครบ ชับ
 $[khrā^{5:p}] \longrightarrow [khrā^{1:p}]$
 ชือ สือ
 $[su^{5:}] \longrightarrow [su^{1:}]$

เป็นปัญหาอีกประการหนึ่งที่พบค่อนข้างมากในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของเด็กเขมร และส่วย ปัญหาคำจังหวะเท่าที่พบได้แก่ การเว้นจังหวะไม่ถูกต้องตามหน่วยจังหวะ การเว้นระยะเวลานาน และการพูดซ้ำ เช่น

แล้ว พม เบน นอน และ มม ลุก แล้ว มม ล้างหน้า

^ lɛ̌ːw phóm lɛ̌n / nɔ̌ːn / /lɛ̌ːw phóm / / lɛ̌k lɛ̌ːw phóm / /lǎːŋ nɔ̌ː/

มาลี อาน นังสือ คับ ทุกกา อยู่ ... ทุกกา ขับ

^ mɔ̌ːlɛ̌ː / /ǎːŋ/ nɔ̌ːn sɔ̌ː / Khrɔ̌p / tɔ̌kkatɔ̌ː / jɔ̌ː... / tɔ̌kkatɔ̌ː / khrɔ̌p/

แล้ว เอา ชาว ... เอา ไป กิน

^ lɛ̌ːw / /ɔ̌w / khɔ̌ːw / / /ɔ̌w / pɔ̌j / kɪn/

2. คำและประโยค

2.1 การเรียงคำนิคตำแหน่ง

ตัวอย่าง เขาเอาข้าวให้ไก่สามตัวกิน เป็น เคาให้กินข้าวเอาข้าวไก่สามตัว

[khɔ̌w ɔ̌w khɔ̌ːw hɔ̌j kɔ̌j sáːm tɔ̌ːa kɪn] → [khɔ̌w hɔ̌j kɪn khɔ̌ːw ɔ̌w
khɔ̌ːw kɔ̌j sáːm tɔ̌ːa]

ตัวอย่าง มมไปช่วยแม่ผมค่านา

ผมไปช่วยค่านาแม่ผม

[phóm pɔ̌j chuːaj mɔ̌ː phóm dɔ̌m nɔ̌ː] → [phóm pɔ̌j chuːaj dɔ̌m nɔ̌ː mɔ̌ː
phóm]

เขาเอาต้นไม้มาปลูก

เขาเอามาปลูกต้นไม้

[khɔ̌w ɔ̌w tɔ̌n mɔ̌ːj mɔ̌ː pluːk] → [khɔ̌w ɔ̌w mɔ̌ː pluːk tɔ̌n mɔ̌ːj]

2.2 สรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต Overgeneralization

ตัวอย่าง

เขาเตะบอล

[khɔ̌w tɔ̌ bɔ̌ːn]

เขาเล่นเตะบอล

[khɔ̌w lɛ̌n tɔ̌ bɔ̌ːn]

เขากลับบ้าน เคาไปกั๋บบ้าน
 $[khaw^4 klap^1 ba:n^2] \longrightarrow [khaw^3 paj^3 kap^1 ba:n^2]$

2.3 ซากคำที่จำเป็นในประโยค

2.3.1 ซากคำกริยา

ตัวอย่าง มาลีให้ข้าวโกสามแก้ว มาลีเข้าโกสามแก้ว
 $[ma:li^3 haj^3 khaw^2 kaj^1 sa:m^4 tu:a^3] \longrightarrow [ma:li^3-khaw^2 kaj^1 sa:m^4 tu:a^3]$
 มีโกเจ็กแก้ว โกเจ็กแก้ว
 $[mi^3 kaj^1 cet^1 tu:a^3] \longrightarrow [- kaj^1 cet^1 tu:a^3]$
 เขากำลังปลูกผัก เคา กะลั้ง พัก
 $[khaw^4 kam^3 la:n^3 plu:k^1 phak^1] \longrightarrow [khaw^3 kha:lɔn^3 - phak^5]$

2.3.2 ซากคำนาม

ตัวอย่าง เขาให้ข้าวโกสามแก้ว เคาให้โกสามแก้ว
 $[khaw^4 haj^3 khaw^2 kaj^1 sa:m^4 tu:a^3] \longrightarrow [khaw^3 haj^3-kaj^1 sa:m^4 tu:a^3]$
 มีโกหนึ่งแก้ว มีหนึ่งแก้ว
 $[mi^3 kaj^1 nu^1 ɲ tu:a^3] \longrightarrow [mi^3-nu^1 ɲ tu:a^3]$
 กั๋นยาเขารดผักคะ กั๋นยาเขารดคะ
 $[kanja^3 khaw^4 rot^5 phak^1] \longrightarrow [kanja^3 khaw^4 rot^5 kha^5]$

2.3.3 ซากคำบุพบท

ตัวอย่าง เล่นที่บ้านเด็กชายประคิษฐ์ เล่นบ้านเด็กชายประคิษฐ์
 $[lɛ:n^2 thi^2 ba:n^2 dek^1 cha:j^3 pra^1 di:t^1] \longrightarrow [lɛ:n^2 ba:n^2 dek^1 cha:j^3 pra^1 di:t^1]$
 นมลูกจากท่อน นมหลูกท่อน
 $[phom^4 luk^1 ca:k^1 thi^2 no:n^3] \longrightarrow [phom^5 luk^1 thi^2 no:n^3]$

๑๒. $\text{phom}^4 \text{lon}^3 \text{pa}^3 \text{na}^3 \text{na}^5 \text{m}$ → $\text{phom}^5 \text{pa}^1 \text{lon}^3 \text{na}^5 \text{m}$
 ๑๓. $\text{phom}^4 \text{lon}^3 \text{pa}^3 \text{na}^3 \text{na}^5 \text{m}$ → $\text{phom}^5 \text{pa}^1 \text{lon}^3 \text{na}^5 \text{m}$

2.3.4 ขาดคำสันธาน คำเชื่อม

ตัวอย่าง ผมไปนากับแม่มผม ผมไปนาแม่มผม
 [phom⁴ paj³ na:³ kap¹ mæ:² phom⁴] → [phom⁴ paj³ na:³ mæ:³ phom⁴]
 กินข้าวแล้วก็เข้านอน กินข้าวคะ หนูนอน
 [kin³ kha:w² læ:w⁵ kwæ:² khaw² nɔ:³ nɔ:] → [kin³ kha:w² kha⁵ nu:⁴ nɔ:³ nɔ:]

2.3.5 ซาค่านอกลักษณะนาม

ตัวอย่าง หนูมีควายสองตัว ควายหนูมีสอง

[⁴nu: ³mi: ³khwa: ⁴j swə: ³tu: a] → [³knwa: ⁴j ³nu: ³mi: ⁴swə:]

ผมมีเป็ดห้าตัว พมมีเป็ดห้า

[⁴phom ³mi: ¹pet ²ha: ³tu: a] → [³phom ³mi: ¹pet ²ha:]

2.4 ไข่คว่ำไม่ถูกคอง

2.4.1 ใ้ค่ากริยาวิเศษณ์

ตัวอย่าง	เขาใช้ควายไถนา	เขาเอาควายไถนา
	[khaw ⁴ chaj ⁵ khwa: ³ j tha: ⁴ j na: ³]	→ [khaw ⁴ ?aw ³ khwa: ³ j tha: ⁴ j na: ³]
	มาลิรคคอกไม้	มาลิรคคอกไม้
	[ma: ³ li: ³ rot ⁵ dɔ: ¹ k ma: ⁵ j]	→ [ma: ³ li: ³ ra: ² t dɔ: ¹ k ma: ⁵ j]
	เขาเหียนบลูกฟุตบอล	เขาขึ้นฟุตบอล
	[khaw ⁴ ji: ¹ ap lu: ² k fut ⁵ bɔ: ³ n]	→ [khaw ³ khun ² n fut ⁵ bɔ: ³ n]

2.4.2 ใช้คำพบพบนิค

ตัวอย่าง สมุคอยู่ข้าง ๆ เขา อยู่รอบรอบเขาสมุค
 [səmut¹ jɯː¹ khaː²ŋ khaː²ŋ khaː⁴w] → [jɯː¹ rɔː²p rɔː²p khaː⁴w səmut¹]

2.4.3 ใช้คำเชื่อมนิค

ตัวอย่าง ผมไปเล่นกับเด็กชายวิศิษ เด็กชายประคิษและเด็กชายวิเชียร
 [phom⁴ pəj³ lɛn² kəp¹ dek¹ chaː³j wɨː⁵sɨt¹ dek¹ chaː³j prə¹ dɨt¹ lɛː⁵ dek¹ chaː³j
 wɨ³ chiːan³] เป็น
 ผมไปเล่นกับเด็กชายวิศิษ กับเด็กชายประคิษกับเด็กชายวิเชียร
 [phom⁴ pəj³ lɛn² kəp⁵ dek¹ chaː³j wɨː⁴sɨt¹ kəp⁴ dek¹ chaː³j prə¹ dɨt¹ kəp¹ dek¹
 chaː³j wɨ⁵ chiːan³]

3. ความหมาย

3.1 ใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย

ตัวอย่าง สมศักดิ์ลบกระดาน ชมศักดิ์ หังกระดาน
 [səm⁴ sək¹ lɔp⁵ kradaː³n] → [somsək³ thaː³ŋ kradaː³n]
 หิวขนม ฐขนม
 [hiw⁴ khaː¹nom⁴] → [huː⁴ khaː¹nom⁴]
 หนูขรคมา หนูสิขรคมา
 [nuː⁴ khiː¹ rɔt⁵ maː³] → [nuː⁴ sik¹ rɔt¹ maː³]

3.2 ใช้คำไม่ตรงกับความหมาย

ตัวอย่าง สาค เคียง
 [saː¹t] → [tiː³ŋ]

แปรง (แปรงลบกระดานดำ) ยางลบ ชัน กระป๋อง
 $[prɛ̃ːŋ] \rightarrow [jãːŋ \text{lop}]$ $[kʰan] \rightarrow [kəpɔ̃ːŋ]$

ลบ กวาด
 $[lop] \rightarrow [kwɔ̃ːt]$

3.3 ออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่ง ทำให้การสื่อความหมายผิด

ตัวอย่าง

ผมเห็นขนมครับ ผมเห็นนมครับ
 $[phom \text{h}en \text{khanom} \text{khrap}] \rightarrow [phom \text{h}en \text{nom} \text{khrap}]$

ประชิดลม

ประชิดลม

$[pradit \text{lom}] \rightarrow [pradit \text{lop}]$

วิเชียรเขานั่งกินข้าว

วิเชียรเคานั่งกินข้าว

$[wichiːan \text{kha}w \text{naj} \text{kin} \text{khaːw}] \rightarrow [wichiːan \text{kha}w \text{naj} \text{kin} \text{khaːw}]$

3.4 ใช้ยุทธวิธีในการสื่อสาร (strategies of communication)

เพื่อสื่อความหมายตามความเข้าใจของตนเอง

ตัวอย่าง

เข้แถวร้องเพลงชาติ เค้แถวร้องเพลงธงชาติ
 $[kʰãw \text{th}eːw \text{r}ɔ̃ːŋ \text{phl}ɔ̃ːŋ \text{ch}ãːt] \rightarrow [kʰãw \text{th}eːw \text{r}ɔ̃ːy \text{phl}ɔ̃ːŋ \text{tho}̃ŋ \text{ch}ãːt]$

เอากอกไม้มาปลูก

เอากอกไม้มาไซในพื้น

$[ʔaw \text{d}wɛːk \text{maːj} \text{maː} \text{phuːk}] \rightarrow [ʔaw \text{d}wɛːk \text{maːj} \text{maː} \text{saj} \text{naj} \text{phuːn}]$

3.5 ใช้สำนวนภาษาเขมร

ตัวอย่าง

ไปใส่ตาข่ายคักปลาครับ ไปใส่망ครับ
 $[paj \text{saj} \text{taː} \text{khaːj} \text{dak} \text{plaː} \text{khrap}] \rightarrow [paj \text{saj} \text{muːa} \text{khrap}]$

นอกจากปัญหาค้างที่กล่าวมาแล้ว ยังพบว่า มีปัญหาคำนเสียง คำและประโยค และความหมายอีก ซึ่งปรากฏน้อยมากและไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้แยกไว้อีกส่วนหนึ่ง ปัญหาที่พบมีดังต่อไปนี้

1. เสียงพยัญชนะคน

$/kh-/ \longrightarrow /ch-/$	
ช [khi: ¹]	ฉ [chi: ¹]
$/k-/ \longrightarrow /ø/$	
กิน [kiŋ ³]	อิน [ʔiŋ ³]
$/s-/ \longrightarrow /th-/$	
หนังสือ [naŋ ⁴ su: ⁴]	หนังสือ [naŋ ⁴ thu: ⁴]
$/ch-/ \longrightarrow /th-/$	
ชวย [chu: ² aj]	ถวย [thu: ² aj]

2. เสียงสระ

$/a/ \longrightarrow /ɤ/$	
โททศน์ [tho: ³ rathat ⁵]	โทระทะศน์ [tho: ³ rɤ ¹ that ⁵]
$/ɔ:/ \longrightarrow /a:/$	
ร้องเพลง [rɔ: ⁵ ŋ phle: ³ ŋ]	ลางเพลง [la: ⁵ ŋ phle: ³ ŋ]

/ɛ:/ → /a/

แล้ว เล่า
[lɛ˥˥w] → [lɔ˥˥w]

/u:a/ → /ɯ:/

เสือผ้า เซอผ้า
[sɯ˥˥a phə˥˥] → [sɯ˥˥ phə˥˥]

3. เสียงวรรณยุกต์

3.1 วรรณยุกต์ที่ออกเป็นเสียงทางระดับ

จั่ว /4/ โท /2/

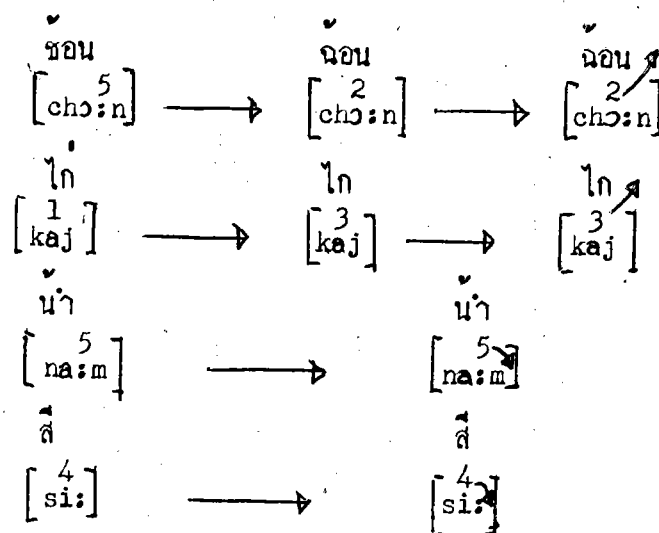
เขา เขา
[khaw˥˥] → [khaw˨˨]

ถึง ถึง
[thu˥˥ŋ] → [thu˨˨ŋ]

3.2 วรรณยุกต์ที่ออกเสียงคางไปจากเสียงวรรณยุกต์ไทยมาตรฐาน เป็นเสียงขึ้น (rising) 2 เสียง คือ เสียงสามัญและเสียงโท เป็นเสียงตก (falling) 2 เสียง คือ เสียงตรีและจั่ว

เสียงสามัญ		ออกเสียงเป็น	
เสียงโท		ออกเสียงเป็น	
เสียงตรี		ออกเสียงเป็น	
เสียงจั่ว		ออกเสียงเป็น	

ลาง ลาง ลาง
 [la˥˥ŋ] → [la˨˨ŋ] → [la˨˨ŋ]

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน

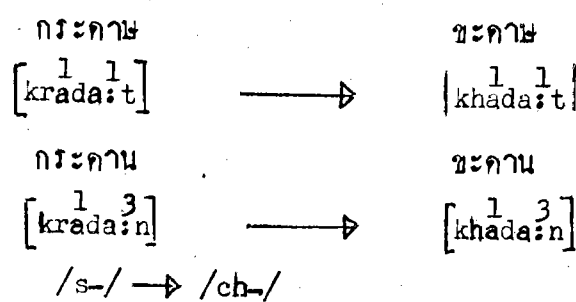
1. ปัญหาการันเสียง

1.1 เสียงพยัญชนะต้นมี 22 เสียง จากการศึกษพบว่า มีเสียงปัญหาดังต่อไปนี้

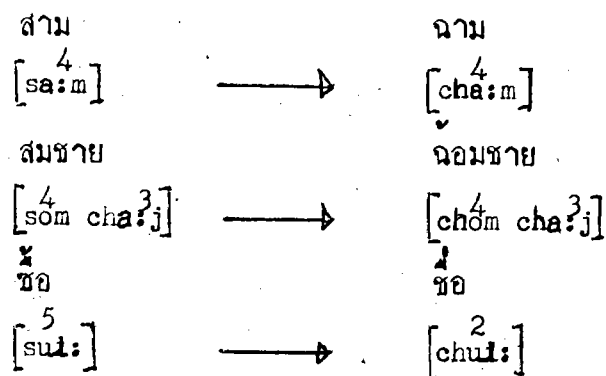
1.1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว จัดเป็นกลุ่มได้ดังนี้

1.1.1.1 /k-/ → /kh-/

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

1.1.1.2 /n-/ → /d-/, /l-/

ตัวอย่าง	ไถนา		ไถคา
	[⁴ thaj ³ na:]	→	[⁴ thaj ³ da:]
	นักเรียน		ลักเรียน
	[⁵ nak ri: ³ an]	→	[⁵ lak ri: ³ an]
	คานา		คำลา
	[³ dam na:]	→	[³ dam la:]

/r-/ → /l-/, /d-/

ตัวอย่าง	รถ		ลก
	[⁵ rot]	→	[⁵ lot]
	เรียน	เรียน	เคียน
	[ri: ³ an]	→	[li: ³ an], [di: ³ an]
	รองเท		ลองเท
	[³ ro: ³ ŋ tha: ⁵ w]	→	[³ lo: ³ ŋ tha: ⁵ w]

1.1.1.3 /b-/ → /w-/

ตัวอย่าง	บ้าน		วาน
	[² ba: ² n]	→	[² wa: ² n]
	บัว		วัว
	[³ bu: ³ a]	→	[³ wu: ³ a]

1.1.1.4 /ch-/ → /c-/ , /s-/

ตัวอย่าง	ชอน		จอน
	[chɔ̌n]	→	[cɔ̌n]
	วิเชียร		วิเชีย
	[wɪʰiːsɔ̌n]	→	[wɪʰiːsɔ̌]

1.1.2 พยัญชนะควบกล้ำ จัดเป็น 2 กลุ่มดังนี้

1.1.2.1 /kr-/ → /k-/

ตัวอย่าง	กระดาน		กะดาน
	[krádaːn]	→	[kádaːn]
	กระดาก		กะดาก
	[krádaːt]	→	[kádaːt]
	กระเป๋		กะเป๋
	[krápáw]	→	[kápáw]

1.1.2.2 /khw-/ → /f-/

ตัวอย่าง	ควาย		ฟาย
	[khwaːj]	→	[faːj]
	ขวาง		ฟาง
	[khwaːŋ]	→	[faːŋ]

1.2 พยัญชนะตัวสะกด

1.2.1 /-n/ → /-ŋ/

ตัวอย่าง	แสนศักดิ์		แสงศักดิ์
	[sɛːn ⁴ sǎk ¹]	→	[sɛːŋ ⁴ sǎk ¹]
	บาน		บาง
	[bǎːn]	→	[bǎːŋ]
	นักเรียน		นักเรียน
	[nak ⁵ riːan ³]	→	[nak ⁵ riːaŋ ³]
	ของหวาน		ของหวาน
	[khɔːŋ ⁴ waːn ⁴]	→	[khɔːŋ ⁴ waːŋ ⁴]

1.2.2 /-k/ → /-ŋ/

ตัวอย่าง	คอกไม้		คอกไม้
	[dɔːk ¹ mǎːj ⁵]	→	[dɔːŋ ¹ mǎːj ⁵]
	ลูกบอล		ลูกบอล
	[lɔːk ² bɔːn ³]	→	[lɔːŋ ² bɔːn ³]

1.2.3 /-w/ → /-ŋ/

ตัวอย่าง	แมว		แม
	[mɛːw ³]	→	[mɛː]
	แล้ว		แล
	[lɛːw ⁵]	→	[lɛː]
	แก้ว		แก
	[kɛːw ²]	→	[kɛː]

1.3 เสียงสระ จากการศึกษ พบว่า มีปัญหาน้อยมาก แต่ปัญหาที่พบมี
ดังต่อไปนี้

/i:/	→	/i/
สี่ [⁴ si:]	→	ชี [⁵ si]
/o/	→	/o:/
คน [³ khon]	→	โค [³ kho:]
/aw/	→	/a:w/
เขา [² khaw]	→	ชาว [¹ kha:w]

นอกจากนี้ยังพบว่า สระบางตัวจะออกเสียงนาสิกปนออกมามากๆ เช่น

/ɛ:/ → /ẽ:/

แมว [³ mɛ:w]	→	แมว [³ mẽ:w]
-----------------------------	---	-----------------------------

1.4 วรณยุกต์ นักเรียนสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ได้ทั้ง 5 เสียง แต่
นักเรียนออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งอย่างไม่เป็นระบบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.4.1 วรณยุกต์เสียงเอก /1/

1.4.1.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง	เกี้ยว [¹ ki:aw]	→	เกี้ยว [³ ki:aw]
	อาน [¹ ?a:n]	→	อาน [³ ?a:n]

ไก
[kaj¹]
→ [kaj³]
1.4.1.2 ออกเสียงเป็นเสียงตรี /5/

ตัวอย่าง กับ กับ
[kəp¹] → [kəp⁵]
ทก ทก
[hok¹] → [hok⁵]

1.4.2 วรรณยุกต์เสียงโท /2/

1.4.2.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง แก้วน้ำ แก้วนาม
[kɛːwnaːm²]
→ [kɛːwnaːm³]
ไท ไย
[haj²] → [haj³]
ขาว คาว
[khaːw²] → [khaːw³]

1.4.2.2 ออกเสียงเป็นเสียงตรี /5/

ตัวอย่าง บาน บาน
[bāːn²] → [bāːn⁵]
แก้ว แก้ว
[kɛːw²] → [kɛːw⁵]
ขาว คาว
[khaːw²] → [khaːw⁵]

1.4.3 วรณยุกต์เสียงจัตวา /4/

1.4.3.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง	ดม		พม
	[phom ⁴]	→	[phom ³]
	หม		มุ
	[mu ⁴]	→	[mu ³]
	หา		ฮา
	[ha ⁴]	→	[ha ³]

1.4.3.2 ออกเสียงเป็นเสียงตรี /5/

ตัวอย่าง	สอน		ซอน
	[sɔ̌n ⁴]	→	[sɔ̌n ⁵]
	ถึง		ทัง
	[thw ⁴ ŋ]	→	[thw ⁵ ŋ]
	ถือ		ถือ
	[thw ⁴ ː]	→	[thw ⁵ ː]

1.4.4 วรณยุกต์เสียงตรี /5/

1.4.4.1 ออกเสียงเป็นเสียงสามัญ /3/

ตัวอย่าง	นำ		นาม
	[naːm ⁵]	→	[naːm ³]

ล่างหน้า		ล่างหน้า
[⁵ la: ² na:]	→	[³ la: ² na:]
เนื้อ		เนื้อ
[⁵ nu: ⁵ a]	→	[³ nu: ³ a]

1.4.4.2 ออกเสียงเป็นเสียงเอก /1/

ตัวอย่าง	ครับ		ครับ
	[⁵ khrap]	→	[¹ khrap]
	แล้ว		แล้ว
	[⁵ le: ⁵ w]	→	[¹ le: ¹ w]
	พัก		พัก
	[⁵ phak]	→	[¹ phak]

1.4.4.3 ออกเสียงเป็นเสียงโท /2/

ตัวอย่าง	เนื้อ		เนื้อ
	[⁵ nu: ⁵ a]	→	[² nu: ² a]
	ข้อ		ข้อ
	[⁵ su: ⁵]	→	[² su: ²]
	ช่าง		ช่าง
	[⁵ cha: ⁵ ŋ]	→	[² cha: ² ŋ]

2. ปัญหาคำนวณและประโยค

2.1 การเรียงคำนิคกำหนด

ตัวอย่าง	แม่ให้รดแข่ง	แม่ให้แข่งรด
	[mə: ² həj ² rɔt ⁵ khɛ̃ŋ ¹] → [mə: ³ həj ² khɛ̃ŋ ³ rɔt ⁵]	
	มาลีเอาข้าวให้โก	มาลีเอาไขขาวโก
	[ma: ³ li: ³ ?aw ³ kha: ² w həj ² kaj ¹] → [ma: ³ li: ³ ?aw ³ həj ³ kha: ² w kaj ¹]	
	นักเรียนถือจอบ	ถือจอบนักเรียน
	[nək ⁵ ri: ³ an ³ thɯ: ⁴ cɔ: ¹ p] → [thɯ: ³ cɔ: ¹ p nək ⁵ ri: ³ an ³]	

2.2 สรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต (Overgeneralization)

ตัวอย่าง	ผมจะออกมาเล่าข่าว	ผมจะออกมาพูดเล่าข่าว
	[phom ⁴ ca ¹ ?wɛ:k ¹ ma: ³ law ³ kha: ¹ w] → [phom ⁵ ca ¹ ?wɛ:k ¹ ma: ³ phu:t ² law ² kha: ¹ w]	
	ผมไปหาแปรง	ผมมาไปหาแปรง
	[phom ⁴ pəj ³ hǎ: ⁴ prɛ̃ŋ ³] → [phom ³ mǎ: ³ pəj ³ hǎ: ⁴ prɛ̃ŋ ³]	

2.3 ขาดคำที่จำเป็นในประโยค

2.3.1 ขาดคำกริยาที่จำเป็นในประโยค

ตัวอย่าง	มาลีเอาข้าวให้โก	มาลีข้าวให้โก
	[ma: ³ li: ³ ?aw ³ kha: ² w həj ² kaj ¹] → [ma: ³ li: ³ kha: ² w həj ² kaj ¹]	
	บัวเอาไม้รดต้นไม้	บัวไม้ต้นไม้
	[bu: ³ a ?aw ³ wǎj ⁵ rɔt ² tɔn ⁵ mǎ: ⁵ j] → [bu: ³ a wǎj ⁵ tɔn ² mǎ: ⁵ j]	

2.3.2 ซากคำเชื่อมที่จำเป็นในประโยค

ตัวอย่าง ผมไปวัดกับแม่ผม ผมไปวัดแม่ผม
 [phom⁴ paj³ wat⁵ kap¹ mæ:² phom⁴] → [phom³ paj³ wat⁵ mæ:² phom³]

2.3.3 ซากคำบอกลักษณะนามที่จำเป็นในประโยค

ตัวอย่าง มีไก่สามตัว มีไก่สาม
 [mi:³ kaj¹ sa:m⁴ tu:³a] → [mi:³ kaj¹ sa:m³]
 มีควายสองตัว มีควายสอง
 [mæ:³ khwæ:³j swa:⁴ tu:³a] → [mæ:³ khwæ:³j swa:¹]

2.3.4 ซากคำนามที่จำเป็นในประโยค

ตัวอย่าง สมศักดิ์เอาดอกไม้ไปปลูก สมศักดิ์เอาไปปลูก
 [sóm sak¹ ʔáw dɔ:k⁵ mæ:³j paj³ plu:¹k] → [sóm sak¹ ʔáw paj³ plu:¹k]

2.4 ใช้คำไม่ถูกต้อง

2.4.1 ใช้คำกริยานิค

ตัวอย่าง เอาเงินไปซื้อขนม เอาเงินกินขนม
 [ʔáw³ tɕin³ paj³ sɯ:⁵ khânóm^{1,4}] → [ʔáw³ tɕin³ kin³ khânóm^{1,4}]
 คนค่านา คนปลูกข้าว
 [khón³ dām³ nã:³] → [khón³ plu:¹k khã:²w]
 ครูสอน ครูเรียน
 [khrú:³ swã:⁴n] → [khrú:³ ri:³an]

2.4.2 ใช้คำพบพจนานุกรม

ตัวอย่าง หมอขาวอยู่บนพื้นห้อง หมอขาวอยู่ในกระดาน
 $[m^2w^2: kh^2a:p j^1n^3: b^3on ph^5n:n h^2w^2:] \rightarrow [m^2w^2: kh^2a:p j^1n^3: na^3j kr^1a: n^3]$

มีน้ำอยู่ในบัว(บัวรดน้ำ) มีน้ำอยู่ที่บัว
 $[mi^3 na^5m j^1n^3: na^3j bu^3:a] \rightarrow [mi^3: ma^5m j^1n^3: thi^2: bu^3:a]$

2.4.3 ใช้คำบอกลักษณะนาม

ตัวอย่าง แมวสองตัว แมวสองคน
 $[m^3e:p sw^4: tu^3:a] \rightarrow [m^3e:p sw^4: kh^3on]$

2.4.4 ใช้คำขยายคำกริยาวิเศษณ์

ตัวอย่าง มาถึงคึกมาก มาถึงคึกเลย
 $[ma^3: th^4u: duk ma^2:k] \rightarrow [ma^3: th^4u: duk l^3i:]$

2.4.5 ใช้คำเชื่อม

ตัวอย่าง มาโรงเรียนกับพี่หนู มาโรงเรียนพี่หนูด้วย
 $[ma^3: ro^3: r^3i: an k^1ap phi^2: nu^4:] \rightarrow [ma^3: ro^3: r^3i: an phi^2: nu^4: du^2:aj]$

3. ปัญหาคำนความหมาย

3.1 ใช้คำไม่สื่อความหมาย

ตัวอย่าง

อามน้ำ แ่งคว กินข้าว อามน้ำ กิมกุ กินข้าว
 $\left[\overset{1}{\text{a:p}} \overset{5}{\text{na:m}} \overset{1}{\text{tɛŋ}} \overset{3}{\text{tu:a}} \overset{3}{\text{kin}} \overset{2}{\text{khə:w}} \right] \rightarrow \left[\overset{1}{\text{a:p}} \overset{5}{\text{na:m}} \overset{3}{\text{kim}} \overset{3}{\text{tu:}} \overset{3}{\text{kin}} \overset{2}{\text{khə:w}} \right]$

นมก้นขึ้นมาลงหน้า พมชื้อมาลงหน้า
 $\left[\overset{4}{\text{phom}} \overset{1}{\text{tu:n}} \overset{2}{\text{khun}} \overset{3}{\text{ma:}} \overset{5}{\text{la:ŋ}} \overset{2}{\text{na:}} \right] \rightarrow \left[\overset{3}{\text{phom}} \overset{1}{\text{khun:}} \overset{3}{\text{ma:}} \overset{3}{\text{la:ŋ}} \overset{2}{\text{na:}} \right]$

3.2 ใช้คำไม่ตรงกับความหมาย

ตัวอย่าง

สมคภาพ ภาพเวียน
 $\left[\overset{1}{\text{samut}} \overset{1}{\text{pha:p}} \right] \rightarrow \left[\overset{2}{\text{pha:p}} \overset{3}{\text{ri:an}} \right]$
 ชัน แกว
 $\left[\overset{4}{\text{khan}} \right] \rightarrow \left[\overset{2}{\text{ke:w}} \right]$
 โทะ กุ
 $\left[\overset{5}{\text{to}} \right] \rightarrow \left[\overset{2}{\text{tu:}} \right]$

3.3 ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นอีกเสียงหนึ่ง ทำให้การสื่อความหมายผิด

ตัวอย่าง

นมเห็นเคา พมเห็นเคา
 $\left[\overset{4}{\text{phom}} \overset{4}{\text{hen}} \overset{1}{\text{taw}} \right] \rightarrow \left[\overset{3}{\text{phom}} \overset{3}{\text{hen}} \overset{3}{\text{taw}} \right]$

3.4 ใช้ยุทธวิธีในการสื่อสาร (strategies of Communication)

ตัวอย่าง

เขากำลังคานา $\rightarrow$ เขาเดินปลูกข้าว

$\begin{bmatrix} 4 & 3 & 3 & 3 & 3 \\ \text{khaw} & \text{kam} & \text{lan} & \text{dam} & \text{na} \end{bmatrix} \rightarrow \begin{bmatrix} 4 & 3 & 1 & 2 \\ \text{khaw} & \text{dɔ:n} & \text{plu:k} & \text{kha:w} \end{bmatrix}$

3.5 ใช้ภาษาถิ่น

ตัวอย่าง

แก้ว $\rightarrow$ จอก

$\begin{bmatrix} 2 \\ \text{kɛ:w} \end{bmatrix} \rightarrow \begin{bmatrix} 1 \\ \text{cɔ:k} \end{bmatrix}$

เสื่อ $\rightarrow$ สาค

$\begin{bmatrix} 1 \\ \text{su:a} \end{bmatrix} \rightarrow \begin{bmatrix} 1 \\ \text{sa:t} \end{bmatrix}$

นอกจากปัญหาคำที่กล่าวมาแล้ว ยังพบปัญหาคำนเสียง คำ และประโยค และความหมาย แต่เป็นปัญหาที่ปรากฏน้อยมาก และไม่สามารถจะจัดเข้ากลุ่มได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้แยกไว้อีกส่วนหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาคำนเสียง

1.1 เสียงพยัญชนะต้น

/k-/ /p-/

ก $\rightarrow$ ป

$\begin{bmatrix} 2 \\ \text{kɔ:w} \end{bmatrix} \rightarrow \begin{bmatrix} 2 \\ \text{pɔ:w} \end{bmatrix}$

/j-/ /ɔ-/

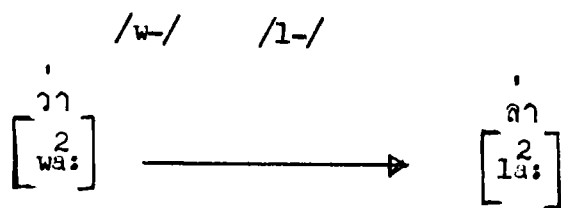
อยู่ $\rightarrow$ ุ

$\begin{bmatrix} 1 \\ \text{ju:} \end{bmatrix} \rightarrow \begin{bmatrix} 1 \\ \text{u:} \end{bmatrix}$

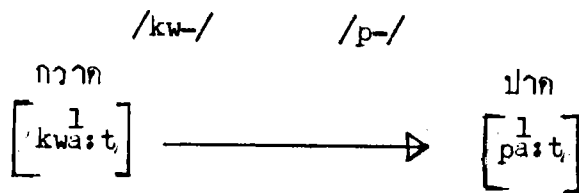
/f-/ /ph-/

พัน $\rightarrow$ พัง

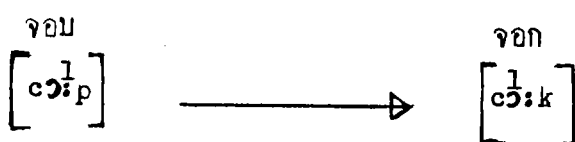
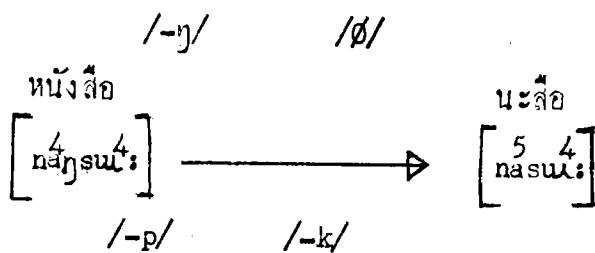
$\begin{bmatrix} 3 \\ \text{fan} \end{bmatrix} \rightarrow \begin{bmatrix} 3 \\ \text{phaŋ} \end{bmatrix}$

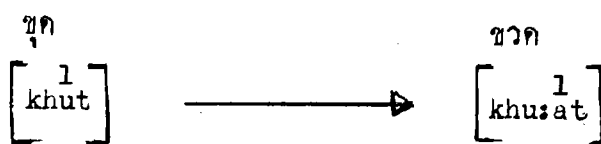
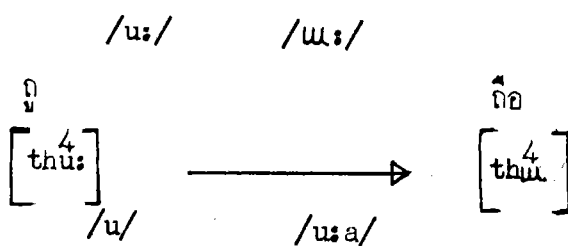
1.2 เสียงพยัญชนะควบกล้ำ

1.3 เสียงพยัญชนะตัวสะกด

1.4 เสียงสระ

1.5 เสียงวรรณยุกต์

1.5.1 ออกเสียงเป็นเสียงต่างระดับ

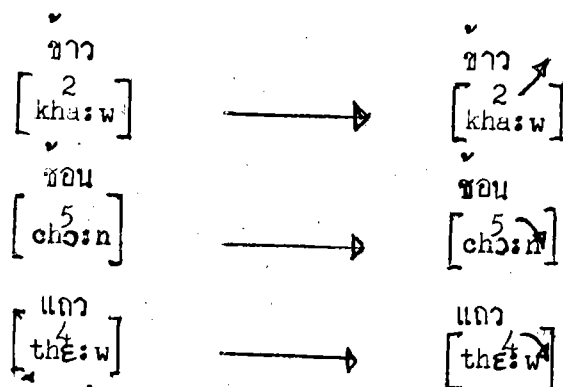
โท /2/	→	เอก /1/
ขาว		ขาว
[kha: ² w]	→	[kha: ¹ w]
จัตวา /4/	→	โท /2/
ถ่อ		ถ่อ
[thu ⁴]	→	[thu ²]
สามัญ /3/	→	เอก /1/
ไป		ไป
[pa: ³ j]	→	[pa: ¹ j]
	→	ตรี /5/
กัว		กัว
[tu: ³ a]	→	[tu: ⁵ a]

5.2 เสียงวรรณยุกต์ที่ออกเสียงต่างไปจากเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย

มาตรฐาน โดยออกเป็นเสียงขึ้น มี 2 เสียง คือ เสียงเอก และเสียงโท และเป็นเสียงตก 2 เสียง คือ เสียงตรี และเสียงจัตวา

เสียงเอก
 เสียงโท
 เสียงตรี
 เสียงจัตวา
 ไข
 [kha:¹j]

ออกเสียงเป็น
 ออกเสียงเป็น
 ออกเสียงเป็น
 ออกเสียงเป็น
 ไข
 [kha:¹j]

6. การเรียงคำและความหมาย

6.1 การเพิ่มคำโดยไม่จำเป็น

ผมมาถึงโรงเรียน	ผมมาจนถึงโรงเรียน
$[phom\ ma: 3\ thung\ ro: 3\ ri: 3\ an]$	$[phom\ ma: 3\ con\ thung\ ro: 3\ ri: 3\ an]$

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพร้อมในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

การศึกษความพร้อม การใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ศึกษาเฉพาะทักษะฟังและพูดเท่านั้น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 คน เก็บรวบรวมข้อมูลทักษะฟัง โดยให้นักเรียนฟังการเล่านิทาน เรื่องสั้น และคำสั่งจากครูเท่านั้น ทักษะพูด ให้นักเรียนเล่าเรื่องจากหนังสือเรียน เล่านิทาน เหตุการณ์ในชีวิตประจำวันและบรรยายภาพ การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความถี่ที่สร้างขึ้น นำมาจากการวิเคราะห์หาค่าความถี่ และการอยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ทักษะการฟัง แยกออกเป็น

- 1.1 ฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามได้
- 1.2 ฟังครูเล่าเรื่องแล้วตอบคำถามได้
- 1.3 ฟังครูเล่าเรื่องแล้วเล่าให้เพื่อนฟังได้

2. ผลการวิเคราะห์หัตถะพุท แยกเป็น
 - 2.1 การออกเสียงพยัญชนะกน พยัญชนะควบกล้ำ และพยัญชนะทั้สะกด
 - 2.2 การออกเสียงสระ
 - 2.3 การออกเสียงวรรณยุกต์
 - 2.4 การเล่าเรื่อง

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย ตลอดจนการศึกษาความพร้อม การใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้ว พอดีสรุปขั้นตอนของการวิจัย ผลที่ได้รับจากการวิจัย และข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยในห้องเรียนของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน
2. เพื่อศึกษาความพร้อมในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบปัญหาการใช้ภาษาไทยในห้องเรียนและความพร้อมทางภาษาของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและส่วย ซึ่งจะเป็ข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเล็กให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษากับนักเรียนชั้นเด็กเล็กและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว ดังนั้นการเก็บรวบรวมข้อมูลจึงได้แยกออกเป็น 2 ตอน มี

ลำดับขั้นดังต่อไปนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นเด็กเล็ก เพื่อศึกษาปัญหาการพูดภาษาไทย โดยใช้ภาพ 7 ภาพ ซึ่งประกอบด้วยคำศัพท์ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้วและศึกษานิเทศก์ได้พิจารณาความเหมาะสมของภาพแล้ว และให้พูดซ้ำหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันด้วย มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 สังเกตการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในสัปดาห์ที่ 1 ทุกวัน โดยสังเกตปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสาร (communicative interaction) การกระตุ้นให้แสดงออก (facilitation) การมีส่วนร่วม (participation) การสนทนาวิสาสะ (socialization) ในห้องเรียน (Kosol and Prabha. 1981 : 1) และบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ใช้เวลา 1 วัน บันทึกกิจกรรมการเรียนการสอนในเทปบันทึกเสียง

1.2 หลังจากสังเกตในสัปดาห์แรก คัดเลือกนักเรียน 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่พูดภาษาเขมร 10 คน ภาษาส่วย 10 คน โดยแต่ละกลุ่มพิจารณาตามความสามารถในการสื่อสารทั้งระดับสูง กลาง และต่ำ เพื่อทดสอบโดยใช้รูปภาพและพูดซ้ำหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน และบันทึกคำพูดของนักเรียนด้วยเทปบันทึกเสียง

1.3 สัปดาห์ที่ 2 - 6 ทดสอบการพูดด้วยภาพ 2 วัน และให้เด็กพูดซ้ำหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน 2 วัน สลับกันไปและอีก 1 วัน ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละสัปดาห์

1.4 วิเคราะห์ปัญหาที่ได้จากการบันทึกไว้ในเทปบันทึกเสียง โดย

1.4.1 นำเทปบันทึกเสียงที่บันทึกเอาไว้ไปถอดโดยใช้สัทอักษร

1.4.2 วิเคราะห์ปัญหาด้านเสียง คำ และ ประโยค และการสื่อ

ความหมาย

2. สัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นเด็กเล็ก จำนวน 2 คน ครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 คน โรงเรียนบ้านโคกลำดวน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการอธิบาย ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย

3. เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อศึกษาความพร้อมทางภาษาของนักเรียนที่ผ่านการเรียนในชั้นเด็กเล็กมาแล้ว โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมทางภาษาและการสัมภาษณ์ มีขั้นตอนดังนี้

3.1 สร้างแบบประเมินพฤติกรรมทางภาษา เพื่อประเมินความพร้อมทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว โดยจะศึกษาเฉพาะทักษะการฟังและทักษะการพูดเท่านั้น

3.1.1 ทักษะการฟัง จะศึกษา

3.1.1.1 การฟังและการปฏิบัติตาม

3.1.1.2 การฟังและการตอบคำถาม

3.1.1.3 การฟังและการพูดเพื่อสื่อความหมาย

– กิจกรรมที่ใช้ประเมินผลคือ การออกคำสั่ง เล่นิทานและเรื่องสั้น โดยครูสอนเป็นคนพูดเพียงคนเดียว

– การประเมินผล สังเกตการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายและความถูกต้อง ทั้งนี้จะใช้ประเมินผลการเล่าเรื่องของทักษะพูดด้วย

– ผู้ประเมินคือ ครูผู้สอนและผู้วิจัย

3.1.2 ทักษะการพูด จะศึกษา

3.1.2.1 การออกเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะควบกล้ำ และตัวสะกด

3.1.2.2 การออกเสียงสระ

3.1.2.3 การออกเสียงวรรณยุกต์

3.1.2.4 การเล่าเรื่อง

3.1.2.4.1 กิจกรรมที่ใช้ประเมินผลคือ ให้
เด็กเล่าเรื่อง บรรยายภาพ ทลดจนการคุยกันระหว่างครูผู้สอนและเด็ก

3.1.2.4.2 การประเมินผล สังเกตการออก
เสียงคำศัพท์ที่ประกอบด้วยเสียงที่เป็นปัญหา เสียงละ 5 คำ ซึ่งคำศัพท์เหล่านี้ได้จากการสุ่ม
คำศัพท์ที่ประกอบด้วยเสียงที่เป็นปัญหาทั้งหมด จากหนังสือเรียนและแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3.1.2.4.3 ผู้ประเมินผล ครูผู้สอน และผู้วิจัย

3.2 พฤติกรรมทางภาษาที่จะสังเกตและประเมินผล มีดังนี้

พฤติกรรมที่กองการสังเกต	การประเมินผล
1. ฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามได้	สามารถปฏิบัติตามได้ถูกต้อง 4 ครั้งใน 5 ครั้ง
2. ฟังเรื่องที่ครูเล่าแล้วตอบคำถามได้	สามารถตอบคำถามได้ถูกต้องและสื่อความ หมายได้ 4 ข้อใน 5 ข้อ
3. ฟังเรื่องที่ครูเล่าแล้วเล่าเรื่องได้	สามารถสื่อความหมายให้คนอื่นเข้าใจได้ 2 เรื่องจาก 3 เรื่อง
4. ออกเสียงพยัญชนะต้นบางเสียงที่เป็น ปัญหาได้	สามารถออกเสียงพยัญชนะต้นที่เป็นปัญหา แ่ ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ
5. ออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดบางเสียง ที่เป็นปัญหาได้	สามารถออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นปัญหา แต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ
6. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ว ได้	สามารถออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำแต่ละเสียง ได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ

พฤติกรรมที่ต้องการสังเกต	การประเมินผล
7. ออกเสียงสระที่เป็นปัญหามางตัวได้	สามารถออกเสียงสระที่เป็นปัญหาแต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ
8. ออกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงได้	สามารถออกเสียงวรรณยุกต์แต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ
9. เล่าเรื่องในบทเรียนหรือข่าวหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน	สามารถสื่อความหมายให้คนอื่นเข้าใจได้ 2 เรื่องจาก 3 เรื่อง

3.3 เกณฑ์การประเมินความพร้อมทางภาษาของนักเรียนคือ ผ่านหรือไม่ผ่าน ผ่าน หมายถึง นักเรียนสามารถผ่านพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างน้อย

7 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม

ไม่ผ่าน หมายถึง นักเรียนสามารถผ่านพฤติกรรมการเรียนรู้ต่ำกว่า

7 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม

3.4 หากคุณภาพของแบบประเมินพฤติกรรมทางภาษาโดยให้ผู้รู้ 3 คนตรวจสอบ เพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.5 นำแบบประเมินพฤติกรรมเกี่ยวกับความพร้อมทางภาษาที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนบ้านโคกลำดวน จำนวน 1 ห้อง โดยการเข้าสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียนและสัมภาษณ์ครูและนักเรียน ในสัปดาห์ที่ 7 - 8 ของการเก็บรวบรวมข้อมูล เข้าสังเกตทุกวันเป็นเวลา 2 สัปดาห์

3.6 วิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าร้อยละ

4. สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัย จะแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้คือ

ตอนที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทย เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมร

ตอนที่ 2 สรุปผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วย

ตอนที่ 3 สรุปผลการศึกษาความพร้อมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมร พอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาด้านเสียง

1.1 พยัญชนะ

ตาราง 8 เสียงพยัญชนะต้นที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		เสียงที่ไม่ออก
เสียงที่ถูกกลืน	เสียงที่ออก	
บัว /b-/ [bu ³ a]	วัว /w-/ [w ³ a]	—
ค่านา /d-/ [da ³ ma ³]	ล่านา /l-/ [la ³ ma ³]	—

ตาราง 8 (ต่อ)

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		เสียงที่ไม่ออก
เสียงที่ถูกกลืน	เสียงที่ออก	
ทหาร /th-/ [thā ⁵ hā ⁴ ːn]	ทะหาร /t-/ [tahā ⁵ ːn]	—
คน /kh-/ [khā ³ n]	กน /k/ [kō ³ n]	—
ฟุตบอล /f-/ [fūt ⁵ bō ³ ːn]	ฟุตบอล /p-/ [pūt ⁵ bō ³ ːn]	—
	คูปอล /kh-/ [khū ¹ bō ³ ːn]	—
	กูปอล /k-/ [kūt ⁵ bō ³ ːn]	—
กระดาน /k-/ [krā ¹ da ³ n]	ชะดาน /kh-/ [khā ¹ da ³ n]	—
สอง /s-/ [sō ⁴ ːŋ]	ฉอง /ch-/ [chō ⁴ ːŋ]	—
เรียน /r-/ [ri ³ ːan]	เลียน /l-/ [li ³ ːan]	—
หนู /m/ [mū ⁴ ː]	หนู /n/ [nu ⁴ ː]	—
บัว /w-/ [wū ³ a]	บัว /b-/ [bu ³ a]	—

ตาราง 9 เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียง
ในลักษณะต่าง ๆ

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		เสียงที่ไม่ออก
เสียงที่ถูกกลืน	เสียงที่ออก	
แปลง /pl-/ [pl ³ ɛːŋ]	แปลง /p-/ [p ³ ɛːŋ]	/l/
แปรง /pr-/ [pr ³ ɛːŋ]	แปลง /p-/ [p ³ ɛːŋ]	/r/
กระกาย /kr-/ [kr ¹ ɛːj]	กะกาย /k-/ [k ¹ ɛːj]	/r/
ควับ /khr-/ [khr ⁵ ɛːj]	ขับ /kh-/ [kh ¹ ɛːj]	/r/
ควาย /khw-/ [khw ³ ɛːj]	พาย /f-/ [f ³ ɛːj]	-

ตาราง 10 เสียงพยัญชนะตัวสะกดที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียง
ในลักษณะต่าง ๆ

ออกเสียงหนึ่งไปเป็นอีกเสียงหนึ่ง		เสียงที่ไม่ออก
เสียงที่ถูกกลืน	เสียงที่ออก	
คน /-n/ [khon ³]	กง /-ŋ/ [khon ³]	-

ตาราง 10 (ต่อ)

ออกเสียงหนึ่งไปเป็นอีกเสียงหนึ่ง		เสียงที่ไม่ออก
เสียงที่ถูกกลืน	เสียงที่ออก	
นักเรียน /-n/ [nākriː˦˥an]	นักเรียน /ø/ [nākriː˦˥a]	/-n/
ทานา /-m/ [tʰam˦˥naː˦˥]	ทันนา /-ŋ/ [tʰaŋ˦˥naː˦˥]	-
น้ำ /-m/ [nā˦˥m]	นา /ø/ [nā˦˥]	/-m/
สี่เหลืง /-ŋ/ [sɿ˦˥ ɭ˦˥aŋ]	สี่เหลือ /ø/ [sɿ˦˥ ɭ˦˥a]	/-ŋ/
แมว /-w/ [mɛ˦˥w]	แม /ø/ [mɛ˦˥]	/-w/
ลูก /-k/ [lɯ˦˥k]	ลูอ /ʔ/ [lɯ˦˥ʔ]	-
กลับ /-p/ [klāp]	กละอ /ʔ/ [klāʔ]	-

ตาราง 11 เสียงสระที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง	
เสียงที่ถูกคอง	เสียงที่ออก
รักษา /a/ [r ⁵ aks ⁴ ǎ:]	รากษา /a:/ [r ² ǎ:ks ⁴ ǎ:]
สี่ /i:/ [s ⁴ i:]	ชี /i/ [s ⁵ i]
จอบ /ɔ:/ [c ¹ ɔ̃:p]	จอบ /ɔ/ [c ⁵ ɔ̃p]

ตาราง 12 เสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่ง จำแนกการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง			
เสียงที่ถูกคอง		เสียงที่ออก	
สามัญ	[khon ³]	คน	คน
เอก	[ʔa:n ¹]	อ่าน	อ่าน
เอก	[cɔ̃:p ¹]	จอบ	จอบ
โท	[chu:n ²]	ชื้อ	ชื้อ
โท	[kha:w ²]	ชาว	ชาว

ตาราง 12 (ต่อ)

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง					
เสียงที่ถูกกด			เสียงที่ออก		
โท	[law ²]	เล่า	กรี	[law ²]	เล่า
กรี	[lom ⁵]	ลม	สามัญ	[lom ³]	ลม
กรี	[su: ⁵]	ซอ	เอก	[su: ¹]	สือ
กรี	[chɔ: ⁵ n]	ซอน	โท	[chɔ: ⁵ n]	ฉอน
จิกวา	[khaw ⁴]	เขา	สามัญ	[khaw ³]	เคา
จิกวา	[sɔ: ⁴ n]	สอน	กรี	[sɔ: ⁵ n]	ซอน

1.4 จังหวะ

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนมาก จะเว้นจังหวะในประโยคไม่ถูกต้องตามหน่วยจังหวะ โดยเว้นหน่วยจังหวะละหนึ่งพยางค์ หรือเว้นระยะการออกเสียงของแต่ละพยางค์ยาวเกินไป

2. คำและประโยค

ปัญหาคำนำ และประโยค แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

2.1 การเรียงคำผิดตำแหน่ง

2.2 สรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต

2.3 ขาดคำที่จำเป็นในประโยค

2.3.1 ไม่ใช้คำกริยา

2.3.2 ไม่ใช้คำนาม

2.3.3 ไม่ใช้คำบุพบท

2.3.4 ไม่ใช้คำเชื่อม

2.3.5 ไม่ใช้คำบอกลักษณะนาม

2.4 ใช้คำไม่ถูกต้อง

2.4.1 ใช้คำกริยาผิด

2.4.2 ใช้คำบุพบทผิด

2.4.3 ใช้คำเชื่อมผิด

3. ความหมาย

ปัญหาคำนความหมาย แบ่งออกเป็น 7 ประเภท คือ

3.1 ใช้คำไม่สื่อความหมาย

3.2 ใช้คำไม่ตรงกับ ความหมาย

3.3 ออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่งทำให้สื่อความหมายผิด

3.4 ใช้ย่หวิธีในการสื่อสาร

3.5 ใช้สำนวนภาษาถิ่น

นอกจากนี้ ยังได้พบปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียงของพยัญชนะต้น เช่น เสียง /kh-/ ออกเสียงเป็น /ch-/ /k-/ ไม่ออกเสียง /s-/ ออกเสียงเป็น /th-/ และ /ch-/ ออกเสียงเป็น /th-/ เสียงสระ /a/ ออกเสียงเป็น /r/ /o:/ ออกเสียงเป็น /o:/ /e:/ ออกเสียงเป็น /ē:/, /a/ และ /w:a/ ออกเสียงเป็น /r:/ และเสียงวรรณยุกต์ จักวา

ออกเป็นเสียงโท ซึ่งปัญหาเหล่านี้ ปรากฏเฉพาะบุคคล และปรากฏน้อย ไม่สามารถจะจัดเข้ากลุ่มได้ ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถสรุปได้ว่า สาเหตุที่แท้จริงนั้นคืออะไร

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ที่พูดภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน ได้ผลสรุปดังต่อไปนี้

1. ปัญหาคำเสียง

1.1 พยัญชนะ

ตาราง 13 เสียงพยัญชนะที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		เสียงที่ไม่ออก
เสียงที่ถูกค้อง	เสียงที่ออก	
บ้าน /b-/ b²a:n ไค /d-/ d²a:j	วาน /w-/ w²a:n ลาย /l-/ l²a:j	

ตาราง 14 เสียงพยัญชนะความกล้ำทึบที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียง
ในลักษณะต่าง ๆ

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		เสียงที่ไม่ออก
เสียงที่ถูกกล้ำทึบ	เสียงที่ออก	
ปลุก /pl-/ [plu:k]	ปลุก /p-/ [pu:k]	/l/
แปร่ง /pr-/ [prɛ:n]	แปลง /pl-/ [plɛ:n]	-
กระเป่า /kr-/ [krɛpaw]	กะเป่า /k-/ [kɛpaw]	/r/
ควับ /khr-/ [khrɛp]	ขับ /kh-/ [kɛp]	/r/
	กลับ /khl-/ [khlɛp]	-
ควาย /khw-/ [khwɛ:j]	ฟาย /f-/ [fɛ:j]	-
กวาด /kw-/ [kwɛ:t]	ปาก /p-/ [pɛ:t]	-

ตาราง 15 เสียงพยัญชนะตัวสะกดที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียง
ในลักษณะต่าง ๆ

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		เสียงที่ไม่ออก
เสียงที่ถูกกลืน	เสียงที่ออก	
จบ /p/ [c¹ว:p] ลูกบอล /k/ [lu:k b³ว:n] บ้าน /n/ [ba:n] คน /n/ [khon] หนังสือ /n/ [na⁴su⁴n:] แมว /w/ [m³เ:ว]	จอก /k/ [c¹ว:k] ลูกบอล /ʔ/ [lu:ʔb³ว:n] บ้าง /ŋ/ [ba:ŋ] โก /ø/ [kho:³] นาสื่อ /ø/ [na:³su⁴n:] แม /ø/ [m³เ:]	- - - /-n/ /-ŋ/ /w/

ตาราง 16 เสียงสระที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง	
เสียงที่ถูกทัก	เสียงที่ออก
สี่ /i:/ [si: ⁴]	ชี /i/ [sɪ ³]
คน /o/ [khon ³]	โค /o:/ [kho ³]
แมว /ɛ:/ [mɛ: ³ w]	แมว /ɛ:/ [mɛ: ³ w]
เขา /aw/ [kha ² w]	ชาว /a:w/ [kha: ² w]

ตาราง 17 เสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนชั้นเด็กเล็กออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่ง จำแนกการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง	
เสียงที่ถูกทัก	เสียงที่ออก
เอก [ki: ¹ aw] เกี้ยว	สามัญ [ki: ³ aw] เกี้ยว
เอก [hok ¹] หก	ทรี [hok ⁵] ตก
โท [haj ²] ให้	สามัญ [haj ³] ไซ้

ตาราง 17 (ต่อ)

ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง					
เสียงที่ถูกทอ			เสียงที่ออก		
โท	² [kɛ:w]	แกว	ตรี	⁵ [kɛ:w]	แกว
ตรี	⁵ [nu:a]	เนือ	สามัญ	³ [nu:a]	เนือ
กวี	⁵ [phak]	พัก	เอก	¹ [phak]	ผัก
กวี	⁵ [cha:n]	ชาง	โท	² [cha:n]	ชาง
จัตวา	⁴ [mu:]	หมุ	สามัญ	³ [mu:]	มุ
จัตวา	⁴ [sw:n]	สอน	ตรี	⁵ [sw:n]	ซอน

1.4 จังหวะ

ปัญหาที่ปรากฏ พบว่า นักเรียนส่วนมากจะเว้นจังหวะในประโยคไม่ถูกต้อง โดยเว้นหน่วยจังหวะละหนึ่งพยางค์ หรือเว้นระยะการลงเสียงหนักเบาของแต่ละพยางค์ยาวเกินไป

2. คำและประโยค

ปัญหาคำนำและประโยค แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

2.1 การเรียงคำผิดตำแหน่ง

2.2 สรุปลักษณะการใช้คำเกินขอบเขต

2.3 ขาดคำที่จำเป็นในประโยค

2.3.1 ขาดคำกริยา

2.3.2 ขาดคำเชื่อม

- 2.3.3 ชาคำบอกลักษณะนาม
- 2.3.4 ชาคำนาม
- 2.4 ใช้คำไม่ถูกต้อง
 - 2.4.1 ใช้คำกริยาค
 - 2.4.2 ใช้คำบุพบทค
 - 2.4.3 ใช้คำบอกลักษณะนามค
 - 2.4.4 ใช้คำขยายคำกริยาคพิเศษค
 - 2.4.5 ใช้คำเชื่อมค

3. ความหมาย

ปัญหาค้นความหมาย แบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ

- 3.1 ใช้คำไม่สื่อความหมาย
- 3.2 ใช้คำไม่ตรงกับความหมาย
- 3.3 ออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่งทำให้สื่อความหมายค
- 3.4 ใช้ยืทวิธีในการสื่อสาร
- 3.5 ใช้ภาษาค

นอกจากนี้ยังได้พบปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียงของพยัญชนะค เช่น ออกเสียง /k-/ เป็น /p-/ , /j-/ ไม่ออกเสียง, /f-/ เป็น /ph-/ และ /w-/ เป็น /l-/ ออกเสียงพยัญชนะความกล้ำ /kw-/ เป็น /p-/ ออกเสียงพยัญชนะทวิสะกด /-p/ เป็น /-k/ , ไม่ออกเสียง /-ŋ/, ออกเสียงสระ /u:/ เป็น /u:/ , /u/ เป็น /u:a/ และออกเสียงวรรณยุกต์ ทุ เป็น เอก จักว่า เป็น ทุ สามัญ เป็น เอก และทรี ซึ่งปัญหาเหล่านี้ปรากฏเฉพาะบุคคล และปรากฏน้อย ไม่สามารถจะจัดเข้ากลุ่มได้ ผู้วิจัยไม่สามารถสรุปได้ว่าสาเหตุที่แท้จริงเกิดจากอะไร

ตอนที่ 3 สรุปผลการศึกษาความพร้อมการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

พฤติกรรมทางภาษาที่สังเกตและการประเมินผล มีดังนี้

พฤติกรรมที่สังเกต	การประเมินผล
1. พังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามได้	สามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง 4 ครั้งใน 5 ครั้ง
2. พังเรื่องที่ครูเล่าแล้วตอบคำถามได้	สามารถตอบคำถามได้ถูกต้องและสื่อความหมายได้ 4 ข้อใน 5 ข้อ
3. พังเรื่องที่ครูเล่าแล้วเล่าเรื่องได้	สามารถเล่าสื่อความหมายให้คนอื่นเข้าใจได้ 2 เรื่องจาก 3 เรื่อง
4. เล่าเรื่องในบทเรียนหรือข่าวหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันได้	สามารถสื่อความหมายให้คนอื่นเข้าใจได้ 2 เรื่องจาก 3 เรื่อง
5. ออกเสียงพยัญชนะอันที่เป็นปัญหามางเสียงได้	สามารถออกเสียงพยัญชนะอันที่เป็นปัญหาแต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ
6. ออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดบางเสียงที่เป็นปัญหาได้	สามารถออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นปัญหาแต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ
7. ออกเสียงพยัญชนะความกล้ำ ร ล ว ได้	ออกเสียงพยัญชนะความกล้ำแต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ
8. ออกเสียงสระที่เป็นปัญหามางเสียงได้	สามารถออกเสียงสระที่เป็นปัญหาแต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ
9. ออกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงได้	สามารถออกเสียงวรรณยุกต์แต่ละเสียงได้ถูกต้อง 4 คำใน 5 คำ

เกณฑ์การประเมินความพร้อมทางภาษาของนักเรียนคือ ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ผ่าน หมายถึง นักเรียนสามารถผ่านพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างน้อย 7 พฤติกรรม

จาก 9 พฤติกรรม

ไม่ผ่าน หมายถึง นักเรียนสามารถผ่านพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ว่า 7 พฤติกรรม
จาก 9 พฤติกรรม

ตาราง 18 สรุปผลการประเมินพฤติกรรมทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่าน
การเรียนรู้ชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

รายชื่อ	พฤติกรรมทางภาษา									รวม พฤติกรรม ที่ผ่าน	การ ประเมิน
	1	2	3	4	5	6	7	8	9		
1. ค.ญ.พยอม ไสนวน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9	ผ่าน
2. ค.ญ.จารุณี สุวินัย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9	ผ่าน
3. ค.ญ.สมคิด หวังดี	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9	ผ่าน
4. ค.ญ.ราตรี มิฉะนั้น	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9	ผ่าน
5. ค.ญ.รัชกร กันตเขียว	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9	ผ่าน
6. ค.ช.กวง จันทร์เทศ	✓	✗	✗	✓	✓	✓	✓	✓	✗	6	ไม่ผ่าน
7. ค.ช.สัญญา ภิญโญ	✓	✓	✗	✓	✓	✗	✓	✗	✓	6	ไม่ผ่าน
8. ค.ช.เคน พรหมงาม	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	8	ผ่าน
9. ค.ช.บุญทัน มิฉะนั้น	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	8	ผ่าน
10. ค.ช.ชัย เหลาแหลม	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9	ผ่าน
11. ค.ช.ศุภ จันทมน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✓	8	ผ่าน
12. ค.ช.สุราษฎร์ เสาววัน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9	ผ่าน
13. ค.ช.ชนะ มิฉะนั้น	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9	ผ่าน
14. ค.ช.สมัค ไสนวน	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	9	ผ่าน
รวม	14	13	12	14	14	13	14	10	13		12
ร้อยละ	100	92.85	85.71	100	100	92.85	100	71.42	92.82		

จากตาราง 18 พบว่า นักเรียนที่ผ่านการเตรียมความพร้อมทางภาษามาแล้ว ทั้งแก๊งค์เด็กเล็ก สามารถผ่านเกณฑ์การประเมินความพร้อมทางภาษาทั้งทักษะฟังและทักษะพูด จำนวน 12 คน จากทั้งหมด 14 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71

อภิปรายผล

การอภิปรายผล จะแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมร

ตอนที่ 2 ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วย

ตอนที่ 3 ความพร้อมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

การอภิปรายผลตอนที่ 1 และตอนที่ 2 จะอภิปรายผลร่วมกันในหัวข้อ คำและประโยค และความหมาย เนื่องจากปัญหาที่พบของเด็กทั้งสองกลุ่มคล้ายกัน

ตอนที่ 1 ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมร

1. ปัญหาการใช้ภาษาในคำเสียง

1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว ปัญหาที่พบสามารถแยกออกได้ ดังต่อไปนี้

1.1.1 เสียงหยุดชนิด /kh-/, /th-/ ออกเป็นเสียงหยุดชนิด /k-/, /t-/ ปัญหานี้พบในเด็กบางคน ในภาษาไทย พยัญชนะต้นเสียงหยุดชนิด /kh-/, /th-/ กับพยัญชนะต้นเสียงหยุดชนิด /k-/, /t-/ เป็นคนละหน่วยเสียงกัน ดังนั้นเมื่อปรากฏในคำ ความหมายจึงต่างกัน นักเรียนออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (substitution) อาจจะเนื่องมาจากการเป็นพยัญชนะต้นที่มีฐานกรณ์เดียวกัน นักเรียนออกเสียง /th-/ เป็น /t-/ สอดคล้องกับงานวิจัยของ โรจน์ ราชประโคน สาเหตุหนึ่งอาจเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ ทำให้เกิดความสับสน เพราะคำบางคำในภาษาเขมรและภาษาไทย มีความหมายเหมือนกัน และยังมีเสียงที่ใกล้เคียงกันด้วย เช่น คำว่า "ทหาร" ในภาษาไทย ในภาษาเขมรจะออกเสียงเป็น "ทหาร" (โรจน์ ราชประโคน 2527 : 75)

1.1.2 ออกเสียงหยุดและเสียงเสียดแทรกสถิต /k-/ , /s-/

เป็นเสียงหยุดและเสียงเสียดแทรกสถิต /kh-/ , /ch-/ อาจจะเนื่องมาจากความสับสนในการออกเสียงพยัญชนะต้นที่มีฐานกรณ์เดียวกันหรือใกล้เคียงกัน นักเรียนออกเสียง /k-/ เป็น /kh-/ อาจจะมีสาเหตุหนึ่งมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เนื่องจากคำว่า "กระ" หรือ "กะ" ในภาษาไทย แผลงมาจากคำว่า "ชะ" ในภาษาเขมร เช่น ภาษาเขมรว่า "ซัจ" ภาษาไทยจะแผลงเป็น "กระจิก" (ผกาศรี เย็นบุตร. 2527 : 107)

1.1.3 การออกเสียงเสียดแทรก /f-/ เป็นเสียงกักสถิต /p-/ , /k-/ และเสียงกักสถิต /kh-/ ซึ่งเจอในคำว่า "ฟุตบอล" เท่านั้น เป็นการออกเสียงผิดอย่างไม่เป็นระบบ ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากไม่มีเสียง /f-/ ในภาษาเขมร

1.1.4 ออกเสียง /m-/ เป็น /n-/ , /r-/ เป็น /l-/ , /d-/ เป็น /l-/ และ /l-/ เป็น /d-/ ปัญหาการออกเสียงเหล่านี้จะมีสาเหตุมาจากการเลียนแบบ โดยเฉพาะครูผู้สอน จากการสัมภาษณ์ครู พบว่า ครูเองยังออกเสียง /r-/ เป็น /l-/ นอกจากนี้ อาจจะเกิดจากขาดการฝึกฝนด้วย ปัญหานี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสงค์ วัฒนสุข (2529 : 43) ซึ่งพบว่า เด็กที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่ 1 ก็มีปัญหการออกเสียง /r-/ ไม่ชัด และไม่ถูกของ

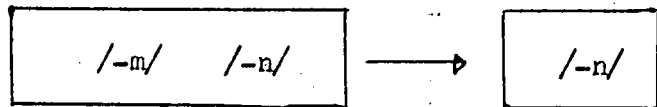
1.2 พยัญชนะควบกล้ำ ผลการวิเคราะห์สามารถจัดได้ 2 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

1.2.1 กลุ่มที่ควบด้วย /r/ ไม่ออกเสียงควบกล้ำ /r/ หรือออกเป็น /l/ แทน อาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ โดยเฉพาะเสียงควบกล้ำ /khr-/ ไม่มีในภาษาเขมร นอกจากนี้ อาจจะเกิดจากการเลียนแบบ โดยเฉพาะจากครูผู้สอน จากการสังเกตการทำกิจกรรมของครูกับนักเรียนในห้อง พบว่า ครูผู้สอนออกเสียงควบกล้ำด้วย /r/ ไม่ชัด

1.2.2 กลุ่มที่ควบด้วย /l/ มีนักเรียนเพียงส่วนน้อยที่ไม่ออกเสียงควบกล้ำ /l/ ทั้งนี้ อาจจะเนื่องมาจากการเลียนแบบจากเพื่อนหรือครู เพราะในสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่มีเด็กที่พูดภาษาอีสานด้วย

1.3 พยัญชนะตัวสะกด ปัญหาที่ปรากฏมีทั้งไม่ออกเสียง (omission) และออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่ง (substitution) สามารถแยกเป็นกลุ่มได้ดังต่อไปนี้

1.3.1 กลุ่มเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นเสียงนาสิก ได้แก่ $/-m/$, $/-n/$, $/-n/$ จากข้อมูล พบว่า เด็กส่วนมากจะออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด $/-m/$, $/-n/$ เป็น $/-n/$ แต่ $/-n/$ จะไม่ออกเสียงเป็น $/-m/$ หรือ $/-n/$

อาจจะเนื่องมาจากเป็นพยัญชนะที่อยู่ในกลุ่มนาสิกด้วยกัน และมีฐานกรณ์ใกล้เคียงกัน จึงทำให้เกิดการสับสนขึ้นในกลุ่มเสียงนาสิกด้วยกัน

1.3.2 กลุ่มพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นเสียงหยุด ได้แก่ $/-p/$, $/-k/$ พบว่า พยัญชนะตัวสะกด $/-p/$, $/-k/$ จะออกเสียงเป็นพยัญชนะเสียงกัก $/-ʔ/$ อาจจะเนื่องมาจากภาษาเขมรบางท้องถิ่นไม่มีเสียงตัวสะกด $/-k/$ แต่มีเสียง $/-ʔ/$ ซึ่งเป็นเสียงที่มีฐานกรณ์ใกล้เคียงกันมากและลักษณะของเสียง $/-p/$, $/-k/$ และ $/-ʔ/$ ต่างก็เป็นเสียงกักด้วยกัน (ทะธัม จันทรพันธ์. 2521 : 9) เป็นเหตุให้นักเรียนออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด $/-k/$, $/-p/$ เป็น $/-ʔ/$

1.3.3 เสียง $/-w/$ นักเรียนจะเว้นไม่ออกเสียงในคำและไม่ออกเป็นเสียงอื่นเลย อาจจะเนื่องมาจาก $/-w/$ จัดเป็นเสียงกึ่งสระ เมื่อไม่ได้ไปประสมกับสระตัวหน้า เสียง $/-w/$ จึงหายไป

1.4 เสียงสระ เป็นปัญหาที่ปรากฏน้อยมาก จากการศึกษา พบว่า เด็กออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว และออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น อาจจะเนื่องมาจากความสับสนในการออกเสียงของสระในกลุ่มเดียวกัน

1.5 เสียงวรรณยุกต์ เป็นปัญหาที่พบมากที่สุด อาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ ภาษาเขมรเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ใช้ระดับเสียงสามัญเป็นพื้น จะมีระดับเสียงสูง คำ ในบางคำ เมื่อผู้พูดต้องการบ่งบอกเจตนาของผู้พูดเองว่า ข้อความ

นั้นเป็นคำสั่ง คำขอร้อง หรือคำบอกเล่า แต่ความหมายไม่เปลี่ยน ในภาษาไทย เมื่อเปลี่ยนระดับเสียงในคำ ความหมายในคำจะเปลี่ยนไปด้วย การออกเสียงวรรณยุกต์จากเสียงหนึ่งไปเป็นอีกเสียงหนึ่ง นักเรียนออกเสียงผิดอย่างไม่เป็นระบบ

1.6 จังหวะ จากการศึกษา พบว่า

1.6.1 นักเรียนเว้นจังหวะไม่ถูกต้องตามหน่วยจังหวะ

1.6.2 นักเรียนเว้นระยะการลงเสียงหนักเบาของแต่ละพยางค์ไม่

ถูกต้อง

1.6.3 นักเรียนซ้ำคำ

ปัญหาเหล่านี้อาจจะเนื่องมาจากนักเรียนใช้ความคิดเพื่อแปลข้อความจากภาษาเขมรเป็นภาษาไทย จึงทำให้เด็กคงพูดซ้ำหรือเว้นจังหวะไม่ถูก (โรจน์ ราชประโคน, 2527 : 76) ปัญหานี้ไม่ควรละเลยเพราะเด็กจะเกิดความเคยชินในเรื่องการพูดโดยไม่คำนึงถึงจังหวะ จะทำให้เกิดปัญหาค้นการสื่อความหมาย เพราะประโยคที่ประกอบด้วยคำเหมือนกัน อาจจะมีมีความหมายต่างกัน ถ้าผู้พูดใช้จังหวะต่างกัน (ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ, 2526 : 302)

2. ปัญหาคำนวณและประโยค และความหมาย

จะอภิปรายผลรวมระหว่างนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย เนื่องจากปัญหาคำนวณและประโยค และความหมายของเด็กทั้งสองกลุ่ม พบว่า ไม่แตกต่างกัน

2.1 ปัญหาคำนวณและประโยค จากการศึกษาเกี่ยวกับระบบประโยคภาษาไทย ภาษาเขมร และภาษาส่วย พบว่า ไม่แตกต่างกัน แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เด็กมีปัญหาคำนวณและประโยค ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทดังนี้

2.1.1 การเรียงคำผิดตำแหน่ง เป็นปัญหาที่พบบ่อย อาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เพราะในภาษาเขมร จะมีการเรียงคำบางคำกลับกันกับการเรียงคำในภาษาไทย เช่น ภาษาเขมร ว่า /bɛʔ⁵ kaba:n^{1 3}/, /bɛʔ⁵/ แปลว่า “แตก” /kaba:n^{1 3}/ แปลว่า “หัว” รวมกันแล้วคือ “แตกหัว” ความหมายตรงกับภาษาไทยว่า

"หัวแตก" นอกจากนี้อาจจะเนื่องมาจากพัฒนาการทางภาษาของเด็กยังไม่สมบูรณ์ เพราะโดยธรรมชาติแล้ว เด็กจะเรียนรู้จากสิ่งง่ายไปหาสิ่งที่ยาก จากคำสั้น ๆ ไปหาข้อความที่ซับซ้อน จากหน่วยเสียงไปหาหน่วยคำ แล้วผูกเป็นประโยคเพื่อใช้ในการสื่อสาร (Marry Finocchiaro and Michael Bonomo. 1973 : 106 - 107) โดยเด็กจะใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ตนมีอยู่เพื่อจะพัฒนาไปสู่กฎเกณฑ์ที่ถูกต้อง

2.1.2 สรุปกฎเกณฑ์การใช้คำเกินขอบเขต (overgeneralization)

ปัญหานี้ อาจจะเนื่องมาจากเด็กพยายามจะใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย โดยที่ยังไม่ทราบและยังไม่เข้าใจรูปแบบต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ที่ถูกต้องอย่างเพียงพอ เมื่อสื่อความหมายเด็กได้ขยายกฎเกณฑ์ของภาษาเพื่อนำไปใช้กับโครงสร้างที่ไม่ต้องการใช้กฎเกณฑ์เหล่านั้น โดยเด็กนำเอาคำกริยา 2 คำไปใช้ร่วมกัน ทำให้เกิดความสับสนในการสื่อความหมาย

2.1.3 ซาคำที่จำเป็นในประโยค เด็กจะพยายามใช้คำหลัก (content words) ในการสื่อสาร

เนื่องจากพัฒนาการทางด้านภาษายังไม่สมบูรณ์ ตลอดจนสภาพแวดล้อมไม่ช่วยให้เด็กในด้านการพัฒนาทางด้านคำศัพท์เลย ดังนั้นการใช้ภาษาที่ไม่ชัดเจนเพื่อสื่อความหมายย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ

2.1.4 ใช้คำไม่ถูกต้อง

ส่วนมากเด็กจะใช้คำกริยาไม่ถูก เช่น ใช้คำว่า "เรียน" แทน "สอน" หรือใช้คำว่า "พูด" แทน "เล่า" สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เพราะว่าคำว่า "สอน" ในภาษาไทย ตรงกับคำว่า /brɔ̌m rɛ̌n/ ในภาษาเขมร คำว่า "พูด" และ "เล่า" ในภาษาเขมรมีความหมายเดียวกัน แต่ภาษาไทยคนละความหมาย นอกจากนี้อาจจะเนื่องมาจากการสรุปกฎเกณฑ์ครอบคลุมของเด็ก กล่าวคือ เด็กได้เรียนรู้ทฤษฎีในการเรียนเฉพาะเรื่องในภาษาที่สอง แล้วนำไปสรุปใช้ (Richards. 1979 : 9) นอกจากนี้อาจจะเนื่องมาจากความสับสนการใช้คำระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ เช่น คำว่า "พูด" และ "เล่า" ในภาษาเขมร หมายถึงสิ่งเดียวกัน แต่ภาษาไทยคนละความหมาย

2.2 ความหมาย ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ถ้าผู้พูดมีข้อบกพร่องหรือมีปัญหาเกี่ยวข้องกับการพูด เช่น ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง พูดไม่ชัดเจน จะทำให้การสื่อความหมายผิดพลาดไปหรือสื่อความหมายไม่ได้ ปัญหาด้านความหมายสามารถแยกออกได้เป็น 5 ประเภทดังนี้

2.2.1 ใช้คำไม่สื่อความหมาย เด็กพยายามจะสื่อความหมายที่ตนเข้าใจ แต่คำพูดที่พูดออกมา ผู้ฟังฟังแล้วไม่เข้าใจ เช่น "ลมกระคาน" เด็กพูดว่า "หังกระคาน" ปัญหานี้ผู้วิจัยยังหาสาเหตุไม่ได้

2.2.2 ใช้คำไม่ตรงกับความหมาย เด็กใช้คำที่มีความหมายต่างกัน แต่เป็นสิ่งที่ใช้แทนกันได้ เช่น "ขับ" กับ "แกว" หรือเป็นสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น โทะ กับ ทุ ซึ่งใช้เก็บสิ่งของ ซึ่งเด็กอาจจะสรุปกฎเกณฑ์ครอบคลุม นอกจากนี้อาจจะเป็นผลมาจากการถ่ายทอดหรือการฝึกฝนของครู โดยครูอาจจะสอน ไม่ให้เด็กได้เห็นความแตกต่างของภาพและความหมายของคำเหล่านั้น

2.2.3 ออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่ง ทำให้การสื่อความหมายผิด การออกเสียงจากระดับหนึ่งไปอีกระดับหนึ่ง อาจจะเป็นผลมาจากระดับเสียงในภาษาเขมร และภาษาส่วยนั้น จะมีเสียงสูง-ต่ำบ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป ซึ่งทำให้เด็กเกิดความเคยชิน จึงมีผลต่อการออกเสียงคำในภาษาไทย เพราะในภาษาไทยนั้น คำที่มีระดับเสียงเปลี่ยนไป ความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไปด้วย

2.2.4 ใญ่ยุทธวิธีในการสื่อสาร (strategies of communication) ความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายเพื่อสื่อความคิดให้คนอื่นทราบ เด็กก็พยายามที่จะปรับพฤติกรรมทางภาษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นลักษณะการเพิ่มคำ การคัดบางคำออก ทลดจนการขยายความให้มากยิ่งขึ้น จากความพยายามที่จะใช้ภาษาให้สะดวกสบายยิ่งขึ้น ทำให้เกิดข้อผิดพลาด จนทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้ (Richards. 1979 : 9)

2.2.5 การใช้ศัพท์ภาษาถิ่น มีงานที่สอดคล้องกับงานวิจัยของ โรจน์ ราชประโคน อาจจะมีสาเหตุมาจากความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ของเด็กอยู่ในวงจำกัด ในชีวิตประจำวันเด็กจะใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสาร ทำให้เด็กคุ้นเคยการใช้ภาษาถิ่นมากกว่า ภาษาไทย เป็นผลทำให้เกิดการโอนความรู้ระหว่างภาษา (interference) โดยที่ เด็กใช้คำศัพท์บางคำเป็นภาษาเขมร ในขณะที่ใช้ภาษาไทยสื่อความหมาย

ตอนที่ 2 ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาส่วย

1. ปัญหาในคำเสียง

1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นน้อย แยกได้ 4 กลุ่มดังต่อไปนี้

1.1.1 การออกเสียงหยุดและเสียงเสียดแทรกสถิต /k-/ , /s-/ เป็นเสียงหยุดและเสียงเสียดแทรกชนิต /kh-/ , /ch-/ อาจจะเนื่องมาจากความสับสน ในการออกเสียงของพยัญชนะต้นที่มีฐานกรณ์เดียวกันหรือใกล้เคียงกัน

1.1.2 เด็กออกเสียง /n-/ , /r-/ เป็น /d-/ , /l-/ และออกเสียง /d-/ เป็น /l-/ อาจจะเป็นความสับสนในการออกเสียงของพยัญชนะ ที่มีฐานกรณ์เดียวกัน ปัญหานี้พบทั้งในเด็กเขมรและเด็กส่วย โดยเฉพาะปัญหาการออกเสียง /r-/ เป็น /l-/ จะพบมาก ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากการปรับเพื่ให้ออกเสียงง่ายขึ้นหรือการเลียนแบบ ซึ่งปัญหานี้พบอยู่ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นคนไทยที่พูดภาษาไทยเป็น ภาษาแรกหรือภาษาที่สอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสงค์ ราชณสุข (2519 : 43) ซึ่งพบว่า เด็กที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่หนึ่งออกเสียง "ร" ไม่ถูกต้องหรือออกเสียง ไม่ชัด

1.1.3 เด็กออกเสียงเสียดแทรกชนิต /ch-/ เป็นเสียงเสียดแทรกสถิต /s-/ , /c-/ อาจจะเนื่องมาจากความสับสนของพยัญชนะที่มีฐานกรณ์เดียวกัน นอกจากนี้อาจจะได้รับอิทธิพลมาจากเพื่อนที่พูดภาษาอีสาน เช่น คำว่า ^{5 3} /wichi:an/ ออกเสียงเป็น ^{5 3} /wisi:an/

1.2 พยัญชนะควบกล้ำ ผลการวิเคราะห์ พบว่า ปัญหาที่มีน้อยมาก แยกออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

1.2.1 กลุ่มที่ควบด้วย /r/ เด็กจะไม่ออกเสียงควบกล้ำ /r/ หรือออกเป็นเสียง /l/ แทน เท่าที่ปรากฏในข้อมูล พบว่า เด็กไม่ออกเสียงควบกล้ำ /r/ ในคำว่า /kratík/, /krada:n/, /krada:t/ อาจจะเนื่องมาจากเสียงควบกล้ำ /kr-/ ไม่มีในภาษาส่วย (ประเสริฐ ศรีวิเศษ. 2521 : 15) การที่เด็กออกเสียงควบกล้ำ /r/ เป็น /l/ เนื่องจากเสียงพยัญชนะที่ควบกล้ำด้วย /r/ ออกให้ชัดเจนได้ยาก การออกเสียงควบกล้ำเป็น /l/ นั้นช่วยให้การออกเสียงง่ายขึ้น

1.2.2 เสียงควบกล้ำด้วย /w/ เด็กจะออกเสียงควบกล้ำ /w/ เป็นเสียง /f-/ ปัญหาอาจจะเนื่องมาจากไม่มีเสียงควบกล้ำ /w/ ในภาษาส่วย (ประเสริฐ ศรีวิเศษ. 2521 : 15) เด็กจึงออกเสียงเป็น /f-/ แทน

1.3 พยัญชนะตัวสะกด ปัญหาที่พบมีทั้งไม่ออกเสียงท้าย (omission) และออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่ง (substitution) ซึ่งแยกออกได้เป็น 3 กลุ่มดังนี้

1.3.1 กลุ่มเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นเสียงนาสิก ได้แก่ /-n/, /-n/ เด็กส่วนมากจะออกเสียง /-n/ เป็น /-n/ อาจจะเนื่องมาจากสับสนในการออกเสียงของพยัญชนะตัวสะกดที่มีฐานกรณ์ที่ใกล้เคียงกัน แต่พบน้อยมากที่ไม่ออกเสียงตัวสะกด

1.3.2 กลุ่มเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นเสียงหยุด ได้แก่ /-p/, /-k/ เด็กจะออกเสียง /-p/ เป็น /-k/ อาจจะเนื่องมาจากความสับสนในการออกเสียงของพยัญชนะตัวสะกดที่เป็นเสียงหยุดสติดเหมือนกัน ส่วนเด็กออกเสียง /-k/ เป็น /-ʔ/ อาจจะเนื่องมาจากลักษณะของเสียงคล้ายกันและมีฐานกรณ์เดียวกัน ทำให้เกิดความสับสนในการออกเสียง

1.3.3 เสียงพยัญชนะตัวสะกด /-w/ เด็กส่วนมากจะเว้นไม่ออกเสียงในคำและไม่ออกเป็นเสียงอื่นด้วย อาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ ภาษาส่วยเป็นภาษาที่ไม่มีเสียง /-w/ เป็นพยัญชนะตัวสะกด จึงทำให้เด็กไม่ออกเสียง

1.4 เสียงสระเป็นปัญหาที่พบน้อยมาก การวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า เด็กออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นเสียงยาว และออกเสียงยาวเป็นเสียงสั้น อาจจะเป็นความสัมพันธ์ในการออกเสียงของสระกลุ่มเดียวกัน นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กออกเสียงสระมีเสียงนาสิกปนออกมามากว่ย ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากการกลายเสียงตามพยัญชนะกัน (progressive assimilation) ซึ่งเป็นเสียงนาสิก

1.5 เสียงวรรณยุกต์ เป็นปัญหาที่พบบ่อยที่สุด ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากภาษาส่วยเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีระดับเสียงสูง ถ้า การลงเสียงหนักเบาในคำ จะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป และภาษาเป็นภาษาที่มีเรจิสเตอร์ (registers) (ประเสริฐ ศรีวิเศษ. 2521 : 16) ดังนั้นจึงทำให้เด็กออกเสียงวรรณยุกต์ผิดไป จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การออกเสียงวรรณยุกต์มักพร่องเกิดขึ้นอย่างไม่เป็นระบบ แต่ส่วนมากจะออกเป็นเสียงสามัญและเสียงตรี และวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงมีเสียงสามัญเท่านั้นที่เด็กส่วยสามารถออกเสียงได้โดยไม่บกพร่อง

1.6 จังหวะ เท่าที่ปรากฏในข้อมูล เด็กเว้าจังหวะไม่ถูกต้องตามหน่วยจังหวะ และนักเรียนมักจะพูดซ้ำ อาจจะเป็นองมาจากนักเรียนคิดคำเป็นภาษาเขมร แล้วใช้ความคิดแปลเป็นภาษาไทย จึงทำให้เด็กท่องพูดซ้ำหรือหยุดคิดที่ (โรจน์ ราชประโคน. 2527 : 76) แต่ปัญหานี้ก็ไม่ควรละเลยเพราะเด็กจะเกิดความเคยชินในเรื่องการพูดโดยไม่คำนึงถึงจังหวะ ทำให้เกิดปัญหาในด้านการสื่อสารขึ้น ด้วยเหตุนี้ความหมายของประโยคที่ประกอบคำคล้ายกัน อาจต่างกัน ถ้าผู้พูดใช้จังหวะต่างกัน (ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ. 2526 : 302)

ตอนที่ 3 ความพร้อมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว ซึ่งจะแยกอภิปรายเป็น 2 หัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความพร้อมด้านทักษะการฟัง

นักเรียนส่วนมากมีความพร้อมด้านทักษะการฟัง แต่มีนักเรียนบางคนที่ยังขาดความพร้อมทักษะการฟัง โดยเฉพาะการฟังแล้วออกมาเล่าเรื่อง ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากการพัฒนาการด้านคำศัพท์ (Vocabulary Development) ยังไม่สมบูรณ์ สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษา ดังนั้นเด็กจึงไม่สามารถถ่ายทอดสิ่งที่ได้ฟังให้คนอื่นเข้าใจได้ นอกจากนี้ อาจจะเกิดจากขาดการฝึกฝนพฤติกรรมนี้

2. ความพร้อมด้านทักษะการพูด

นักเรียนส่วนมากมีความพร้อมด้านทักษะพูด แต่มีนักเรียนบางคนที่ยังขาดความพร้อมทักษะพูด ถ้ามองแต่ละพฤติกรรม พบว่า พฤติกรรมที่มีปัญหามากที่สุดคือ การออกเสียงวรรณยุกต์ และการออกเสียงพยัญชนะกึ่งสระกต ซึ่งปัญหานี้พบทั้งในเด็กเล็กและเด็กชั้นประถมปีที่ 1 ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ ตลอดจนนักเรียนได้รับการฝึกฝนไม่เพียงพอและขาดการแก้ไขที่ถูกต้อง ดังนั้นปัญหานี้จะละเลยไม่ได้ ควรจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องและต่อเนื่อง ทั้งแต่ชั้นเด็กเล็กมาความล่าช้า จนกว่าปัญหานี้จะลดน้อยลงหรือหมดสิ้นไป

กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยครั้งนี้ นอกจากปัญหาคำที่ได้อธิบายมาแล้วข้างต้น ยังมีปัญหาอีกหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของเด็กที่พูดภาษาส่วยและภาษาเขมรในชีวิตประจำวัน อาทิ ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางภาษาของเด็ก โอกาสการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมีน้อยมาก เด็กมักใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน แม้แต่ในห้องเรียน เด็กก็ยังใช้ภาษาถิ่นเป็นส่วนใหญ่ เด็กจะใช้ภาษาไทยเมื่อพูดกับครู หรือเมื่อทำกิจกรรมในห้องเรียนบางอย่างเท่านั้น ถึงแม้เด็กจะได้ใช้ภาษาไทย แต่ส่วนมากก็ยังมีความขลาดและอายที่จะพูดภาษาไทยกับเพื่อน แม้ในการตอบคำถามของครู เด็กจะตอบด้วยเสียงเบา ๆ ซึ่งสื่อถึงการขาดความมั่นใจ สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเด็กยังขาดทักษะในการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ ตัวครูผู้สอนเองยังมีปัญหาคือ กล่าวคือ ในสภาพแวดล้อมที่มีเด็กพูดภาษาถิ่นมากกว่า 1 ภาษา และครูซึ่งไม่ใช่คนท้องถิ่นนั้น ย่อมขาดความเข้าใจในภาษาท้องถิ่นนั้น จึงเกิดเป็นปัญหาอย่างมากระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน นอกจากนั้นครูผู้สอน

เองยังใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง ทำให้นักเรียนเลียนแบบที่ผิดไป สภาพปัญหาคงกล่าวนี้น่าจะก่อให้เกิดความท้อแท้และเบื่อหน่ายทั้งผู้เรียนและผู้สอน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก และศึกษาความพร้อมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรและส่วยในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหาดังต่อไปนี้

1. นักเรียน พบว่า ปัญหาสำคัญของนักเรียนเหล่านี้คือ

1.1 การออกเสียงพยัญชนะต้น ตัวสะกด วรรณยุกต์ และสระ ส่วนคำและประโยค และความหมาย จะกล่าวในหัวข้อต่อไป ปัญหาเหล่านี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะเทคนิคการสอนภาษาไทยโดยใช้คู่เทียบเสียง (minimal pairs) ระหว่างเสียงที่เป็นปัญหากับเสียงที่ไม่เป็นปัญหา ซึ่งผู้วิจัยได้ยึดแนวทางการแก้ปัญหาจากเทคนิคการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งทางสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้จัดทำขึ้น เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนสำหรับชั้นเด็กเล็กในท้องถิ่นที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย นอกจากนี้ยังได้จัดทำคู่มือ ประกอบการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองด้วย ซึ่งจะศึกษาได้จากเอกสารเกี่ยวกับเทคนิคการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับคำและประโยค และความหมาย ซึ่งปัญหาครูควรสอนให้เป็นไปตามลำดับขั้น และสอดคล้องกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กด้วยการสอนคำ เพื่อให้เด็กเข้าใจความหมายของคำ ครูควรสอนให้สัมพันธ์กันระหว่างคำ เสียง และความหมาย เด็กจะต้องได้ยินเสียงคำพูดที่ชัดเจน และเห็นของจริง หรือสัญลักษณ์แทนความหมายด้วย โดยครูพยายามให้เด็กสามารถสร้างมโนภาพของคำและเสียงขึ้นในสมองให้ได้ (นงเยาว์ แสงโพธิ์แซ และประพาศน์ พุทธิประภา, 2530 : 23 - 25)

2. ครูสอน ปัญหาที่พบได้แก่ การออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจนและถูกต้อง ตลอดจนครูไม่มีความรู้ไม่เข้าใจภาษาถิ่นนั้นด้วย ปัญหานี้จะมองข้ามไปไม่ได้ โดยเฉพาะปัญหาการออกเสียงภาษาไทยไม่ชัด เพราะครูสอน คือ ต้นแบบของนักเรียน เมื่อครูออกเสียงไม่ถูกต้อง นักเรียนย่อมออกเสียงไม่ถูกต้องเหมือนกัน ปัญหานี้ ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะได้ศึกษา ศึกษาปัญหาค้นอย่างจริงจัง และจัดอบรมครู โดยเฉพาะครูที่มีปัญหาเหล่านี้ เพื่อให้พวกเขาได้พัฒนาตัวเอง ตลอดจนนำเทคนิคการสอนใหม่ ๆ ไปใช้ (ดูภาพผนวกประกอบ)

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรวิเคราะห์ขอบกพร่องการใช้ภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เคยผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว ในท้องถิ่นที่มีนักเรียนพูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย

2.2 ควรสำรวจปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยของชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยจากศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และครูสอนชั้นเด็กเล็ก ในเขตการศึกษา 2 เขตการศึกษา 8 และเขตการศึกษา 11

2.3 ควรจะติดตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรมการจัดทำหนังสือสุรินทร์. สุรินทร์. สุรินทร์ : โรงพิมพ์สุรินทร์การพิมพ์, 2520.
กาญจนา นาคสกุล. ระบบเสียงในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.
- การประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์, สำนักงาน. รายงานผลการวิเคราะห์การเตรียมความ
พร้อมทางการเรียนชั้นเด็กเล็ก ปีการศึกษา 2526. กรุงเทพฯ : 2527.
- _____. สรุปผลการดำเนินงาน การจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา. ใน
โครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย สุรินทร์ :
2528.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. การศึกษาความพร้อมของนักเรียน
ชั้นเด็กเล็กในโครงการวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็ก
ในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2527.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. กองวิชาการ. เทคนิคการสอน
ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. เอกสารประกอบแผนการจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก
ของสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11 กรุงเทพฯ : 2530.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานผลการทดสอบ วัดความพร้อมทาง
การเรียนรู้ ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : 2526.
- ทะฉน จันทุพันธ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์. พจนานุกรมเขมร (สุรินทร์) ไทย -
อังกฤษ. กรุงเทพฯ : โครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่นต่าง ๆ
สถาบันหลักภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- ทองเคื่อน พันธุนาวิน. จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- ทดสอบทางการศึกษา, สำนักงาน. คู่มือการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรประถม
ศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2521.

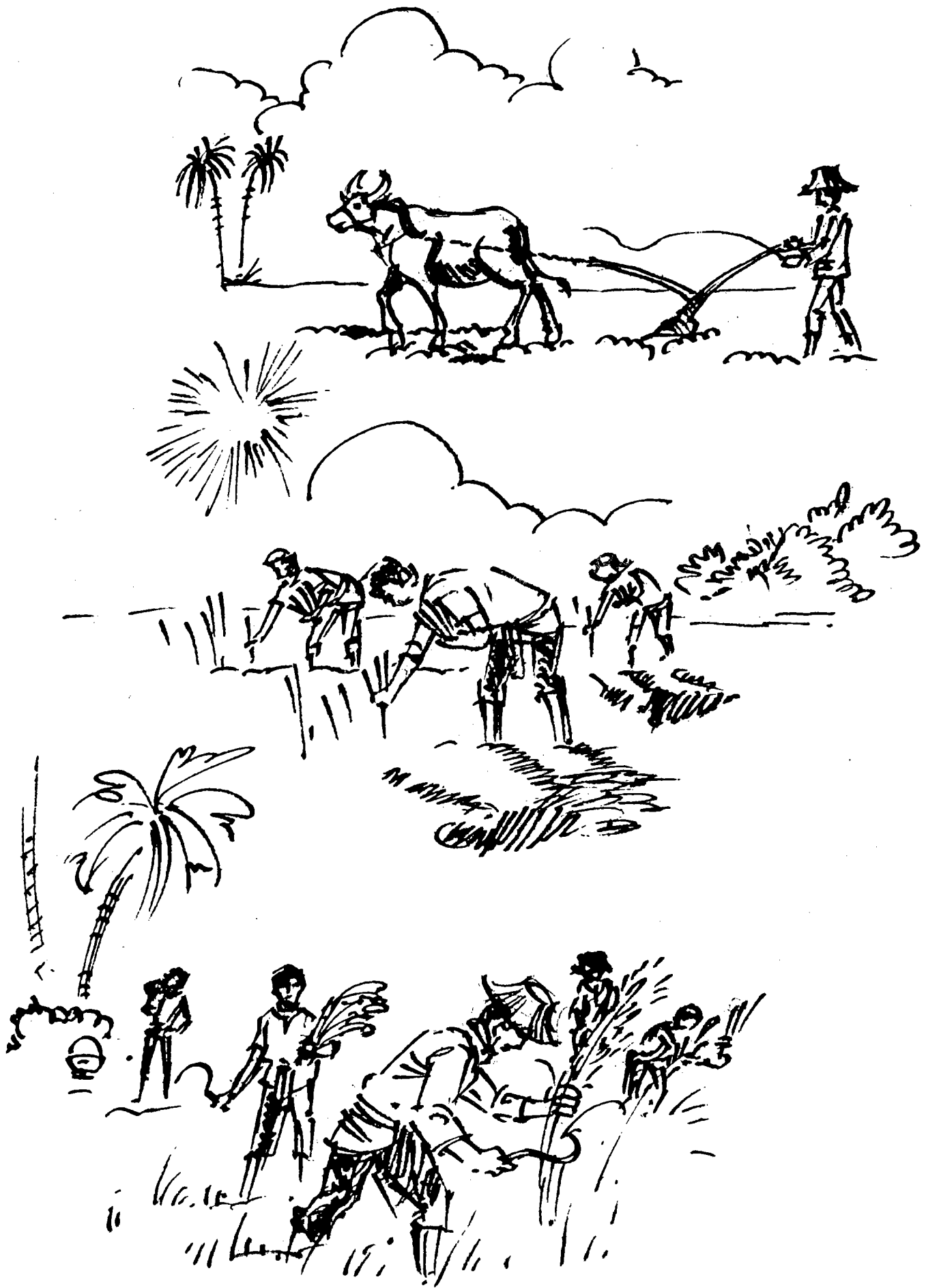
- ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ. สัทอักษรไทย. รายงานผลการวิจัย อันดัม 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526.
- บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ม.ล. ภาษาไทย - วิชาที่ถูกลืม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, 2523.
- ประพาศน์ พงุทธิประภา และคนอื่น ๆ. "การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่เด็กก่อนวัยเรียน," มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. ปีที่ 9 : หน้า 23 - 28 ; ภาคเรียนที่ 2. 2530.
- ประพาศน์ พงุทธิประภา. วิทยาการสอนภาษาอังกฤษ แนวทางไปสู่การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. หน้า 58 - 67 ; กรุงเทพฯ : บรรณมัตติค มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. ถ่ายสำเนา.
- _____. ปูจนา - วิสัชนา การสอนภาษาไทยสำหรับในชั้นเด็กเล็ก. บทความยังไม่ได้พิมพ์.
- ประสงค์ ราชณสุข และคนอื่น ๆ. การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- ประเสริฐ ศรีวิเศษ. พจนานุกรม กุญ (ส่วย) - ไทย - อังกฤษ. กรุงเทพฯ : โครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่นต่าง ๆ สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- ณกาศรี เย็นบุตร. ความรู้เกี่ยวกับภาษาเขมร. กรุงเทพฯ : ศูนย์บริการเอกสารประกอบคำสอนและตำรา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2527. (เอกสารทางวิชาการ ฉบับที่ 10)
- พัฒนพร สุธิยานุช. การรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กไทยก่อนวัยเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.

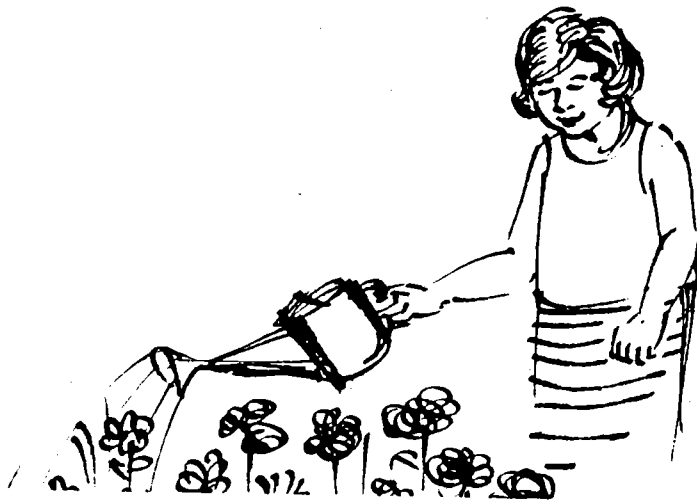
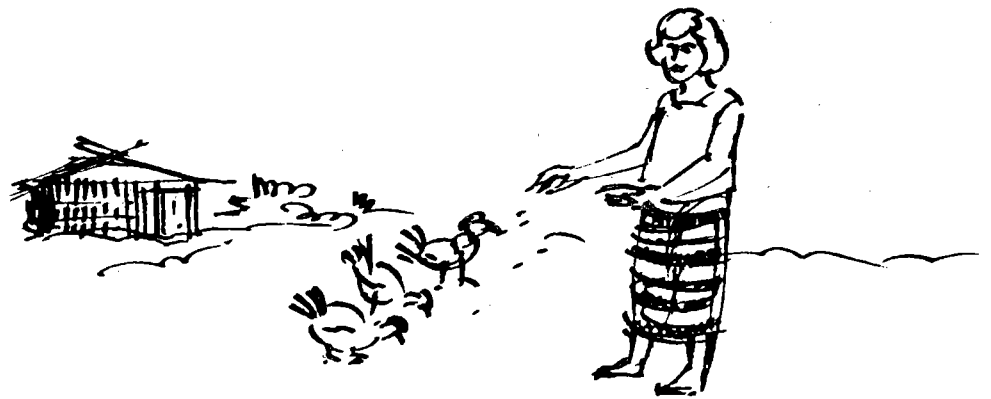
- โรจน์ ราชประโคน. อิทธิพลภาษาเขมรที่มีต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อักสำเนา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. กรมวิชาการ. คู่มือการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์, 2528.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. โครงการอนุบาลชนบท. ใน เอกสารประกอบการประชุมคณะรัฐมนตรี. กรุงเทพฯ : 2529.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. แผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 6 (2530 - 2534).
- สุพจน์ ประเสริฐศรี. "การศึกษาและวัฒนธรรมอีสานใต้," วารสารการศึกษาแห่งชาติ. สิงหาคม - กันยายน, 2527. หน้า 58.
- สมชาย ลำควน. ภาษาเขมรที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย. มหาสารคาม : ภาควิชาภาษาและวรรณคดีตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2527.
- เอกวิทย์ จิโนวัฒน์. ศึกษาเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษาอุยกูร์ ปรุ และไซ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อักสำเนา.
- Corder, S.P. "Formal Simplicity and Functional Simplification," in Error Analysis Interlanguage. p. 107 - 114 ; Oxford University Press, Great Britain, 1981.
- Marry Finocchiaro and Michael Bonomo. The Foreign language learner : a guide for teachers. New York, 1973.
- Richards, Jack C. Form and Function in Second Language Learning. Singapore, Seameo Regional Language Centre p. 2 - 14, 1979.

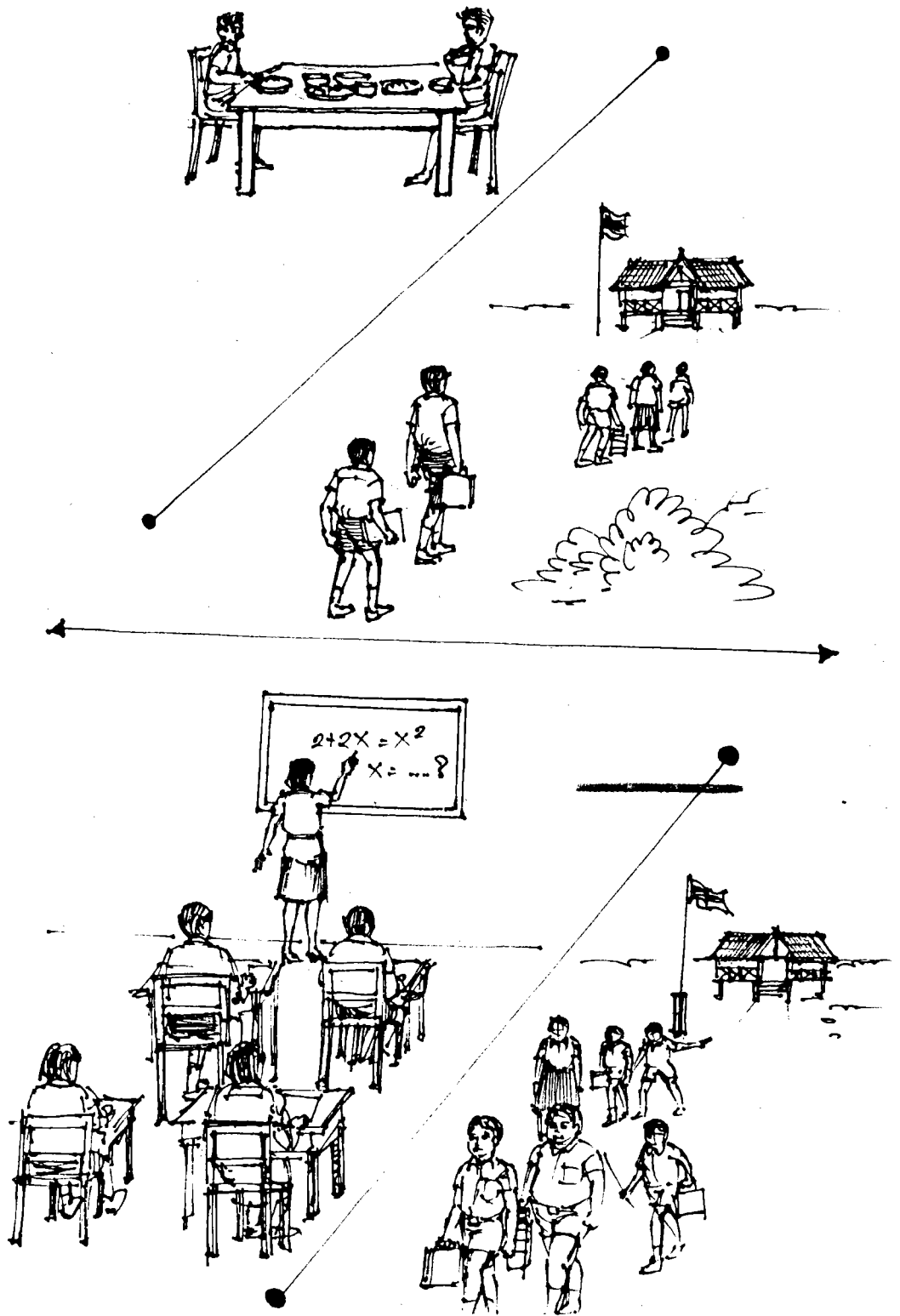
ภาคผนวก

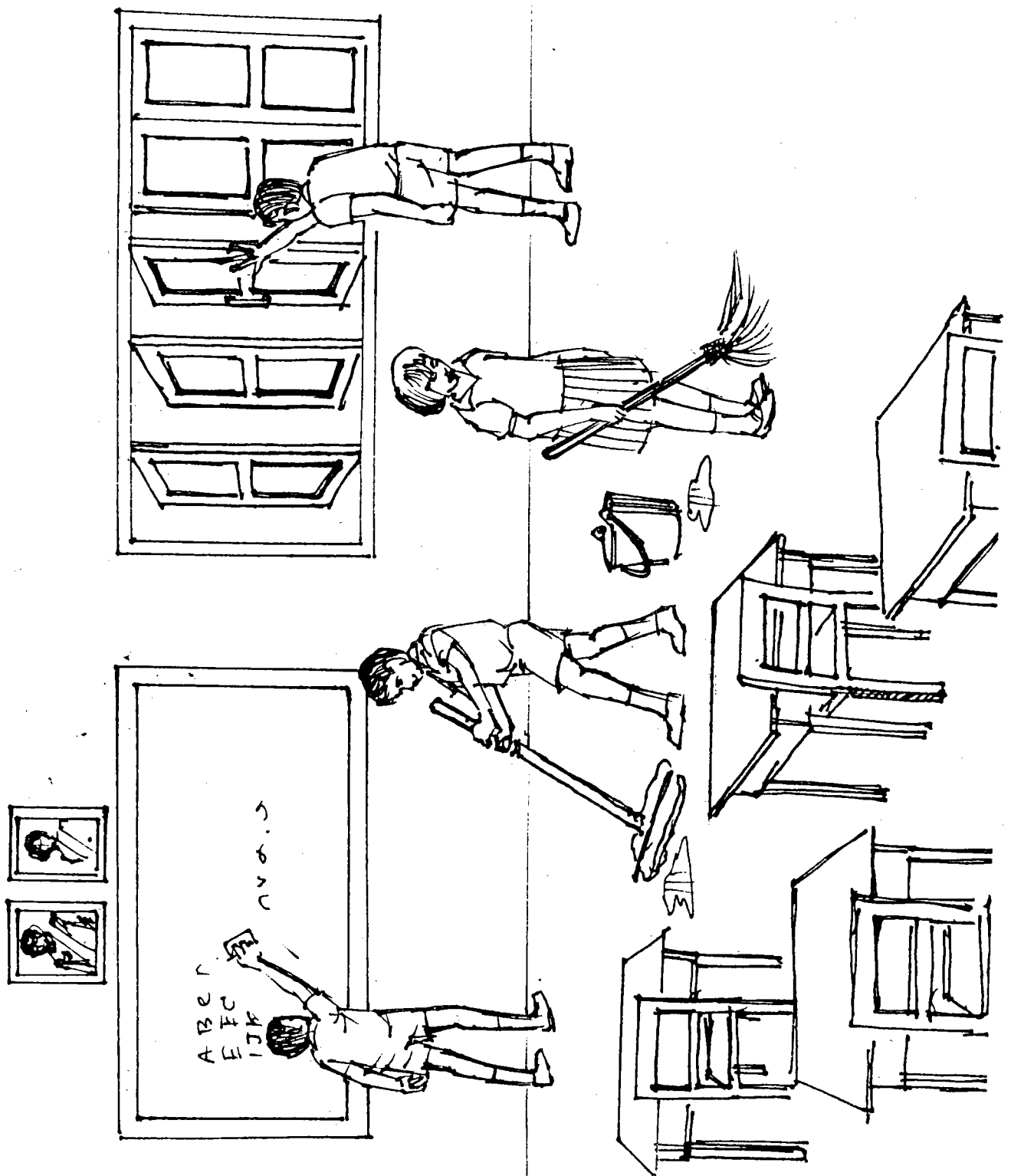
ภาคผนวก ก

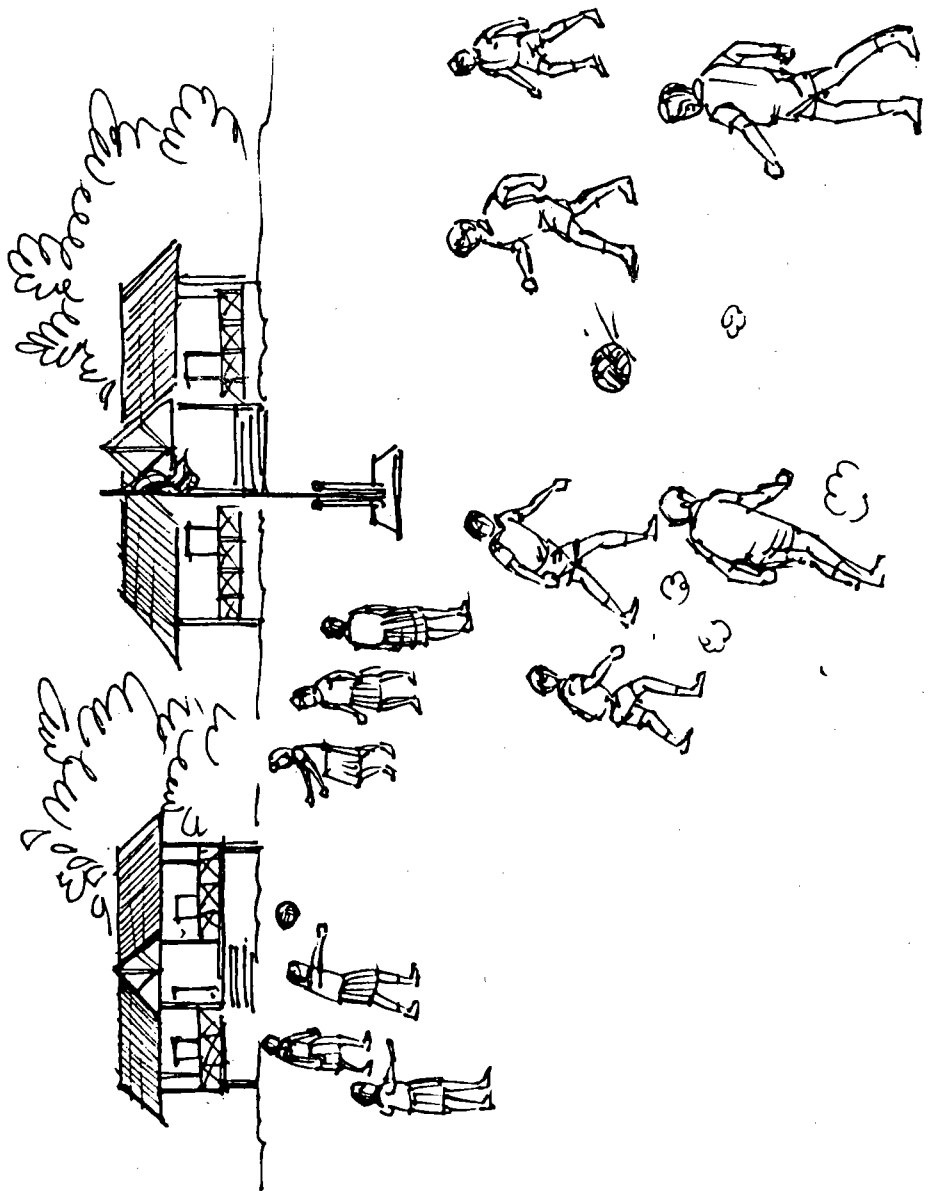
ภาพที่ใช้ในการทดสอบการพูดของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก

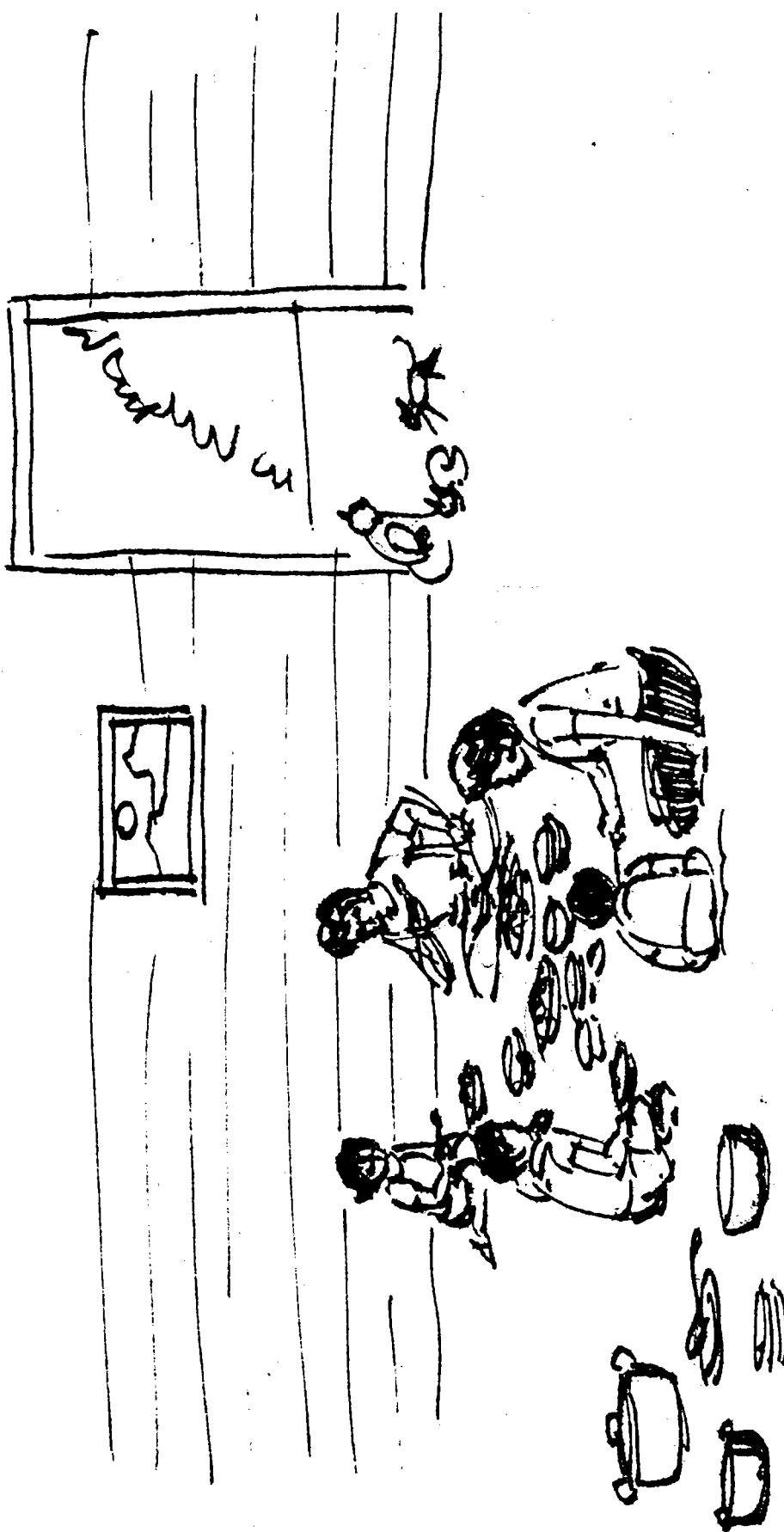

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างผลการทดสอบการพูดของนักเรียนชั้นเด็กเล็ก

ตัวอย่างผลการทดสอบการพูดของเด็กชาย

การเล่าเรื่องครั้งที่ 1

- phom³ chu²: na³rek² ?up¹ thom⁴ khap⁵ pham² ha⁵: pla³: khrap² phom² hu³:
pla³: thi³: nu³:n⁵ khrap² thi²: na³:m² khrap³ ha³: kop² khrap² len¹ kap³ ka⁵: lo⁵
- nu⁴: chu²: dek¹ji⁴ sucittra¹: sawwan³ kha⁴ nu³: plu⁵:k⁴ do¹:k⁵ ma⁵:j
le⁵ nu⁴: rot⁵ d¹:k⁵ ma⁵:j kap¹ n⁵:⁵ nu⁴: thi²: ba²:n³ tron³ rim³ ru⁵:a¹ kha¹
- phom³ chu²: dek¹cha³:j¹ pracak¹ phu³: khi⁴:aw⁵ khrap² mu⁵:a² wan³
phom⁴ paj³ cap.../ pla³: kap¹ phi²: phom⁴ thi²: nu³: phom⁴ khrap⁵ ha³: kop¹ du²:aj²
khrap³ le⁵:u² k²: phi²: phom⁴ paj.../ ha⁴: ji³ nok⁵ khrap⁵

การเล่าเรื่องครั้งที่ 2

- nu⁴: tu¹:n² khu⁴n⁴ nu³: ple³:⁵ fan³ nu⁴: la⁵:² na²: le¹:w⁴ nu⁴: te¹:³ tu³:a³
nu⁴: kin³ kha²:w³ phi³: nu⁴: haj⁴ hu⁴:³ gon⁴ s¹:³ ba¹:t⁴ le³:w⁴ nu⁴: ma³: ro³:³ ri³:an³
nu⁴: ma³: cr³: na⁵:m³ le³:w⁴ nu⁴: dr³:n³ ma³: maj² da³:j⁴ le³:w⁴ nu⁴: dr³:n³ paj³ da²:j⁴
- nu⁴: tu¹:n² cha²:w¹ set¹ le³:w² k²: nu⁴: la³:² na²: le³:w⁴ k²: nu⁴: ple³:³
fan³ le⁵:w² k²: nu⁴: kin³ kha²:w⁴ nu⁴: te¹:³ tu³:a⁴ nu⁴: ma³: ro³:³ ri³:an⁵ le⁵:w² k²: nu⁴:
cr³: nd⁴:
- nu⁴: paj³ len² kap¹ dek¹ ji⁴ ka³:ncana³: le⁵:w⁴ un⁴: len¹ set¹ le⁵:w⁴ nu⁴:
paj³ ?a¹:p⁵ na⁵:m⁴ le⁵:w⁴ nu⁴: la³:² na²: le⁵:w⁴ nu⁴: te¹:³ tu³:a³ paj³ ro³:³ ri³:an³

การเล่าเรื่องครั้งที่ 3

- pet¹ nu⁴: mi³: sip² na²: tu³:a³ khwa³:j⁴ nu⁴: mi³: sa⁴:m³ tu³:a⁴ nu⁴: mi³:
phi³:ay² kh²: ni⁵: kha²

- khwa:j³ phom³ nuy¹ tu:a⁵ khrap² kaj³ phom³ ha: tu:a² khrap² mē:w³
 phom⁴ ta:j³ lē:w³ khrap² mē:w³ phom⁵ lu:a⁴ nuy¹ ta:j³ lē:w⁵ khrap²
 - pet¹ phom³ si: tu:a³ khrap² kaj³ phom³ ha: tu:a⁵ khrap¹ mu: tu:a³ mu:³
 tu:a³ khrap² phom³ mi: khe: ni: ?e:ŋ³ khrap²

การเลาเรื่องครั้งที่ 4

- nu: cao?³ k ma: law² kha:w¹ wan saw nu: rot dō:k⁵ ma:j⁵ lē nu:⁴
 paj len² na:m nu: mi: phi:ay³ khe: ni: kha¹ lē: nu: kin kha:w⁵ lē nu: khu:n²
 nō:n lē nu: ?a:n⁴ nay su: ma: ni: pō: nuy len² kap phi: chu: dek j⁴ŋ³
 supha: luk¹
 - wan ni: nu: cao?³ k ma: law² kha:w¹ wan nan nu: paj na: nu: paj³
 kap phō: nu: lē kō: nu: paj cō: ŋu: nu: kap ma: ba:n lē nu: kin kha:w²
 lē kō: nu: len kap nō:ŋ⁴ nu:
 - phom paj tala:t phom hen rot khrap hen tu:phō:n khrap hen rot³
 du:aj hen na:m du:aj khrap paj su: rot len khrap paj kap mē: khrap kin³
 khanom khrap ma: ba:n khrap²

การเลาเรื่องครั้งที่ 5

- nu: ma: ro:ŋ ri:an lē:w nu: khaw hōy lē:w khaw the:w thi:²
 hōy lē:w kō: rō:ŋ phlē:ŋ lē:w kō: tō:n thi:ay nu: khaw the:w klap ba:n²
 lē:w kō: nō:n la:ŋ nā: lē: kō: tēŋ tu:a lē: kō: khaw the:w lē:w kō:
 klap ba:n¹
 - nu: dr:n ma: nu: paj len lē:w nu: tēŋ tu:a lē:w nu: kin kha:w²
 lē:w nu: ?aw sata:ŋ lē:w nu: thu: katik ?ō:k ma: ca:k ba:n nu: lē:w nu:
 ma: ro:ŋ ri:an kap phu:an phu:an phu:an nu: ma: thu: ro:ŋ ri:an³

⁴ ³ ^{1 1} ⁵ ⁵ ² ⁴ ³ ⁵ ³ ² ¹ ³ ²
 nu: ?aw katik waj lē:w khaw the:w khaw rop thoy cha:t su:at mon wa:j
⁵ ² ² ¹ ⁴ ^{1 1} ³ ³ ⁵ ⁵ ³ ⁵ ¹ ³ ²
 phra khaw hoy lē the:w sawat di: khru: lē ro: phle: lē ?o:k mā: phū:t
² ¹ ⁵ ³ ² ³ ⁵ ¹ ⁵ ⁵ ¹ ²
 law kha:w lē:w kin kha:w nō:n lē:w ?a:p na:m lē:w klāp ba:n
 - nu: ca law kha:w kha nu: paj ?a:p na:m l :w nu: t tu:a paj
³ ³ ⁴ ³ ³ ¹ ⁵ ⁴ ³ ^{1 1} ³ ⁵ ¹ ³ ¹
 ro: ri:an nu: mā: ro: ri:an set l :w nu: ?aw katik paj wai l :w khaw
³ ¹ ³ ⁵ ⁴ ³ ² ⁴
 ti: rathay l :w nu: paj khaw th :w

၁
ဇာတ် ၁

⁴ ² ³ ^{1 2} ^{1 1} ⁴ ² ³ ³ ³ ³
 - phom chu: na:j narek ?uppa tham khrap khwa:j khaw kam lay
³ ³ ³ ³ ² ¹ ¹ ² ¹ ³ ¹
 dam na: khaw ki:aw kha:w khrap ki:aw kha:w khrap khon khap
⁴ ² ¹ ⁴ ^{1 1} ³ ⁴ ³ ⁵ ³ ⁴ ³ ³
 - nu: chu: dek jin sucittra: saw wan kha khon thaj na: khwa:j
⁴ ³ ³ ³ ³ ¹ ² ¹ ³
 thaj na: khon dam na: khon ki:aw kha:w cet khon
³ ² ³ ³ ¹ ³ ⁴ ⁵ ⁵ ³ ⁵
 - phom chu: cha:j pra cak phu: khi:aw khrap khaw khwa:j khaw
⁴ ³ ⁵ ³ ³ ⁵ ³ ³ ³ ¹ ² ⁵ ¹ ³
 thaj na: khrap dam na: khrap damna: khon khi:aw kha:w khrap cet khon

၂
ဇာတ် ၂

³ ² ^{3 2} ¹ ⁴ ² ³ ⁴ ⁴ ⁵ ^{2 3} ³ ⁴
 - phom chu: narek ?upthap khap ?a:n nōy su: tukkata: nay su:
² ³ ³ ¹ ² ¹ ⁵ ¹ ³ ³ ³ ⁵ ⁵ ³ ²
 kē:w na:m mē:w khrap ton dō:k mā:j khrap mā:li: ?aw kha:w haj kaj khrap
⁴ ³ ² ⁵ ⁴ ³ ³ ³ ³ ⁵ ¹ ³ ² ³ ³
 sa:m tu:a khrap si kha:w si:dē:η mā:li: rot dō:k mā:j khrap si: dē:η
³ ⁴ ² ³ ³ ² ³ ² ¹ ² ¹
 si:kha:w khrap si:lu:ay khrap chaj rot dō:k mā:j khrap
³ ² ³ ¹ ³ ⁴ ⁵ ³ ³ ¹ ³ ⁴
 - phom chu: cha:j prak phu: khi:aw khrap mā:li: ?a:n uay su:
⁵ ¹ ³ ³ ⁴ ⁵ ⁵ ^{1 3} ¹ ⁵ ³ ³ ⁴ ² ¹ ³ ²
 tukkata: naysu : kē:w tukkata: dō:k mā:j mā: li:a khaw haj kaj kin kha:w
³ ⁴ ³ ³ ³ ⁵ ¹ ⁵ ⁵ ³ ⁴ ²
 kaj sa:m tu:a mā:li:a rot dō:k mā:j si: dē:η si: mu:ay

3 2 3 3 3 3 1 3 5 3 3 3
 - phom chu: dek cha:j som pɔ:y cɔ:k thɔ:ŋ khrap ma:li: ?a:n
 3 5 2 5 1 3 3 3 5 3 5 2 2 3 2
 nay sui: khrap tukkata: ma:li: khrap nay sui: khrap kɛ:w na:m nom khrap
 5 1 3 5 1 5 2 3 3 3 2 2 2 1 3 3
 tukkata: khrap dɔ:k ma:j khrap ma:li: ?aw haj kha:w haj kaj khrap kaj
 3 2 5 1 5 5 3 5 3 5 3 3 3 2
 sa:m khrap rot dɔ:k ma:j khrap bu:a khrap si: lu:ay khrap si:dɛ:ŋ khrap
 3 3 3
 si: kha:w khrap

၁၇၇၇ 3

3 5 3 2 2 3 3 2 3 2 2 2
 - ma:na kin kha:w khrap somcha:j khrap kin kha:w khrap chɔ:n
 2 1 3 1 2 3 5 3 2 5 3 1 5
 khrap khaw thɔ:w khaw hɔ:ŋ khaw rop thoy cha:t khrap khru: khaw ri:an
 3 5 2 3 3 5 2 3 3 2 2 5 3 3 1
 nak ri:an khrap khru: khaw sɔ:n khrap khaw paj ba:n ma:na som cha:j paj
 2 2
 ba:n khrap

3 5 1 4 3 3 2 3 5 3 4 2 4
 - ma:na kap somcha:j kin kha:w mi: chɔ:n ?a:ha:n khaw th :w
 3 5 3 2 5 3 3 4 3 3 5 1 4 3 3 2
 khaw rop thoy cha:t nak ri:an khru: sɔ:n ri:an ma:na kap somcha:j pajba:n
 3 5 3 2 5 4 3 3 2 5 2 3
 - ma:na kin kha:w khrap somcha:j kin kha:w chɔ:n kha:w nu:u
 2 2 4 3 5 3 2 2 5 3 2 2 4 2
 khrap khaw thɔ:w khaw rop thoy cha:t khrap som cha:j khrap phu: jiŋ khrap
 3 3 5 3 2 3 3 1 3 5 3 3 4 2 1
 khru: sɔ:n nak ri:an khrap som cha:j kap ma:na ?a:n nay sui: khrap klap
 2 2 3 5 1 3 3
 ba:n khrap ma: na kap som sa:j

၁၇၇၇ 4

3 1 3 3 3 3 2 3 1 3 3 3 3
 - phat chari: kam lay kin kha:w phat chari: khaw kam lay kin
 2 2 1 2 3 3 2 3 4 4 3 5 3 4
 kha:w mɛ: kap pho: khaj pla: kha:w ca:n khan khan kin na:m mɛ:w sɔ:ŋ
 3 3 2 1 3 3 3 1 3
 tu:a mɛ: kha:w kada:n lu: naj kada:n
 3 3 3 3 3 3 2 2 1 2 1 3 2
 - phatchari: kam lay kin kha:w pho: kap mɛ: khaj pla: kha:w
 2 3 4 3 3 3 1 3 2 2 2 3 5 2 2
 ca:n mɛ:w sɔ:ŋ tu:a kam lay ca kin kha:w m : kha:w khan na:m ru:p pha:p
 3 1 3
 naj kada:n

1 4 4 3 2 3 3 2 3 3 2 2
 - prasa:n khaw kin kha:w khaj pla: kha:w mɛ:w mi: kha:w du:aj
 3 4 3 5
 mɛ:w so:ŋ kɛ:w na:m

၁
 ဂဏ 5

5 1 3 1 2 1 4 1 2 1 1 3 4 2
 - phatthari: kwa:t uŋ pasa:n pr:t na:ta:ŋ sak chaj thu: hŋ
 4 1 4 4 4 3 2 3 5 2 2 1 3 2 1 3
 som chak khi:an naŋ su: cnaj phu: mi: lo kaw ?i: hok tu:a phu: kada:n
 1 2
 kwa:t hŋ

5 3 3 1 2 5 1 1 2 1 1 4 1 2
 - phatchiri: kwa:t hŋ ma:j kwa:t pr:t na:ta:ŋ pasa:n pr:t na:
 1 3 3 4 2 3 3 2 1 3
 ta:ŋ kam lay thu: hŋ ri:an mi: kaw ?i: kada:n

3 1 3 1 2 5 3 3 1 2 1 4
 - phat chari: kwa:t hŋ khap thu: ma:j kwa:t khap prasa:n
 3 3 1 3 3 2 1 3 4 2 5 2 5 4 1
 kam lay pit na: ta:ŋ khrap sak cnaj thu: hŋ khrap phu: khrap som sak
 4 3 3 4 2 2 3 5 5 3 2 5 2 5
 khaw kam lay thu: ni: khrap mi: to khrap khaw ?i: khrap kɛ:w khru
 1 3 5 2 5
 kada:n khap tu: khrap

၁
 ဂဏ 6

5 1 3 3 3 5 1 3 5 3 3 3 3 3
 - phatchari: kam lay rot phak bu:a na:m kanja: kam lay phru:an
 3 1 3 3 3 1 5 3 1 1 5 3 4 3 4
 din sakca:j kam lay dɔ:k ma:j paj plu:k dɔ:k ma:j mi: si: dɛ: si:
 3 4 4 4 4 1 3 3 3 2 5 3 1 2
 dɛ:ŋ si: lu:ay si: khi:aw somsak kam lay ?aw ton ma:j paj pu:k khu:
 2 5 3 1
 kha:ŋ khaw mi: cɔ:p

1 3 3 3 3 5 1 2 1 3 3 3 3 5 1
 - phatchari: kam lay rot phak buŋ phatchari: kam lay rot phak
 4 3 3 1 5 3 1 3 3 3 5 5 3 3 3
 khaw ?aw din dɔ:k ma:j somsak khaw kam lay ?aw ton ma:j ma: plu:k kha:ŋ
 2 4 3 1
 kha:ŋ khaw mi: cɔ:p

1 3 3 3 3 4 3 3 1 2 3 2 3
 - phatchiri: khaw plu:k khaw ?aw bu:a saj rot phak khrap phak
 1 2 3 3 2 3 5 3 1 3 3 3 5 3 3
 ka:t khrap kanja: khrap nay khrap somsak khaw ?aw do:k ma:j paj plu:k
 4 5 3 2 3 5 2 2
 khaw thu: bu:a khrap mi: na:m du:aj khrap

๗๗๗ 7

3 3 3 1 4 2 5 4 2 3 3 5
 - ma: ro:η ri:an phi: nu: du:aj le:w nu: pi:ak ka:η ke:η le:w
 4 3 3 4 3 3 4 4 3 5 2 5 4 3 1
 nu: dr:n ma: thu:η ro:η ri:an nu: hen khon ro:η haj le nu: dr:n pha:n
 3 1 3 5 3 1 3 3 4 1 5 3 2 1 3
 ma: dek cha:j wichi:an cap ko: phu:ak khaw te futb:n phu:ak dek jiη
 5 2 2 3 3
 no:j len fa:η pla: kan
 4 3 3 1 2 4 1 3 2 1 3 1 1
 - nu: paj na: kap phi: nu: te b:n phu:ak dek cha:j; pracu:ap
 1 5 3 4 3 2 2 3 3 5 5 3 5 1
 kap wichi:an khi:an khon len phu:ak dek jiη no:j khaw khi:an rot ?a
 3 2
 raj len

3 5 3 2 3 1 3 3 3 2 3 3
 - phom hen khon khrap se:nsak khaw len b:n khrap dek cha:j
 3 1 1 3 3 1 1 3 2 3 3 5 3 3 2
 pracu:ap dek cha:j pradit dek cha:j som po:η phu: jiη khaw khi:an len
 2 5 2 3 3 2 2 2 3 3 3 2 3
 chu: ci:ap khrap tim khrap khaw nay khrap phu: jiη khaw len b:n

ตัวอย่างผลการทดสอบการพูดของเด็กเขมร

การเลาขาวครั้งที่ 1

- phom chu: dek cha:j pra cuap khrap phom ca ?o:k ma: la:w
 1 4 1 2 3 1 3 4 1 5 1 3 1 1 1 1 3
 kha:w phom paj len kap dek cha:j wisit kap dek cha:j pradit kap dek cha:j
 5 3 2 2 2 3 3 3 1 2 4 3 3 2
 wichi:an khrap len thi: ba:n dek cha:j pradit khrap phom mi: kha: ni:
 2
 khrap
 1 1 3 5 4 2 1 4 3 3 3 1 4 1 1
 - sawatdi: kha nu: chu: dek jiη nutch ri: kha chan ca ?o:k
 3 2 1 5 3 5 1 2 2 3 3 1
 ma: lau kha:w chan ?aw no:η ju: len thi: ro:η ri:an kha
 2 1 3 5 3 3 1 3 4 3 5 3 2 2
 - chu: dek cha:j wichi:an na:msakun saj nu:an phom paj den thi:
 2 1 3 1 1 5
 ba:n dek cha:j pradit khrap

การเลาขาวครั้งที่ 2

- phom chu: prasom du:ay ke:w phom len ka no:η khrap thi:
 2 5
 ba:n khrap
 4 2 1 3 1 3 3 3 2 3 3
 - phom chu: dek cha:j suthi:antho:y phom paj chu:aj dam na:
 3 4 3 1 2 5 4 3 2 3 3 3 4 3
 me: phom khrap ?a:p na:m khrap phom paj chu:aj dam na: me: phom khrap
 5 4 3 1 5 3 3 3
 le:w phom paj ?a:p na:m khon di:aw khrap
 5 5 2 3 3 3 1 2 5 3 5 3
 - phom luk thi: na:n ma: phom ma: la:η na: phom kin ma na:w
 3 5 3 3 3
 le:w phom paj ro:η ri:an

การเลขาารครั้งที่ 3

1 1 3 2 4 2 1 4 5 1 3 3 1 1 3 2
 - sawatdi: kha nu: chu:dek ji nuchari: nu: ca ?w:k ma: law
 3 3 4 3 4 1 4 3 2 3 3 3 2 5
 kha:w khwa:j nu: mi: sw:η pet nu: mi: ha: nu: mi: phi:a khe: ni:
 3 2 1 4 1 3 5 4 1 1 3 2 3 1
 - nu: chu:dek jin pra:tja: kha nu: ca ?w:k ma: law kha:w pet
 4 3 1 3 5 3 3 1 3 1 4 3 1 3 5
 nu: mi: hok tu:a kha kha:j mi: cet tu:a kaj nu: mi: cet tu:a kha
 3 2 1 3 3 1 4 3 5 3 1 3
 - phom chu:dek cha:j pracu:ap sajnu:an khrap phom c ?w:k
 3 2 1 4 3 1 3 3 4 3 4 3 3
 ma: la: kha:w kaj phom mi: cet tu:a khwa:j phom mi: sw:η tu:a khrap
 3 5 3 3 1 4 1 3 2
 mi: mu:η tu:a khrap pet phom maj mi: khrap

การเลขาารครั้งที่ 4

4 1 1 3 2 2 4 2 1 5 5 4 3 1
 - nu: caa?w:k ma: law kha:w nu: len kap n:w:η le:w nu: paj ?a:p
 5 5 4 3 2 5 4 3
 na:m le:w nu: kin kha:w le:w nu: n:w:n
 4 5 3 5 3 4 3 2 5 4 2 2 1 1
 - nu: la:η ca:n kha le:w nu: kin kha:w kha nu: da:j paj tala:t
 5 4 5 5 3 4 3 5
 kha hen rot kha nu: hen liη kha
 3 3 1 1 3 3 5 3 1 5 2 3 5
 - phom paj tala:t kap mε: phom paj chi: rot khrap phom hen
 1 3 2 5 3 5 3 4 1 3 3 3 1 5
 thaha:n khrap le:w phom hen khaw kha:j khanom khrap da:j kin khanom
 3 3 5 1 3 2 3 5 3 5 3 3 3 4
 khrap nu: η khrap paj ka mε: phom khrap phom da:j kin ku:aj ti:aw
 3 3
 du:aj khrap

การเลขาารครั้งที่ 5

3 1 1 3 2 1 5 3 3 3 3 5 3
 - phom ca ?w:k ma: law kha:w phom ma: ro:η ri:an le:w phom ma:
 3 3 1 1 3 5 3 3 1 3 3 5 3 4 3
 tham khwa:m sa ?a:t le:w phom khaw ti: rakhaη le:w phom paj the:w khrap
 3 3 3 3 1 1 3 3 3 1 5 3 5 3 5
 phom khaw hoη le:w sawat di: khun khru: khrap le:w phom ro:η phle:η le:w
 4 4 3 2 5 1 3 1 3 3 1 3 3 5 2
 phom the:w kin kha:w le:w khaw ti: ra: khaη n:w:n khrap loη paj la:η na:
 3 2 1
 paj ba:n khrap

- 4 1 3 2 1 4 5 2 3 4 1 5
- nu: ca ma: las kha:w nu: luk khu:n ma: nu: ?a:p na:m le:w
- 4 3 3 3 3 4 3 5 3 3 3 2 4 3
nu: ma: ro:ŋ ri:an le:w nu: ma: nit nu:ŋ le:w nu: ma: khaw the:w nu:
- 3 4 2 2 3 2 5 3 2 3 5 3 3 2
khaw the:w khaw ho:ŋ le:w ko: ro:ŋ phle:ŋ le:w ko: ti: ra khay kin kha:w
- 3 2 2 4 3 3 2 3 3 1 5
le:w ko: khaw the:w no:n le:w ko: lo:ŋ paj ?a:p na:m
- 3 1 3 3 2 1 3 1 4 5 1
- phom ca ?o:k ma: law kha:w phom ma: the:w to:n cha:w khrap
- 3 3 5 3 5 1 3 3 5 3 3 2 3
the:w khaw rop tho:ŋ cha:t khrap khaw the:w set le:w paj thi: ho:ŋ le:w
- 3 4 5 5 3 3 3 5 3 2 5 3 5
khaw the:w sawatdi: khun khru: le:w ro:ŋ phle:ŋ ha: le:w khi:an nay su:
- 5 3 5 2 1 4 1 5 3 3 2 3 5 5
le:w ma: len thi: sana:m ?a:p na:m ma: kin kha:w le:w khaw ti ra khay
- 5 3 3 2 5 3 3 5 2
le:w paj no:n khrap le:w paj ?a:p na:m khrap

၁
၈၇၈၈ ၁

- 3 5 5 3 5 3 2 3 2 5 5 5
- khon khwa:j khaw ?aw thaj na: khrap khon khrap khaw thaj na:
- 2 5 3 3 2 3 3 5 3 3 3 5 3 1 5
khrap khaw lam na: khrap phuak nan khaw lam na: pho: kha:w man suk khaw
- 3 3 3 3 3 2 1 5 3 5 3 3 2
?aw ?an nan ma: ki:aw kha:w khrap le: ?aw khaw ?aw paj kin khrap
- 4 2 1 4 3 5 2 1 4 4 3 1 4 3
- nu chu: dek ji:ŋ nuchari: kha nu: hen khwa:j khon khaw kam
- 3 3 3 5 3 3 5 3 3 3 3 5 3 3 4 3
lay thaj na: kha cha:w na: khaw kam lay dam na: kha cha:w na: khaw kam
- 3 1 2 5
lay ki:aw kha:w kha
- 4 2 1 3 5 1 5 3 5 3 3 2
- phom chu: dek cha:j wicet khrap khwa:j khrap thaj na: khrap
- 1 3 3 5 5 3 3 3 3 3 1 3 2
kha dam na: khrap khon khrap khaw ki:aw kha:w khrap hok khon khrap

၂
၈၇၈၈ ၂

- 4 4 1 4 3 3 5 3 1 4 3 5 5 1 3
- nu: hen dek ji:ŋ ma:li: kha khaw ?a:n nay su: kha tukkata:
- 1 2 2 4 1 1 3 2 2 2 2 4 3 2 5 4
ju: ro:p ro:p khaw samut khaw haj kha:w kaj kha sa:m tu:a kha sikha:w
- 5 3 3 5 1 2 4 5 2 3 2 1 5 3 3 5 3
side:ŋ khaw rot phak kha khaw rot ton ma:j kha do:k ma:j si:de:ŋ kha si:
- 4 3 4 3 5 5 3 3 5
kha:w si: lu:ay bu:a lot kha si: de:ŋ kha

⁴ ² ¹ ³ ³ ¹ ³ ³ ³ ⁴ ¹ ³ ³
 - phom chu: dek cha:j wi: sit khrap ma:li: khaw ?a:n naŋ su:
² ⁵ ¹ ³ ⁵ ³ ⁴ ² ¹ ⁴ ³ ³ ² ¹ ³ ²
 khrap tukkata: khrap naŋ su: khrap khanom khaw ?a:j haj kaj kin kha:w
² ⁴ ³ ⁵ ³ ⁵ ¹ ⁵ ⁵ ³ ² ³ ³
 khrap sa:na tu:a khrap khaw rot do:k ma:j thrap wu:a khrap si: lu:an
² ² ⁴
 khrap si de:ŋ
² ¹ ³ ³ ¹ ² ³ ³ ³ ³ ⁴ ³
 - chu: dek cha:j prasrt li:am tho:ŋ khap ?a:n naŋ su: khap
⁵ ¹ ³ ³ ⁴ ¹ ⁴ ³ ¹ ⁵ ⁵ ² ² ¹ ³ ⁴
 tukkata: naŋ su: khanom me:w do:k ma:j tha:w haj kha:w kaj khap si:
³ ⁵ ³ ³ ⁴ ⁵ ¹ ⁵ ³ ¹ ³ ⁴ ⁴ ³ ⁵
 de:ŋ si: tu:a khrap khaw lop do:k ma:j khap si de:ŋ si: kha:w do:k ma:j
³ ⁴ ⁴
 si: lu:an khap

၁
၁၇၈ ၃

⁴ ² ³ ³ ¹ ¹ ² ³ ³ ³ ² ³ ⁵
 - phom chu: dek cha:j pra srt li:am tho:n khrap kin kha:w ma:na
³ ² ¹ ² ³ ⁵ ⁵ ² ¹ ¹ ⁴ ¹ ² ² ⁵
 kin kha:w khrap mi: cho:n to kha:w khap khaw the:w khaw ho:ŋ khap khaw
³ ³ ³ ² ³ ⁵ ¹ ⁴ ³ ³ ⁴ ³ ³ ⁴ ³ ³ ⁵
 kalaŋ ri:an khap ma:na kap chom cha:j khru: khaw kalaŋ so:n khap mi:to
³ ¹ ¹ ² ³ ³ ³ ² ³ ² ³ ⁴ ³
 mi: kada:t khrap khaw dr:n paj ba:n khrap hiw kapau khap
⁴ ² ¹ ⁴ ³ ² ⁵ ³ ⁵ ¹ ⁴ ³ ³
 - phom chu: pra som du:an ke:w khrap ma:na kap somcha:j khap
³ ² ³ ⁵ ³ ⁵ ⁵ ³ ¹ ³ ³ ³ ³ ³
 kin kha:w khap to khap cho:n khap khaw khaw the:w khrap khathe:w khaw
² ³ ³ ⁵ ³ ³ ³ ³ ³ ⁴ ³ ¹ ¹ ³ ² ³ ⁴
 ho:ŋ khrap ma:na kap som cha:j ?a:n naŋ su: khap kada:t kaw ?i: ma:na
¹ ⁴ ³ ¹ ² ³ ³ ⁵ ³
 kap thom cha:j klap ba:n khrap kapaw khap
⁴ ² ¹ ³ ³ ¹ ⁴ ³ ³ ⁵ ³ ⁵ ³
 - phom chu: dek cha:j pracu:ap sa:j nu:an ma:na kap som cha:j
³ ³ ⁵ ³ ² ² ⁵ ³ ⁵ ³ ⁵ ³ ³ ³
 khaw kin kha:w mi: cho:n khrap to mi: kha:w mi: ke:ŋ khaw paj ri:an
⁵ ⁵ ¹ ⁵ ⁵ ³ ³ ² ⁴ ³ ⁴ ⁴
 le:w khaw khaw the:w ro:ŋ phle:ŋ tho:ŋ cha:t khrap khaw ri:an naŋ su:
² ³ ¹ ⁴ ³ ¹ ³ ³ ⁵ ³ ³ ² ⁴ ³ ²
 khrap khru: khaw so:n mi: kada:n da:n mi: to mi: kaw ?i: khaw paj ba:n
² ² ³ ⁴ ³ ² ³ ¹ ⁴ ²
 khrap lak ri:an khaw paj ba:n mi: kra paw khrap

၁
ဂဏန်း ၄

1 1 3 3 3 2 1 3 3 1 1 3 2
- phatchari: khaw kin ka:w khrap me:w khaw ca prt.../kin kha:w
3 2 2 3 3 4 2 3 2 5 4 3 1 2 3
naj nan khrap kin ?a: ha:n khrap kin kha:w le: khaw khaj khrap ru:p phu:
4
kraw

3 1 3 4 1 3 3 2 1 4 4 1 3 3
- phatchari: khaw kamla: kin kha:w prasa:n khaw kam la: kin
2 3 3 3 1 1 3 2 5 4 3 5 3 5
kha:w nu:an kan me:w khaw ca prt kin kha:w kha sa:ng tu:a kha ca:n kha
1 5 3 5 5 3 5 2 5
khaj kha naj ru: kha pla: kha ru:p kha

3 1 3 2 3 1 3 3 3 1 2 3 1 3
- khaw ca kin kha:w phatchari: khaw no:n lap khrap mi: khaj pla:
2 1 3 3 4 3 2 2 5 1 3
khrap krata:j maw sa:m tu:a maw kha:w khrap khaj ca:n

၁
ဂဏန်း ၅

4 2 1 4 5 1 3 3 2 5 3 1 3 3
- nu: chu: dek jing nutchari: can thet kha phat chari: khaw
3 3 1 2 5 5 1 1 4 3 3 3 1 1 5
kam laj kwa:t hng kha ma:j kwa:t prasa:n khaw kam laj pit na: ta:ng kha
4 3 3 3 3 4 2 3 3 3 5 4 2 5
som cha:j khaw kam laj thu: hng thu: ro:ng ri:an kha thu: pha: khru
4 1 4 3 3 3 2 2 5 1 3 5 5 1 2 5 1 3
someak khaw kam laj ?aw pha: paj lop kada:n kha to ki ?i: khru kada:n

1 1 3 1 2 5 1 4 1 3 3 5 1 3
- phatchari: kwa:t hng kha prasa:n prt na: ta:ng kha sakchaj
3 2 4 1 3 3 3 5 5 2 2 1 3
thu: pha: somsak tha:ng kada:n kha to kaw ?i: kada:n

5 2 3 3 3 1 4 3 1 3 1 3
- phom chu: dek cha:j pra cu:ap saj nu:an khrap khaw kwa:t hng
3 2 5 1 2 1 4 5 1 3 1 2 1 2
ri:an khrap ma:j kwa:t khrap pra sa:n khaw ca paj pit na: ta:ng khrap
1 3 3 3 3 5 3 3 2 3 3 3 3
sak cha:j khaw thu: ro:ng ri:an khaw ?aw pha: thu: ro:ng ri:an khrap
4 1 5 5 2 3 5 3 5 3 1 2
somsak khaw lop le:k mi: khru mi: to mi: khaw ?i:

๖

1 1 3 3 3 5 5 1 5 2 3 3
 - phatchari: khaw paj rot phak khrap bu:a khrap khaw thu:
 5 2 1 3 3 5 5 2 3 1 2 3 3 5
 bu:a khrap kha ?aw ma: rot phak khrap phak ku:t khrap kanja: khaw
 3 3 3 3 3 3 1 3 1 5 3 3 2 3 3
 kamlay tham ple:η somcha:j kha ?aw do:k ma:j paj plu:k khrap si:de:η
 3 5 2 3 3 3 1 2 5 2 3 3 1 3
 si: lu:ay khrap kha:w ?aw ma: plu:k ton ma:j khrap ?aw ma: saj naj
 5 2
 phuz:n khrap
 3 1 3 3 3 3 3 1 5 3 4 3 3 3
 - phatchari: khaw kam lay rot phak kha khaw thu: bu:a kanja:
 4 3 3 3 3 5 1 2 3 3 1 5 3 1
 khaw kam lay phru:an din kha suk chaj khaw thu: do:k ma:j paj plu:k
 3 3 3 4 3 4 3 1 5 3 3 4 2 5 3
 si: de:η si: lu:ay si: khi:aw somsak khaw kam lay thu: ton ma:j paj
 1 2 2 3 3 1
 plu:k kha:η kha:η khaw mi: co:p
 3 2 1 3 3 1 3 3 1 3 3 3
 - phom chu: dek cha:j pradit saj nu:an khrap phat chari: khaw
 5 1 5 3 5 3 3 3 3 3 3 3 3 3
 rot do:k ma:j phak na:m ba:u kan ja: khaw kam lay tham ple:η sakcha:j
 3 3 1 5 3 1 3 1 3 5 1 5 5 2
 khaw ?aw do:k ma:j paj plu:k si: de:η si: khi:aw si: lu:ay le kha:η
 5 3 1 2
 khaw mi: co:p khrap

๗

2 1 4 3 3 1 3 3 4 2 2 1 4
 - phu:ak dek jiy wan di: khaw kam lay khi:an ru:p len dek jiy
 5 3 3 2 5 3 1 4 1 4 1 4 3 2 1 4
 thuy khaw kalaη len put bo:n dek jiy samaj dek jiy kalu:aj dek jiy
 4 3 3 1 3 4 2 2 2 3 3 3 3 1
 sa:j tho:η khaw kha lay khi:an ru:p len phu: cha:j khaw kam lay te
 5 3 5 1 1 5 3 1 3 2 1 1 3 5 3 3
 futho:n kha pracu:ap wichi:an suthi:an tho:η pradit ni: khaw kam lay
 3 2 2
 khi:an ru:p len
 3 3 3 4 3 2 2 5 1 1 3
 - ka:ncana: khaw khi:an ru:p len kha sucittra:
 4 1 3 1 5 3 5 1 3 3 1 1 5 3 5 3
 khaw kha lay te ku bo:n kha dek cha:j pracu:ap te kubon wichi:an
 1 3 3 1 1 1 1 2 1 5 3 3 3 3 2 5
 suthi:an tho:η pradit prasit kha te kubon phu: cha:j kam lay len kha

1 3 3 1 3 5 3 1 5 1 1 3 3 5
 - dek cha:j pradi³t khaw len bo:n khrap wisit kha³p mi: khon jo⁵
 1 4 2 3 3 3 5 2 1 5 3 3 4 2
 khrap khaw na¹j khu⁴j kan khru: la mom kap nak ri:an khrap khaw wa:t
 2 2 3 3 3 5 3 3 2 2 1 3 1 3
 ru:p len khrap khaw ?aw met te: pa²j len khrap dek cha:j det du:ay
 1 3 3 3 5 4 5 2 1 1 3 5 5 1 3
 dek cha:j wi:rajut khaw wi¹j len khrap dek cha:j som jot khrap khaw
 2 3 2 1
 len ?aj nan khrap

ตัวอย่างการใช้ภาษาของครูกับนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ในขณะที่ทำกิจกรรมในห้องเรียน

ครู

เขาเล่นอะไรคะ

[⁴khaw.²len¹ ³?a⁵ raj⁵ kha]

นักเรียน

เล่นวอลเลย์ เล่นตะกร้อ

[²len³ wɔ:n² le:² len¹ ta² krɔ:²]

ครู

ตะกร้อ สีอะไรคะ

[¹ta² kɔ:⁴ si:¹ ³?a⁵ raj⁵ chana⁵?

สมคิด

สีขาวครับ

[³si:⁵ fa:⁵ khrap]

ครู

ใครได้ลูกกีฬาบ้าง

[³khaj² da:³ du:³ ki:³ la:³ ba:²ɯ]

วิเชียร

ผมไม่ได้

[³phom² maj² da:³ du:³]

ครู

ใครจะเป็นคนออกมาบอกครูว่าสีอะไรแข่งกับสีอะไร

[³khraj¹ ca³ pen³ khon¹ ³wa:k³ ma:¹ bo:k³ khu:² wa:⁴ si:¹ ³?a⁵ laj³ kheh¹
¹kap⁴ si:¹ ³?a⁵ raj]

เด็ก

ผมครับ

[⁴phom⁵ khrap]

ครู

ลูกชั้น พูดทงนั่นแหละ

[⁵luk² khun² phu:t³ toɯ⁵ nan¹ le:]

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ครูสอนชั้นเด็กเล็ก

ข้อคำถาม

1 สอนชั้นเด็กเล็ก สอนเป็นเวลา 2 ปี

2 เสียงพยัญชนะคันที่เป็นปัญหา

ออกเสียง เป็นอีกเสียงหนึ่ง		ไม่ออกเสียง
th	t	-
f	k	-
ไม่มีปัญหา		
k	?	k
		w
-		-

3 เสียงพยัญชนะควบกล้ำที่เป็นปัญหา

4 เสียงพยัญชนะกึ่งสระกที่เป็นปัญหา

5 เสียงสระที่เป็นปัญหา

6 เสียงวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหา เด็กส่วนมากจะออกเสียงวรรณยุกต์ เอก

โท ตรี และจัตวา ไม่ถูกต้อง อย่างไม่เป็นระบบ

7 ปัญหาคำและประโยค เด็กส่วนมากจะพูดสลับกันกับภาษาไทย เช่น

หัวแตก เด็กพูดว่า แทะหัว

เลือกออก เด็กพูดว่า ออกเลือก

กระดานหล่น เด็กพูดว่า หล่นกระดาน

8 ปัญหาความหมาย เด็กจะใช้ภาษาถิ่น

ภาคผนวก ค

แบบประเมินพฤติกรรมทางภาษา เพื่อประเมินความพร้อมทางภาษา
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

แบบประเมินพฤติกรรมทางภาษา เพื่อประเมินความพร้อมทางภาษาของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

	พฤติกรรมที่ 1	หังค่าสั่งแลวปฏิบัติคาม					
	จำนวนครั้ง ของพฤติกรรม	1	2	3	4	5	6
1. ค.ญ.พยอม ไสนวน		✓	✓	✓	✓	✓	
2. ค.ญ.จารุณี สุวินัย		✓	✓	✓	✓	✓	
3. ค.ญ.สมคิด หวังดี		✓	✓	✓	✓	✓	
4. ค.ญ.ราศรี มิฉะนั้น		✓	✓	✓	✓	✓	
5. ค.ญ.รัชก กันทเขียว		✓	✓	✓	✓	✓	
6. ค.ช.ดวง จันทร์เทศ		✓	✓	✓	✓	✓	
7. ค.ช.สัญญา ภิญโญ		✓	✓	✓	✓	✓	
8. ค.ช.เคน พรหมงาม		✓	✓	✓	✓	✓	
9. ค.ช.บุญทัน มิฉะนั้น		✓	✓	✓	✓	✓	
10. ค.ช.ชัน เลาแหลม		✓	✓	✓	✓	✓	
11. ค.ช.กุก จันทมน		✓	✓	✓	✓	✓	
12. ค.ช.สุราษฎร์ เสาวัน		✓	✓	✓	✓	✓	
13. ค.ช.ชนะ มิฉะนั้น		✓	✓	✓	✓	✓	
14. ค.ช.สมัค ไสนวน		✓	✓	✓	✓	✓	

แบบประเมินพฤติกรรมทางภาษา เพื่อประเมินความพร้อมทางภาษาของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

	พฤติกรรมที่ 2	ฟังเรื่องครูเล่าแล้วตอบคำถาม					
	จำนวนครั้ง ของพฤติกรรม	1	2	3	4	5	6
1. ค.ญ.พยอม ไสนวน		✓	✓	✓	✓	✓	
2. ค.ญ.จารุณี สุวินัย		✓	✓	✓	✓	✓	
3. ค.ญ.สมคิด หวังดี		×	✓	✓	✓	✓	
4. ค.ญ.ราตรี มิฉะนั้น		✓	✓	×	✓	✓	
5. ค.ญ.รัชกร กันตเขียว		✓	✓	✓	×	✓	
6. ค.ช.ดวง จันทร์เทศ		✓	✓	×	×	×	
7. ค.ช.สัญญา ภิญโญ		✓	✓	✓	×	✓	
8. ค.ช.เคน พรหมงาม		✓	✓	✓	×	✓	
9. ค.ช.บุญทัน มิฉะนั้น		✓	✓	✓	✓	✓	
10. ค.ช.ชัน เหลาแหลม		✓	✓	✓	✓	✓	
11. ค.ช.กุก จันทมน		✓	✓	✓	✓	✓	
12. ค.ช.สุราษฎร์ เสาววัน		✓	✓	✓	✓	✓	
13. ค.ช.ชนะ มิฉะนั้น		✓	✓	✓	✓	✓	
14. ค.ช.สะมิต ไสนวน		✓	✓	✓	✓	✓	

แบบประเมินพฤติกรรมทางภาษา เพื่อประเมินความพร้อมทางภาษาของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

	พฤติกรรมที่ 3	ฟังเรื่องครูเล่าแล้วเล่าเรื่อง					
	จำนวนครั้ง ของพฤติกรรม	1	2	3	4	5	6
1. ค.ญ.พยอม ไสนวน		✓	✓	✓			
2. ค.ญ.จารุณี สุวินัย		✓	✓	✓			
3. ค.ญ.สมคิด หวังดี		×	✓	✓	✓		
4. ค.ญ.รากริ มิฉะนั้น		✓	✓	✓			
5. ค.ญ.รัชกร กันตเขียว		✓	✓	✓			
6. ค.ช.ดวง จันทร์เทศ		✓	×				
7. ค.ช.สัญญา ภิญโญ		✓	×	×			
8. ค.ช.เคน พรหมงาม		✓	✓				
9. ค.ช.บุญทัน มิฉะนั้น		✓	✓	✓			
10. ค.ช.ชัน เลาแหลม		✓	✓	✓			
11. ค.ช.ศุภ จันทมน		✓	✓	✓			
12. ค.ช.สุราษฎร์ เสาววัน		✓	✓	✓			
13. ค.ช.ชนะ มิฉะนั้น		✓	✓	✓			
14. ค.ช.สะมัด ไสนวน		✓	✓	✓			

แบบประเมินพฤติกรรมทางภาษา เพื่อประเมินความพร้อมทางภาษาของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

	พฤติกรรมที่ 4	เล่าเรื่องในบทเรียน นิทานหรือ เหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน					
	จำนวนครั้ง ของพฤติกรรม	1	2	3	4	5	6
1. ก.ญ.พยอม ไสนวน		✓	✓	✓			
2. ก.ญ.จารุณี สุวินัย		✓	✓	✓	✓		
3. ก.ญ.สมคิด หวังดี		✓	✓	✓			
4. ก.ญ.รากริ มิฉะนัน		✓	✓	✓	✓		
5. ก.ญ.รัชนก กันทเขียว		✓	✓	✓	✓		
6. ก.ช.ดวง จันทร์เทศ		✓	✗				
7. ก.ช.สัญญา ภิญโย		✓	✓	✓			
8. ก.ช.เคน พรหมงาม		✓	✓	✓			
9. ก.ช.บุญทัน มิฉะนัน		✓	✓	✓	✓		
10. ก.ช.ชั้น เหลาแหลม		✓	✓	✓	✓		
11. ก.ช.ศุค จันทมน		✓	✓	✓	✓		
12. ก.ช.สุราษฎร์ เสาววัน		✓	✓	✓	✓		
13. ก.ช.ชนะ มิฉะนัน		✓	✓	✓			
14. ก.ช.สมัค ไสนวน		✓	✓	✓			

ตัวอย่างคำสั่งที่ครูใช้

- ให้นักเรียนทุกคนเขียนวันที่
- ให้นักเรียนยกมือขึ้นเมื่อเขียนเสร็จแล้ว
- ให้นักเรียนทั้งหมดลุกขึ้น แล้วยกมือปิดไปมา
- ให้นักเรียนออกมาเต้นรำ
- ให้เอาสมุควางไวบนโต๊ะ
- ให้ไปจัดหนังสือให้เป็นระเบียบที่หลังห้อง
- ให้จัดโต๊ะที่นักเรียนนั่งให้เป็นระเบียบ
- ครูสั่งให้ออกมาร้องเพลง
- ให้ไปเก็บเศษกระดาษแล้วเอาไปทิ้งในถังขยะ
- ให้นักเรียนทั้งหมดนั่งเอามือออกนอก เกือบ และตั้งใจฟัง
- ให้นักเรียนยกมือซ้าย, ขวา ตามคำสั่ง
- ให้ไปเอาชอล์ค
- ให้นักเรียนทั้งหมดยกมือขึ้น จีบเอว หมุนแขนขวา ซ้าย ลูก นิ่ง
- ให้นักเรียนยกมือ

ตัวอย่างคำที่ใช้ประเมินความพร้อมทักษะพูดของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1

พยัญชนะต้น

kh	คน	ข้าว	ข้าว	ไข่	ชวด
k	กิน	กบ	ไก่	กางเกง	กา
f	ไฟ	หัง	ฟัน	ฟุตบอล	ฟ้า
m	มค	หมา	ดอกไม้	แม่	มะม่วง
n	น้ำ	นอน	หนู	น้อง	นก
s	สอง	ใส่	ซื้อ	เสือ	หนังสือ
r	โรงเรียน	รด	เรือ	รัก	รองเท้า
d	เด็กชาย	เดิน	มคแดง	ดู	ดอกไม้
b	บ้าน	บอก	บอกว่า	บิน	คอกบัว

พยัญชนะตัวสะกด

n	เพื่อน	กิน	คันไม้	ฟัน	บิน
p	กบ	อาบนํ้า	จับ	นอนหลับ	จอบ
w	ขาว	ขาว	เหียว	มะนาว	ชวานา
k	ลูก	รัก	นก	ดอกไม้	เชือก

พยัญชนะควบกล้ำ

- l ปลา กลัว กลับ ไกล ทลาค
r แปร่งพัน ครับ ครัว ครู กรรไกร
w ควาย ขวา เหวียน กวาก ขวาง

เสียงสระ

- i: ชี สี พี่ ก็ หมี่
a มะขาม กะทะ ชะนี สวัสดิ์ กลับ หัน
o: พ่อ ออกไม้ น้อง จอบ ชอน

เสียงวรรณยุกต์

- /1/ ไข่ ไก่ ชี เก้า ชาว
/2/ ชาว แม่ บ้าน เพื่อน เล่น
/3/ กา ปลา แปร่ง ควาย ไฟ
/4/ หมอ หนู สอง สี ขนม
/5/ ฟ้า มด ม้า นก รดแทนท์

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายณรงค์ฤทธิ์ โสภากา

เกิดวันที่ 4 ธันวาคม 2503

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 7 หมู่ 7 ต.นิคม อ.สตึก จ.บุรีรัมย์

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 3

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนสตึก กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ประวัติการศึกษา สำเร็จการศึกษา กศ.บ. จาก มศว มหาสารคาม ปี 2526

สำเร็จการศึกษา กศ.ม. จาก มศว ประสานมิตร ปี 2531

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นเล็กเล็ก และ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย
ในชีวิตประจำวัน

บทคัดย่อ
ของ
ณรงค์ฤทธิ์ โสภา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ตุลาคม ๒๕๓๑

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน และเพื่อศึกษาความพร้อมการ
ใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว

สำหรับนักเรียนชั้นเด็กเล็ก ผู้วิจัยใช้วิธีสังเกต โดยเข้าไปมีส่วนร่วมใน
ห้องเรียน และเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 20 คน เป็นนักเรียนที่พูดภาษา
เขมร 10 คน พูดภาษาส่วย 10 คน ในโรงเรียนบ้านโคกลำควน อ.ศรีธรรม
จ.สุรินทร์ เพื่อทดสอบการใช้ภาษาไทย โดยให้บรรยายภาพ จำนวน 7 ภาพ และพูดข่าว
หรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน แล้วบันทึกคำพูดด้วยเครื่องบันทึกเสียง

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เป็น
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว จำนวน 14 คน เพื่อทดสอบ
ความพร้อมในการใช้ภาษาไทย โดยการเข้าสังเกตและใช้แบบประเมินพฤติกรรมด้วย

สรุปผลการวิจัย

1. ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษาเขมรและภาษาส่วย
ในชีวิตประจำวัน

1.1 ปัญหาคำนหน่วยเสียงเรียง

1.1.1 เสียงพยัญชนะ นักเรียนออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ความ
กล้ำ และพยัญชนะก้ำสะกด จากเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง หรือไม่ออกเสียง

1.1.2 เสียงสระ นักเรียนออกเสียงสระไม่ถูกต้อง โดยออกเสียง
สระสั้นเป็นสระยาว และสระยาวเป็นสระสั้น

1.2 ปัญหาหน่วยเสียงซ้อน

1.2.1 เสียงวรรณยุกต์ นักเรียนออกเสียงวรรณยุกต์ได้ทั้ง 5
เสียง แต่นักเรียนออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งอย่างไม่เป็นระบบ

1.2.2 จังหวะ นักเรียนเว้นจังหวะในประโยคไม่ถูกต้อง โดย
เว้นหน่วยจังหวะเป็นพยางค์ ๆ หรือเว้นระยะเวลายาวเกินไป

1.3 ปัญหาคำและประโยค นักเรียนเรียงคำผิดตำแหน่ง สรุปกฎการใช้คำเกินขอบเขต ใช้คำกริยา คำบุพบท และคำเชื่อม ไม่ถูกต้อง

1.4 ปัญหาความหมาย นักเรียนใช้คำไม่สื่อความหมาย ใช้คำไม่ตรงกับความหมาย ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ทำให้สื่อความหมายผิด ใช้ยุทธวิธีในการสื่อสาร และใช้สำนวนภาษาถิ่น

2. ความพร้อมการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมาแล้ว นักเรียนส่วนมาก มีความพร้อมในการพูดและฟังภาษาไทย แต่มีนักเรียนเพียงบางคนเท่านั้นที่มีปัญหาในการพูดและการฟังภาษาไทย

AN ANALYSIS OF LANGUAGE PROBLEMS OF PRE-PRIMARY
STUDENTS AND PRATHOM I STUDENTS SPEAKING KHMER
AND SUAI IN DAILY LIFE

AN ABSTRACT

BY

NARONGRITH SOPA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakhariwairat University

October 1988

The purposes of this research were to analyse the language problems of pre-primary students speaking khmer and Suai in daily life and to study the readiness of Prathom I students in using standard Thai.

Pre-primary students: The researcher used a participant observation technique in the classroom. The sample was selected from ten khmer students and ten suai students in Ban Khoklam Duan School, Srikhoraphum District Surin Province, by using a purposive sampling technique. Seven pictures, news and events in their daily life were used to elicit the children's speech, and it was recorded by a tape recorder.

Prathom I students: Fourteen students were selected to evaluate their readiness in using standard Thai by means of the observation technique and the check - list form.

The results of the research were as follows:

1. Language problems of pre-primary students speaking khmer and Suai in daily life.

- 1.1 Problems of segmental phonemes.

- 1.1.1 Consonant sounds: The pronunciation of some initial consonants (both initials and clusters) and final consonants were substituted and omitted.

- 1.1.2 Vowel sounds: The students pronounced some simple vowel sounds incorrectly by producing short vowels as long vowels and vice versa.

1.2 Problems of supra-segmental phonemes.

1.2.1 Tone: The students distorted all five tones, moving from one level to another unsystematically.

1.2.2 Rhythm: The students did not use the right rhythm in sentences. A rhythmic unit of a syllable was pronounced wrongly and with long duration.

1.3 Syntactic problems: The students used wrong word order, overgeneralized, and chose wrong verbs, prepositions, and conjunctions or omitted them.

1.4 Semantic problems: The students used meaningless words, chose their different meanings, mispronounced words which led to their different meanings, substituted generic for specific terms, employed their own strategies of communication and used their local languages.

2. The readiness of Prathom I students in using standard Thai. Most of the students in Prathom I were ready to speak and understand standard Thai, only some of them had difficulties in speaking and understanding standard Thai.